FODOR SÁNDOR

CIPI ACEST PITIC URIAŞ

Ediția a IV-a

Copertă și ilustrații de
Livia Rusz

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1983

Traducere din limba maghiară de
Angela şi D. R. Popescu

Lucrare distinsă cu
premiul
UNIUNII
SCRIITORILOR

Titlul în original:
CSIPIKE, AZ ÓRIÁS TÖRPE
Editura Ion Creangă
1970

CUPRINS

PITICUL CEL FIOROS...1

I. Cipi.....2
II. Cipi e cuprins de îndoieli.....8
III. Cipi hotărăşte: «asta-i culmea!» 12
IV. Purcelul sălbatic — ticălosul 19
V. Cipi, spaima Pădurii.....24
VI. Unde este domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă? 29
VII. Cine este domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă? 33
VIII. Cipi, povestitorul.....36

PITICUL ȘI SURZILĂ. .39

I. A sosit un musafir.....41
II. Nemaipomenita harababură.46
III. Chiorîş-Chiondorîş, zis Afonul49
IV. Adevărul învinge!.....53
V. Atenţie, ne scufundăm!.....56
VI. Realitatea nemiloasă!.....60
VII. Să ne bucurăm!.....63
VIII. Păreri de rău.....66
IX. Groaznic — îngrozitor!.....69
X. Spune adevărul şi n-o să-ţi pară rău 73
XI. Cipi e bănuitor.....77
XII. Cel mai mare vrăjitor.....79

PITICUL CIPI, ACEST URIAȘ FERICIT 83

I. Noapte deosebită.....85
II. Praful Goliat.....89
III. Beţia..... 92
IV. Cipi, alesul.....95
V. Singur.....100
VI. Dimineaţă extraordinară....104
VII. Steaua Speranţei.....110

CIPI ȘI SCÂNTEIOARA113

I. Marea neliniște.....115
II. Şi în cămară, şi afară.....119
III. Cugetările Afonului.....125
IV. Scînteioara.....129
V. Apa de vară.....135
VI. Logodnicul.....141
VII. Despărţirea.....146
VIII. Seducătorul.....151
IX. Iubirea învinge.....157
X. Fericire şi liniște.....160
XI. Dezvinovăţire.....165

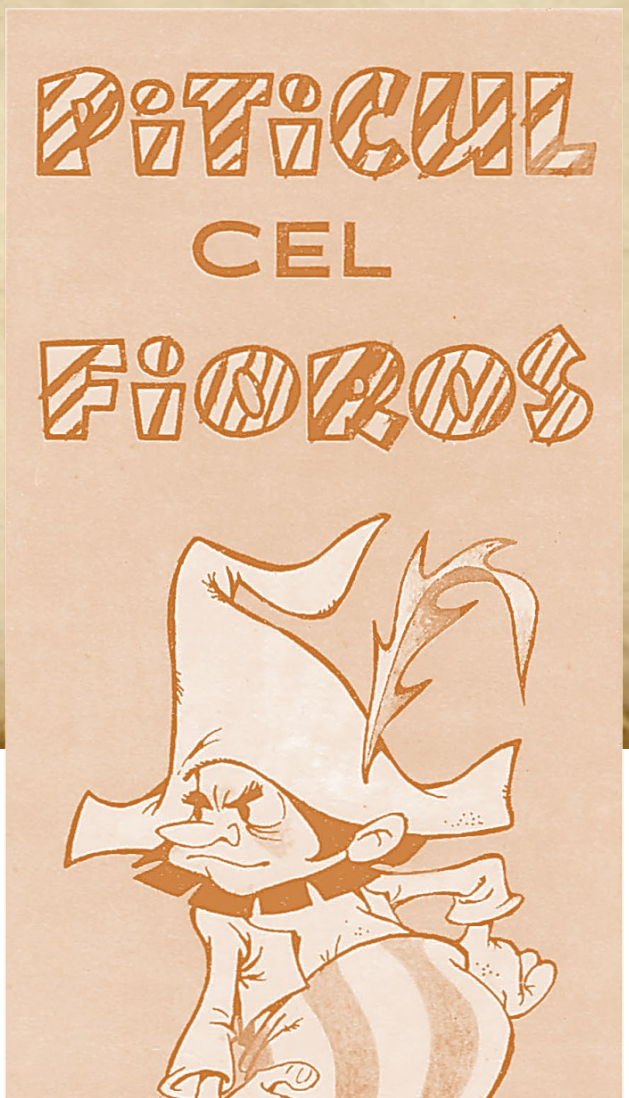

I. CIPI

Cipi trăia în pădure.

Era mare cât degetul meu cel mic şi purta la pălărie o floare de lăcrămioară.

Căci avea şi pălărie.

Locuia în scorbura Fagului Uriaş şi toţi îl iubeau.

Un pitic atât de drăgălaş şi de harnic n-ai fi găsit în toată lumea, oricât ai fi căutat. Se scula dis-de-dimineaţă, în apa Izvorului se spăla, făcea un rând de exerciţii de gimnastică, sau mai multe rânduri, ca nu cumva să se îngraşe, apoi îşi începea munca. Proaspăt. Supraveghea florile, să fie destul de parfumate; ştergea de pe frunze şi petale polenul adus de vânt, apoi, cu un fir de iarbă, gâdila ciocul Păsării:

– Un cântec putem s-auzim?

Pasărea se trezea şi îşi începea trilurile.

De la ea mergea direct la Bradul cel Bătrân şi putred pe dinăuntru, unde locuia familia Albinelor sălbatice:

– Hei, suratelor, scularea! Albinele bâzâiau, mulţumindu-i, şi urcau grăbite în căutarea mierii. Familia Veveriţei era deja trează. Cu toţii făceau gimnastică pe o ramură mai groasă a Bradului cel Bătrân, iar Cipi, ca un bun cunoscător, îi privea o vreme, dând din cap mulţumit.

Mergea apoi mai departe, ivindu-se tăcut la familia Ariciului, unde toţi dormeau duşi; nu de alta, dar fuseseră în tură de noapte prin pădure. Cipi le aranja păturile, apoi se grăbea să fugă la timp să-l alunge pe Ticălosul de purcel Mistreţ de lângă Ciuperca otrăvitoare:

– Nu cumva s-o mănânci, Ticălosule, că nu-i bună la gust! Dacă totuşi ai s-o înfuleci, ai să dai de dracu'!

Fii atent numai la exemplul îngrozitor pe care ţi-l dau!

Şi Cipi a mânat de câteva ori nişte muşte cenuşii şi fără personalitate spre Ciuperca otrăvitoare, să-i arate purcelului că el, Cipi, nu vorbeşte în vânt. Numai că mistreţul, Ticălosul, cum era încăpăţânat, chiar de-a doua zi dimineaţa dădea târcoale Ciupercii otrăvitoare. În fiecare zi.

Şi a treia dimineaţă, Cipi începu să se necăjească.

– Tare mă tem că eşti un prost fără pereche, Mistreţule, răbufnea răbdătorul pitic, nemaiştiind ce pilde îngrozitoare să-i dea. Prin împrejurimi, de-abia de mai găsea muşte cenuşii cu care să-l sperie.

Dar îndată ce purcelul mistreţ, Ticălosul, se înspăimânta şi pleca de lângă Ciuperca otrăvitoare, Cipi dădea fuga până la Luminişul din Pădure unde Cucuci Afonul (pe numele lui adevărat Jupân Cârtiţă) se îngrijea de noile sale descoperiri arheologice. Cipi îi număra grămăjoarele de pământ, proaspăt făcute, le examina, dacă-s destul de pufoase, apoi trecea pe la Furnicile roşii, să afle buletinul meteorologic. Furnicile roşii ştiau precis dacă pentru ziua aceea se anunţă timp frumos sau timp noros şi pe alocuri cu averse locale. La ele Cipi nu prea zăbovea, se necăjea doar pentru faptul că nu le putea deosebi între ele. Pe toate le vedea la fel.

În fiecare dimineaţă i se cerea mult efort fizic şi spiritual.

Pornea apoi la domnul Iepure, spre Tufă.

– Nu te speria! Nu te speria! striga el cu mult înainte de a ajunge la Tufă. Eu sunt. Cipi! Haide la dejun!

Şi împreună se întorceau, ca într-o plimbare, la Fagul cel Uriaş, unde erau aşteptaţi de Pasăre. De cele mai multe ori aveau la dejun măcriş păsăresc şi rădăcini dulci, scoase prin munca voluntară a Mistreţului Ticălos. Ca delicatese, serveau două-trei boabe de ienupăr, apoi răsuflau mulţumiţi. Hotărau ce să servească la masa de prânz şi Cipi se întorcea în Pădure. Trebuia să mai repartizeze Meşterului Ciocănitoare copacii bolnavi şi asta nu era o muncă uşoară. Cipi nu avea timp să mănânce ca lumea la ora zece. În picioare, în grabă, ciugulea două, trei boabe de fragă, apoi îl poftea pe cerb să fie mai modest. Îi arăta că dacă cineva are asemenea coarne ca el, e drept, neasemuit de frumoase, nu trebuie să fie totuşi încrezut, fiindcă nu-i frumos. Îi dădea ca exemplu pe cineva care are nişte coarne cel puţin tot atât de mari şi de frumoase ca ale lui, dar care nu se laudă cu ele, nu ie alta, dar fiindcă e modest. «Nu-i spun numele şi prenumele ca nu cumva tu, Cerb frumos ce te afli, să crapi de necaz, aflând cine este!»

Cerbul îi mulţumea pentru sfaturile sale părinteşti şi toată ziua păştea mult mai

modest.

Cam aşa trecea timpul înainte de masă.

Cipi s-a întors apoi la Iepure.

– Nu te speria, eu sunt! Nu te alarma! i-a strigat când s-a apropiat îndeajuns de Tufă. Era absolut nevoie să-i atragă atenţia, deoarece, dacă din întâmplare, Iepurele ar fi tresărit din moţăit, să nu-i zicem somn, ca să nu-l insultăm, ar fi luat-o la fugă de nici până seara Cipi nu l-ar fi găsit.

Împreună cu Iepurele au mers din nou agale până la Fagul cel Uriaş, unde Pasărea îi aştepta cu masa pusă. De obicei puteau alege: alune de anul trecut, măceşe, morcovi sau cireşe sălbatice. După-amiaza, Cipi trase un pui de somn afară, la aer curat, pentru că piticii aşa obişnuiesc, iar când s-a trezit, Melc-Codobelc îl aştepta cu planul unei case noi. Niciodată nu începea vreo construcţie până când Cipi nu-i aproba planul. Noul plan, e adevărat, nu se deosebea cu nimic de cel vechi. Totuşi, Cipi îl întorcea pe toate părţile, cu multă atenţie, fiindcă: «nu se ştie, greşeala se poate strecura», spunea Cipi. La sfârşit, dădea din cap mulţumit, iar Melc-Codobelc, suspinând uşurat, îşi începea tacticos munca.

Se făcuse după-amiază târziu când Cipi a luat-o încet spre Pârâu. Acum porneau Păstrăvii la vânătoare de fluturi şi el trebuia să le coordoneze circulaţia prin apă şi pe deasupra, ca nu cumva peştii să se ciocnească în zborul lor iute şi în zig-zaguri. Urcat pe Piatra-Mare, le arăta încotro e drumul liber şi unde sunt mai mulţi fluturi. Dar şi aşa se întâmpla uneori câte un accident, cum, bunăoară, doi

peşti, sărind amândoi după o molie mai grasă, n-a prins-o nici unul. Atunci Cipi râdea, spunându-le: «Vedeţi, dacă nu sunteţi atenţi la mine, ce păţiţi?»

Pe când Păstrăvii se saturau, lui Cipi începea să-i fie foame. Mergea într-o plimbare mai grăbită până la Bradul cel Bătrân şi putred pe dinăuntru şi întreba:

– Gata, treaba, neamurilor?

Albinele sălbatice îi mulţumeau de întrebare şi picurând trei picături de miere pe o frunză de fag îl rugau să-şi spună părerea asupra calităţii mierii. Era bună. Excelentă.

Dar el trebuia să se grăbească ca nu cumva Pasărea să-şi piardă timpul prin vecini şi să uite să-i spună soarelui ce asfinţea: «Cu bine, pe mâine dimineaţă!» ca la toate despărţirile.

Se mai îngrijea de bâzâitul ţânţarilor, în amurgul serii, şi-l trezea pe doctorul Ciuhurez, spunându-i: «Eşti drăguţ, doctore, să treci pe la bolnavi?»

Poporul pădurii, peste zi, hoinărea în cele patru puncte cardinale ale ei, şi printre atâtea suflete, câte erau, nici chiar cele bolnave nu şedeau locului; de aceea doctorul Bufniţă, ca şi familia Ariceştilor, era obligat să lucreze în schimb de noapte. Cipi mai trebuia să dea o raită pe la onorata familie Arici, să le atragă atenţia ca înainte de plecare să lase casa în ordine. Căci, nu e aşa, ce bine e la întoarcerea de la muncă să găseşti un cămin curat, luminat şi ordonat!...

Când s-a înserat bine, Cipi, după ce l-a făcut atent, ca de obicei, a intrat la Iepure. Obişnuit, la cină aveau pere sălbatice, dulci. Iepurele degeaba îi explica lui Cipi să

nu le cojească, fiindcă în coajă stă toată bunătatea lor, el tot aşa făcea, cum voia. Pasărea îi alinta cu câteva boabe de zmeură, sau mure şi, după cină, simpaticul Pitic, dorea tuturor din inimă vise frumoase. Mai trebăluind câte ceva în scorbură, nu uita să se învelească bine şi să se culce.

Cam aşa îşi petrecea zilele Cipi, nepunându-i la socoteală lunile de iarnă, când dormea. Dacă era timp ploios, se cuibărea sub bălării, şi-i distra pe Iepure şi Pasăre cu poveşti minunate sau hazlii, iar duminica, dacă veneau excursionişti prin pădure, se arăta mai puţin, şi nu-i părea rău, fiindcă Pasărea îi aducea fărâmiturile delicioase, rămase din merindele acestora.

Un singur lucru îl necăjea pe Cipi niţel. Ar fi vrut, cât de cât, măcar cu o jumătate de deget, să fie mai înalt. Nu cu mai mult, fiindcă el ştia din cărţile scrise pentru copii că un pitic e pitic atâta vreme cât e pitic. Oricum, puţin mai înalt nu i-ar fi stat rău, şi spera să mai crească. Aşa că, în fiecare seară, se măsura. Ceea ce în Pădure e un lucru greu, pentru că iarba, copacii, tufele întotdeauna cresc şi faţă de ele zadarnic s-ar fi măsurat.

De altfel, nici nu avea centimetru.

Găsind într-o zi o clanţă, la o căsuţă de pădurar dărâmată, a legat-o cu un lujer de mure şi cu ajutorul Iepurelui au adus-o până acasă. Cu chiu, cu vai au târât-o în scorbură, proptind-o de un perete. Şi s-a gândit Cipi că o clanţă nu

poate să crească. Cu ea se măsura în fiecare zi. Din păcate, n-a observat însă nici o creştere şi-a început să fie supărat pe clanţă. În gând o învinuia de prefăcătorie. Îşi zicea că ea cu toate că: «e o simplă clanţă, uite cum creşte, numai să-mi facă mie în ciudă!»

Când era prea mâniat din această cauză, Pasărea şi Iepurele îl potoleau:

– Nu fi trist, Cipi. Eşti mic, e adevărat, dar eşti tare chipeş şi isteţ.

– Ce e-al meu e-al meu, şi-i pus deoparte, aproba el grav, dând din cap mulţumit, căci avea o deosebită grijă pentru păstrarea siluetei sale.

Şi nici un necaz nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost să se întâlnească cu Broasca.

Da, da, cu Broasca, cu doamna Broască.

II. CIPI E CUPRINS DE ÎNDOIELI

Într-o după-amiază, după ce a îndrumat Păstrăvii de pe Piatra Mare, Cipi a observat mirat că, nu departe de el, cineva stătea cam pitulat. Nu era cine ştie ce frumuseţe, mai degrabă o pocitanie; nu era nici iscusit, ba, mai mult, era neîndemânatic. Şi cu toate astea prindea ţânţarii şi muştele cu o iuţeală fulgerătoare.

– Dar tu cine eşti? l-a întrebat Cipi.

– Eu sunt Broasca. Ce-ţi pasă?

Aşa ceva nu-i spusese încă nimeni
lui Cipi.

– Ba-mi pasă! pentru că aici, în Pădure, eu am căderea să rezolv toate pricinile dintre animale. Toţi mă ascultă. Chiar şi Cerbul.

– Nu mai spune! Dar

pentru ce ascultă toate de tine?

– Pentru că-s bun şi drept! Broasca cea urâtă a început să râdă cu hohote.

– Fugi de-aici, măi jumară — oac-oac-oac. Ce rezolvi tu? Cine ascultă de tine? Toţi râd de tine! Peste tot îţi bagi nasul, faci pe grozavul. Cui îi pasă de tine, Buricu-Pământului!

Asta n-ar fi trebuit s-o spună. Lui Cipi i-a căzut greu, dar i-a răspuns cu răbdare şi cu temei:

– Întâi şi întâi, în Pădure nu am auzit pe nimeni râzând aşa: oac! Şi în al doilea rând, poţi să ştii că toţi ascultă de mine. Mi se supun!

Broasca continuă să râdă de el.

– Ascultă de tine?! Ţi se supun! Ce crezi, se teme cineva de tine?

– Dar chiar asta e! Nu le e frică şi
totuşi mă ascultă. Fără mine, Pădurea nici nu ar fi Pădure, ci Crâng, un Desiş. Doar eu trezesc Pădurea şi Albinele sălbatice, da. Purcelul sălbatic, Ticălosul, de mult s-ar fi prăpădit de dureri de burtă, dacă n-aş fi fost eu! întreabă-l pe Cucuci-Afonul, ce-ar fi dacă nu i-aş controla săpăturile? Dar ai grijă să nu-l numeşti Cucuci şi nici Afonul, fiindcă se supără, căci tu eşti străină pe-aici. Pentru tine e Jupân Cârtiţă. Şi întreabă-l pe Melc-Codobelc, cine îi aprobă planul de construcţii? Ce crezi, ţânţarii ar începe să bâzâie în fiecare seară, dacă eu nu le-aş face semn: «Începeţi!» Aşa stau lucrurile — a încheiat Cipi, dar nu s-a putut stăpâni să nu-i pună «o pilă»: Pe mine mă ascultă pentru că sunt bun, frumos, şi mai ales foarte deştept, nu aşa o arătare pistruiată şi cheală, un biet vierme neîndemânatic ca tine!

Broasca a rânjit:

– Ei, aici ai scrântit-o! Broască mai frumoasă ca mine nu există, iar dacă ar exista, ar fi pur şi simplu o scamatorie. Iartă-mă, asta, într-adevăr, n-am ştiut-o, că fără tine Pădurea ar fi un Desiş încâlcit... Spune-mi, te rog frumos, soarele nu cumva tot tu îl trezeşti?

Asta era prea mult! Cipi a ridicat o pietricică să dea în Broască, dar ea, bâldâbâc! a sărit în pârâu.

Apoi, pe neaşteptate, a apărut iar lângă Piatra-Mare:

– De-ai crăpa, oac-oac! Şi din nou a dispărut.

La acestea, Cipi a spus ceva îngrozitor, că s-au cutremurat florile auzind, şi ierburile. Copacii însă au rămas neclintiţi. Câte de-astea n-or fi auzit ei de-a lungul anilor!

De fapt, Cipi nu zisese

decât:

– Ia te uită!...

De-abia a pronunţat groaznica mitocănie că i-a şi părut rău, dar nu mai avea ce face. Si nu e de mirare dacă s-a înfuriat, auzind atâtea nerozii şi prostii jignitoare. Copleşit de supărare, a şi uitat că trebuie să treacă pe la doctorul Cucuvea, sa nu mai vorbim de Arici, care, fără anunţul lui, nici nu putea pleca în schimbul de noapte sau la Albine.

Târziu de tot a luat-o spre casă. Nici la cină nu s-a dus. Necazul i-a tăiat pofta de orice. Ajungând la rădăcina Fagului Uriaş a auzit un fâşâit înăbuşit.

«Ce să fie?»

Ariceştii treceau într-un singur rând: în faţă, bătrânul, iar după el cei şase mititei, apoi venea mama. Cipi i-a privit surprins: «Au plecat fără să-i anunţ?!»

L-au cuprins bănuieli groaznice. Să fi avut dreptate viermele acela scârbos?

Să fie drept, oare, că Pădurea se poate descurca şi fără el?!

Toată noaptea n-a închis un ochi. Munca lui neobosită să fie cu adevărat fără rost? Albinele, şi ele si-ar lua oare zborul din scorbură dacă nu le-ar anunţa? Ar pregăti ele pentru iarnă mierea, fără ca el s-o guste? Şi Pădurea — ar fi pădure fără el? Nu. Imposibil!

În zori abia a adormit. S-a trezit târziu. Când a ieşit din scorbura Fagului, soarele era sus, iar Pasărea îşi curăţa penele pe o creangă.

– Pasăre! Mă auzi? Ai cântat azi-dimineaţă?

– Sigur că am cântat!

– Cine te-a trezit?

– Nimeni! M-am trezit singură. Cipi a luat-o la goană

spre Bradul cel Bătrân. Albinele intrau şi ieşeau sârguincioase din scorbură.

A plecat în grabă spre Iepure.

A avut norocul să-l găsească acasă.

– Ai luat micul dejun?

– Da. Am crezut că nu vii. Nici la cină n-ai fost. M-am gândit că ai plecat în vreo vizită.

– Şi ai putut mânca fără mine?!

– De ce să nu fi putut?

Cipi, zdrobit, a pornit încet spre Fagul cel Uriaş.

Prin urmare, aşa stăm! Toată lumea îşi vede de treabă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar ia stai! Oare ce s-a întâmplat cu Purceluşul mistreţ? A mâncat Ciuperca? Da' de unde! Ciuperca otrăvitoare stătea la locul ei, întreagă, sănătoasă, obraznică.

Asta era prea mult.

III. CIPI HOTĂRĂŞTE: «ASTA-I CULMEA!»

Cipi, toată ziua, n-a ieşit din scorbură. Era furios.

Era supărat pe Pasăre, pe Iepure, pe Ariceşti, pe Albinele sălbatice, pe Purcelul mistreţ, era supărat pe Lăcrămioară, că avea îndrăzneala să răspândească parfum fără învoirea lui. Era supărat pe toată Pădurea.

Pur şi simplu.

«Aşa păţesc cei ce sunt buni şi drăguţi. Mi-am primit partea. Ei, dar va fi şi altfel. Până aici, gata! Destul! Am zis. Destul! Asta-i culmea!»

Aceste vorbe îi plăceau nespus lui Cipi, simţea că-i dau

personalitate. Numai că încă nu ştia ce-o să urmeze după ele.

Stătea-stătea şi-şi sfărâma capul.

Deodată s-a lovit peste frunte, căci avea şi frunte, şi-a strigat:

«Am găsit! După «asta-i culmea!», voi fi rău. Fără pereche de rău.

Îngrozitor de rău. Atunci voi sfinţi aici puterea fricii. Toată lumea va tremura în faţa mea. Şi-mi vor îndeplini poruncile. Şi vor fi îngroziţi. Şi numai eu o să râd. Aşa: ha-ha-ha! Dar nu, mai bine aşa: oac-oac-oac! Ce idee minunată, minunată, minunată!... Sunt deştept, ăsta-i norocul!... Tiii... ce rău voi fi!»

Şi mulţumit, şi-a aruncat Lăcrămioara de la pălărie, cu un gest energic, a ieşit din scorbură şi atât a căutat până a găsit o frunză de urzică pe care şi-a pus-o la pălărie. A încruntat sprâncenele, aşa cum se cuvine unui pitic hain, şi-a pornit înspre Pârâu. Nici nu i-a luat în seamă pe Păstrăvi! «Şi ei sunt nişte nerecunoscători, uite-i, vezi cum sar în sus după fluturi, fără să mai asculte, să mă vadă?!...»

O căută pe Broască.

A găsit-o.

Şi-a pus mâinile în şold:

– Şi zici că nimeni nu se teme de mine, da?

– Aşa zic!

– Nici tu?

– Fugi, că te scuip!

Cipi nu s-a repezit să ia vreo piatră. Nu. Era hotărât s-o îngrozească pe Broască.

– Ascultă-mă, spurcăciune! Ştii tu cine-s eu?

– Un prost!..

– Greşeşti! Tocmai pentru că-s deştept fără pereche, ţine-te bine, sunt hain! Hain! Şi fioros!

– Să-ţi fie de bine!

– Dar eu te distrug!

– Ţi-am mai spus: dacă nu pleci, te scuip! Oac-oac!

În această grea împrejurare lui Cipi i-a venit o idee înfiorătoare.

– Să ştii că ţi-a sunat ceasul, a anunţat-o el sărbătoreşte. Te aranjează prietenul meu!

Broasca clipea spre el neîncrezătoare.

– Care prieten?

– Teribilul domn Barbă Cloanţă Cotoroanţă, dacă chiar vrei să ştii! Până număr la trei va fi aici. Unu...

Broasca n-a mai aşteptat să spună doi. Nu ştia de fapt cine era teribilul Barbă Cloanţa Cotoroanţă, dar credea că numai un fel de barză poate fi. Cipi zâmbea satisfăcut. E adevărat că acest zâmbet nu era cel din zilele trecute, nu era un zâmbet senin, drăguţ, nu era zâmbetul cunoscut al piticului. Era un zâmbet hain, răutăcios.

A început să se plimbe pe mal, vrând să unde mai apare Broasca, s-o sperie şi mai tare. Însă, deodată, a observat că pe unde trece el, Păstrăvii dispar, cu toate că peste Pârâu zburau molii atât de mari cât capul lui (adică al lui Cipi), dar nici un peşte nu sărea după ele.

«Iată-i şi pe ăştia cum se tem! a observat satisfăcut Cipi. Se tem de Barbă Cloanţă Cotoroanţă! De mine le e frică!»

Un nou fel de bucurie îl cuprindea: se simţea mare şi tare, ce nu s-a pomenit. În drum spre casă s-a hotărât să dea cu piciorul, curajos, în Licurici. Biata gânganie fugea disperată, neştiind ce să creadă. N-a mai trecut nici pe la doctorul Cucuvea, nici pe la Ariceşti. A mâncat câteva boabe de zmeură, apoi s-a vârât în scorbura Fagului Uriaş şi a adormit fericit.

Dimineaţa s-a trezit la ora când obişnuia să se trezească, fix, dar nici prin gând nu i-a trecut să îndemne Pasărea să cânte. N-a şters nici polenul de pe firele de iarbă. Cu mâinile în şold, stătea în faţa Fagului. Iar când pasărea a început să cânte, a ţipat la ea:

– Linişte!

Pasărea s-a mirat:

– Ce-i cu tine, Cipi?

– Taci, până-ţi merge bine! Teribilul Barbă Cloanţă Cotoroanţă doarme.

– Cine e ăsta?!

– Să-l chem? Aşteaptă, o să vezi imediat! Domnule...

Pasărea însă n-a aşteptat să apară teribilul domn, care probabil trebuie să fi arătat ca Jderul, iute ca fulgerul şi veşnic însetat de sânge. S-a ridicat şi a zburat departe, să nu i se întâmple cumva ceva.

Cipi a rânjit răutăcios, uitându-se după ea, apoi s-a plimbat până la Bradul cel Bătrân şi putred pe dinăuntru.

– Azi nu mergeţi nicăieri! a strigat Albinelor care se sculau. Rămâneţi acasă!

– Ce e, ce s-a întâmplat? întrebau Albinele.

– Nu s-a întâmplat nimic. Dar dacă nu vă supuneţi, se întâmplă. Vine Barbă Cotoroanţă şi vă înghite pe toate. Rămâneţi acasă. Până la noi ordine!

Albinele s-au speriat grozav. Au înfundat repede cu ceară toate crăpăturile Bătrânului Brad. N-au întrebat cine e acel Barbă Cloanţă Cotoroanţă, au crezut că poate să fie cineva care seamănă cu Ursul ce le fură mierea din casă, dacă le găseşte scorbura. Dar trebuie să fie cu mult mai deştept decât Ursul, pentru că

vezi, Cipi le-a zis: «până la noi ordine». Aşa ceva Ursului nu i-ar trece prin cap niciodată.

Toate au hotărât să rămână împreună şi să se pregătească de luptă. Chiar dacă ar pieri

Purcelul mistreţ n-a apărut lângă Ciuperca otrăvitoare. Pasărea l-a avertizat să aibă grijă, să nu îndrăznească să-l deranjeze pe Cipi, pentru că prin împrejurimi există o putere înspăimântătoare, care distruge totul şi înghite totul.

I-a spus asta şi Iepurelui, dar acesta, bleg, n-a înţeles cum stau lucrurile şi-a plecat să-l întrebe pe Cipi:

– În definitiv, ce s-a întâmplat?

– Ai noroc că mi-ai spus «în definitiv». S-a întâmplat că trebuie să ai grijă, dacă vrei să-ţi meargă bine! Dă încoace micul dejun! Şi de acum înainte mie să-mi aduci morcovi proaspeţi, nu atât de veştejiţi şi prăfuiţi. Iar acum, şterge-o!

– Dar cu ce ţi-am greşit, Cipi?

– Cu aceea că eşti îngrozitor de prost. Dacă nu dispari imediat îl chem pe Domnul Cotoroanţă Barbă Cloanţă şi...

N-a mai aşteptat Iepurele să-i repete. Cu siguranţă că acel domn Cotoroanţă Barbă Cloanţă are şi puşcă. Iar de-i aşa, s-a terminat cu blana «sa personală».

Aşa că a rupt-o la fugă, de parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Pe meşterul Ciocănitoare degeaba l-a căutat Cipi, să bage frica în el. Auzind de la Pasăre şi Iepure ce pericol îngrozitor s-a abătut asupra Pădurii, a zburat peste şapte hotare. Cucuci Afonul a fost înştiinţat despre starea lucrurilor de Iepurilă, după care a început imediat să sape cât mai adânc pământul. Pe el poate să-l tot caute domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă. Cerbul se prefăcea că nu-l interesează, ca şi cum nu i-ar fi păsat de vestea pe care i-o adusese Iepurele, îngrozit de

moarte. Totuşi, pentru orice eventualitate, s-a tras spre marginea luminişului, iar când a ajuns la poteca din Pădure, unde Iepurele nu-l mai putea vedea, a dat bir cu fugiţii. A pornit-o în goană şi numai după o fugă de o jumătate de oră a îndrăznit să se uite înapoi. La auzul veştilor, la Furnicile Roşii a început o forfotă-teribilă: evacuau, duceau cât mai în adâncul muşuroiului, sub pământ, nevinovatele lor ouă de furnici roşii.

Cipi a început să savureze liniştea şi singurătatea care-l înconjura.

«Se tem de mine. Toată Pădurea se teme de mine! Şi ţie să-ţi fie frică, Fagule Uriaş, auzi? Să tremuri când îţi vorbesc!»

Însă Fagul cel Uriaş nu tremura. Nici măcar o singură frunză nu i s-a mişcat. Cipi a dat din mână:

«Dar nu ştiu de ce stau de vorbă cu tine. Doar eşti atât de prost că nu înţelegi şi nu poţi prinde ceea ce inteligenţa mea glăsuieşte. Nu degeaba se spune despre cei foarte proşti că au cap de lemn! Ei, la asta răspunde ceva, dacă ai curajul!»

Fagul cel Uriaş n-a răspuns nimic. Ca îngheţat stătea. Cipi a constatat satisfăcut că şi pe Fag a reuşit să-l înspăimânte, aşa cum scrie la carte, căci tăcând, şi cuvintele au îngheţat în el.

Din cauză că Iepurele a fugit departe, Cipi a mâncat singur la prânz ce mai prisosise din morcovul de la micul dejun. S-a culcat puţin şi a visat că nu numai animalele şi plantele se tem de el, ci însuşi Muntele, chiar şi Stânca din vârful Muntelui îl pândeşte, tremurând la poruncile lui. Pârâul va seca de frică. S-a şi hotărât: «După

ce mă scol, în cursul zilei de azi, numaidecât voi pune la punct Pârâul, ba chiar şi pe tăcutul Munte!»

A început cu Pârâul. S-a oprit pe mal şi şi-a pus mâinile în şold:

– Ce-i gâlgâitul, clipocitul ăsta zgomotos? Până dimineaţă, te rog, să-mi curgi încet şi nu în partea asta, ci înapoi. Fiindcă, mă rog, de unde atâta libertate ca un simplu Pârâu să-şi facă de cap?! Dacă nu mă asculţi, te spun îngrozitorului...

Şi ştii ce? Nici nu-ţi spun bine numele, c-ai să seci de spaimă. Numai din asta ai putea vedea şi trage concluzia că îţi vreau binele!

Apoi s-a întors spre munte.

– Ia ascultă aici, Munte! Pe mâine dimineaţă, aşa cum eşti, cu Pădurea şi cu toate din jur, te muţi mata pe malul celălalt al Pârâului, împreună cu Stânca pe care o porţi pe pălărie. Dacă nu, te trece Barbă Cotoroanţă Cloanţă. Însuşi el!

A răsuflat o dată, pentru că o asemenea răutate fără pereche e totuşi obositoare apoi a ameninţat Muntele cu arătătorul:

– Ai grijă, că te urmăresc!

Mama Veveriţă a ascultat îngrozită totul, până la sfârşit, pitită între crengile unui stejar. A luat-o năucită de tot ce-auzise la goană, să dea de ştire tuturor cetăţenilor din Pădure că se apropie sfârşitul lumii.

Cipi, satisfăcut, a plecat să se odihnească. Culcat pe partea dreaptă se uita pe geam — căci avea o crăpătură mică în scorbură — spre Pârâul ce se afla la sud de locul unde medita el profund.

«Dimineaţă mă voi trezi şi Muntele va fi la nord de locul acesta, căci Muntele se mută pe malul celălalt al Pârâului,

Dar ce va fi dacă nu se mută?»

Acest gând, care-l înspăimânta, Cipi îl alungă suspinând:

«Voi face eu ordine aici!»

Şi adormi buştean.

IV. PURCELUL SĂLBATIC — TICĂLOSUL

Dimineaţa, totul era aşa cum dorise Cipi. El s-a trezit din somn, lungit, cât era el de «lung», pe partea stângă. Mai privi o dată în jur. Şi Muntele se mutase.

– Bine, Munte. Te-ai mutat fără zgomot, cumsecade, spuse în timp ce-şi lua papucii.

Nici prin gând nu-i trecuse că în timpul somnului s-ar fi putut întoarce de pe partea dreaptă pe partea stângă.

«Ia să vedem Pârâul cum s-a achitat de porunca primită?...»

Pârâul curgea în aceeaşi direcţie, ca şi ieri, dar Cipi l-a privit surprins, vădit mulţumit.

– «Din moment ce Muntele s-a mutat, sigur că aşa trebuie să fie. Pârâul ar curge în direcţia obişnuită, dar acum e clar, el curge invers.

– Bine, Pârâule, văd că m-ai ascultat, şi curgi înapoi, dar fii drăguţ şi ia-o mai încet. Nu ţi-am spus şi ieri? Ai grijă, nu mă supăra, pentru că n-o să se termine cu bine, l-a ameninţat, ca nu cumva Pârâul să se încreadă.

Simţea nevoia să se laude în faţa cuiva. Căci, oricât am fi de modeşti, succesele trebuie evidenţiate. Ele ne dau imbolduri, nu? Dar Cipi n-avea cui să-şi arate aceste succese, fiindcă toate animalele dispăruseră din preajma lui. Ceea ce era o greşeală grosolană din partea lor. Aşa că Cipi a hotărât ca pe Pasăre şi Iepure să-i recheme, prin poruncă, la curtea lui.

A avut noroc cu meştera Ciocănitoare: în marea ei spaimă, la plecarea din Pădure, şi-a uitat ochelarii şi-a trebuit să se întoarcă după ei la Fagul cel Uriaş.

– Hai, tu, maestra Ciocănitoare! Vino încoace, nu te teme! Am o poruncă pentru tine!

Supusă, Ciocănitoarea s-a apropiat, dârdâind şi degeaba-i spunea Cipi să nu-i fie frică, ea totuşi tremura.

– N-am făcut nimic rău, zicea ea, zău nimic...

– Mergi imediat şi-i caută pe Pasăre şi pe Iepure. De mine să nu se ascundă; una-două să fie aici, altfel îngrozitorul Barbă Cotoroanţă Cloanţă îi găseşte oriunde şi îi aşteaptă un sfârşit!... Ai înţeles?

– Am înţeles, să trăiţi!

Şi Ciocănitoarea şi-a luat zborul, între timp, Cipi se uita cu coada ochiului spre Bătrânul Brad cu mijlocul putrezit: intrarea în scorbura Albinelor sălbatice era încă astupată cu ceară.

N-a trebuit să aştepte mult după Pasăre şi Iepure. Au apărut în grabă. Pe chipurile amândurora se vedea cât le era de frică.

– Aici să veniţi! Mai aproape! Mai aproape, derbedeilor! le-a poruncit Cipi mitocăneşte, smulgând o pană din aripa Păsării... Apoi, făcându-i semn şi Iepurelui să

se aplece, îl trase de ureche.

– Asta pentru că ai luat-o razna, chiulangiule! Dacă se mai întâmplă încă o dată, vă calc în picioare! De acum înainte mă veţi servi cu mâncărurile cele mai bune. Pe ziua de azi, Iepurele va aduce bunătăţi alese, iar Pasărea îmi va cânta un cântec de recunoştinţă, poate un psalm, Mâine va fi invers. Pasărea va face aprovizionarea, iar Iepurele va cânta! Iepure, vreau să te aud cântând frumos, nu pe nas! Ai înţeles?

Iepurele şi Pasărea au dat din cap speriaţi.

– Ei, vedeţi ce puternic este Domnul şi Stăpânul vostru binevoitor? Pentru că de acum înainte aşa va trebui să-mi spuneţi: Domnul şi Stăpânul nostru binevoitor. Azi-noapte am mutat Muntele pe malul celălalt al Pârâului. Iar Pârâul curge invers, la porunca mea. Nu v-aţi mirat când aţi observat?

Iepurele şi Pasărea s-au privit îngroziţi.

– Iartă-ne, Domnul şi Stăpânul nostru binevoitor, dar n-am observat, deşi Veveriţa ne-a spus ceva aseară. Cu siguranţă că suntem proşti fără pereche de n-am văzut nimic.

Cipi a dat din cap înţelegător.

– Da, ce e-al vostru e al vostru, vă înţeleg prostia. Dar acuma, căraţi-vă, mergeţi şi vestiţi marea mea putere, faptul că sunt Domnul şi Stăpânul vostru binevoitor, mergeţi, nătărăilor, iar la amiază amândoi să fiţi aici.

De-abia a plecat Iepurele şi Pasărea, ca să ducă în lume minunea, ştirea marelui triumf, când Cipi a auzit între tufe un zgomot înăbuşit.

Purcelul sălbatic, Ticălosul, nicicum nu voia să dea crezare zvonurilor ce circulau pe

seama piticului. De teribilul Barbă Cotoroanţă Cloanţă nici nu voia să audă. «Ce fel de Barbă?» zicea el. Dar degeaba a încercat să dea o raită pe la Cipi, părinţii lui l-au alungat înapoi înspăimântaţi. Însă până la urmă tot a reuşit să fugă. Şi direct la Ciuperca otrăvitoare s-a dus. Ştia că nu peste mult timp şi Cipi va fi acolo.

– Aha! l-a observat Cipi. Dar tu unde ai fost ieri?

– Nu mi-au dat voie. Babacii se tem îngrozitor de tine. Se tem şi pentru mine. Îngrozitor, ăsta e cuvântul.

– Bine, a dat din cap Cipi. Dar acum de ce ai venit?

– Am fugit.

În ochii lui Cipi a lucit o luminiţă haină.

– Ascultă, aici, Purcelule. Eu, Domnul şi Stăpânul tău binevoitor, îţi dau poruncă, înţelegi, ca acum, imediat, să înghiţi Ciuperca otrăvitoare.

– Eu?! Nici prin gând nu-mi trece!

– Cum nu?! Ochii lui Cipi luceau îngrozitor. Şi de ce nu?

– Aşa, că pişcă la limbă.

– Ei, al dracului Purcel eşti! Atunci de ce veneai aici în fiecare dimineaţă?

– Îmi plăcea să-ţi ascult predica de dimineaţă. Azi n-o să predici nimic, eşti răcit cumva?

Cipi şi-a pus mâinile în şold. În poziţia asta arăta cum nu se poate mai înfricoşător.

– Măi fiu de porc sălbatic! Tu nu ştii cât de puternic sunt eu?

– Nu ştiu. Cât?

– Ce crezi, Muntele cine l-a mutai dincolo? Fiindcă noi suntem pe partea cealaltă a Pârâului. Dar cursul Pârâului cine l-a schimbat?

– Nimeni. Azi-dimineaţă am băut din el, curgea în aceeaşi parte ca şi ieri.

– Ei, purcelule, purcelule,

tu chiar nu te temi de mine, de Domnul şi Stăpânul tău binevoitor?!

– De ce m-aş teme? Şi de ce îmi eşti domn binevoitor şi aşa mai departe?

– „Ascultă, neam de troacă! Dacă acum, imediat, nu-ţi ceri iertare de la mine plângând, şi stând în genunchi, îl chem pe teribilul Barbă Cloanţă Cotoroanţă.

Cipi a crezut că din moment ce va pronunţa teribilul nume, Purcelul va începe să ţipe şi va fugi. Dar s-a înşelat. Purcelul sălbatic căsca ochii la el, mirat.

– Şi?!

– Şi atunci ţi-a sunat sfârşitul, nefericitule!... Ei, te pocăieşti? Ce faci?

– Ce să fac?

– Să-l chem sau nu?

– Cheamă-l.

Din fericire, n-a avut timp să cheme pe cine voia. Porcul Mistreţ, bulibaşa turmei, l-a căutat pe Purcel în toată Pădurea şi nu l-a găsit nicăieri. Gândindu-se la rău, s-a furişat sub Fagul lui Cipi. Şi îngrozit, şi-a zărit unica, minunata sa odraslă în mijlocul pericolului de moarte...

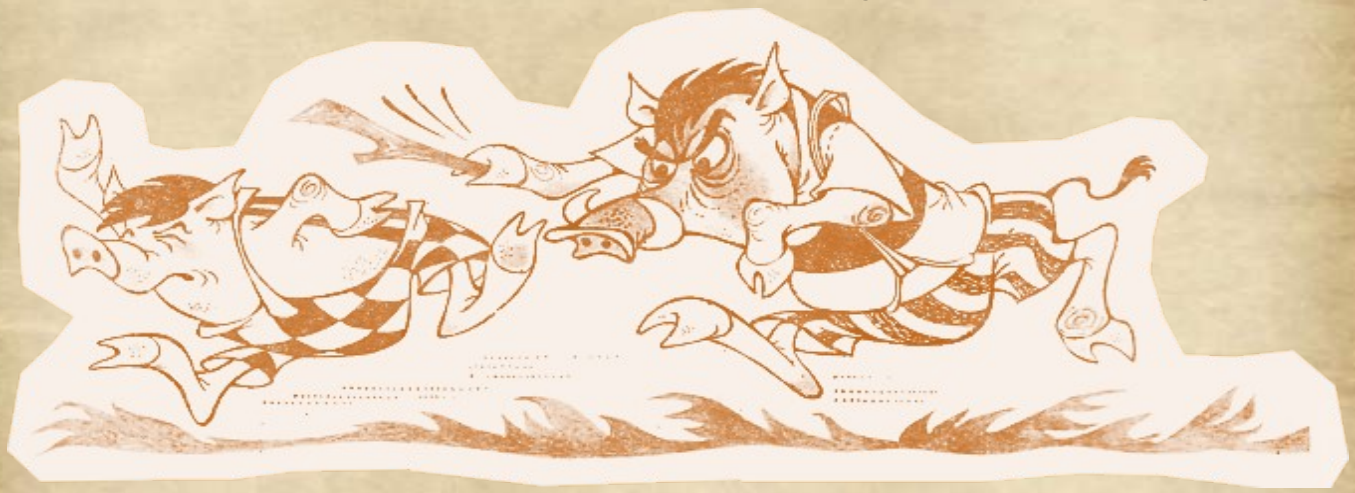

– Cară-te de-acolo! Pleacă imediat acasă!

Nevăzut s-a făcut Purcelul.

De Cipi şi de Barbă Cotoroanţă Cloanţă nu îi era frică nici un pic, dar cu colţii ascuţiţi ai bătrânului nu era de glumit. Fugea guiţând. Mistreţul a luat-o după el, la goană, de-i săreau scântei din copite.

Cipi a răsuflat uşurat:

– A avut noroc!...

V. CIPI, SPAIMA PĂDURII

Dacă n-aş avea o inimă atât de bună... le explica Cipi la amiază Iepurelui şi Păsării. L-am iertat pe prostuţul acela de Purcel. Pur şi simplu mi-a fost milă de el. Dar acum s-a terminat cu mila. De acum încolo voi pedepsi! Năprasnic: Chiar pentru cea mai mică greşeală! Pe toată lumea! Eu sunt Cipi, Domnul şi binevoitorul vostru Stăpân şi Spaima Pădurii! Să nu vă treacă prin minte să...

– Nu ne trece nouă prin minte nimic, Stăpâne binevoitor şi Spaima Pădurii, pentru că nouă ne este grozav de frică de tine... s-a bâlbâit Iepurele.

Cipi s-a uitat sever la el.

– N-ai învăţat buna-cuviinţă? Cum îndrăzneşti să

mă întrerupi?

– Vai, ai milă, îndură-te! N-am învăţat buna-cuviinţă, dar am să o învăţ. Nu-mi trebuie mult timp.

– Nici o milă şi nici o îndurare. Apropie-ţi urechea.

Iepurele s-a apropiat şi Cipi, săltându-se pe vârfurile degetelor, l-a prins de ureche şi aşa l-a tras de tare, că s-a

desprins cu picioarele de pe pământ şi-a rămas agăţat de urechea Iepurelui, legănându-se. Şi-a dat apoi drumul pe pământ, şi, furios, că a căzut strâmb, i-a mai dat Iepurelui şi câteva picioare. Pasărea nici n-a apucat să scoată un cuvânt de teamă. Aprins, îngâna doar cântecul de mulţumire şi slavă...

– Ajunge cu tărăboiul, s-a încruntat Cipi. Acum am treabă cu Melcul-codobelc. Apoi să-mi cântaţi un cântec de leagăn, căci după muncă e dulce odihna.

Melc-Codobelc de două zile stătea ghemuit la rădăcina Fagului Uriaş, dar nu îndrăznea să iasă din căsuţă.

«Melc, Melc, Codobelc,
Scoate coarne boureşti!»
Nimic.
«Melc, Melc, Codobelc,
Şi te du la Dunăre,
Şi bea apă tulbure».
Linişte şi pace. Melcul nu se mişca. Cipi a rânjit cu răutate:

– Îţi arde casa!

Melcul a apărut.

– Ei, ce se aude cu planurile de construcţie?

– Aici sunt, dragă preacinstite şi prealuminate, de două zile sunt gata, preaînălţate, numai fii drăguţ şi nu te supăra!

Cipi, scârbit, s-a uitat la frunză.

– Ce să-ţi spun, sunt rele!

– Dar... asta... a... cum să spun... până acum erau bune...

– Au trecut vremurile alea! De acum nu va mai fi ca altă dată. Schimbăm foaia! Dacă până deseară nu pregăteşti o casă pătrată, ai pus-o de mămăligă! Planuri nu mă interesează, înţelegi?

– Aşa ceva nu ştiu! îndură-te, Cipi!

– Nici o îndurare, nici un Cipi. Ce-i îndrăzneala asta? Îţi sunt Domn şi Stăpân

binevoitor. De altfel, mă plictiseşti. Aşa că, domnule Melc, Melc, Codobelc,

Scoate coarne boureşti,
Şi te du la Dunăre,
Şi bea apă tulburo

zilele fericite când Cipi mai era încă binevoitor. Iată, ăsta îi e sfârşitul. Dacă îl ciocăneşti tare în cap, moare. S-a hotărât să se evacueze departe, atât de departe, cât poate. Simţea însă că e zadarnic, pentru că până seara nu putea parcurge o distanţă atât de mare şi mai ştia că Cipi poate să-i dea uşor de urmă — doar el lasă pe pământ o dungă strălucitoare, oriunde se duce Acum îi era totuna. Altă posibilitate nu avea. Trebuia deci să încerce.

Pasărea începuse cântecul ei de leagăn. Cipi era trântit pe muşchi şi iarbă, când s-a întâmplat un lucru îngrozitor.

Ceva a bâzâit. Cipi şi-a deschis ochii.

O albină sălbatică trecea.

Dar înainte ca el să fi avut timp să strige după ea, Albina a zburat departe. Din nou, alt bâzâit. Apoi altul. Şi altul. Zburau Albinele de parcă el nici nu le-ar fi poruncit să nu mai zboare. Furios, s-a ridicat şi a alergat la Bradul cel Bătrân.

– Cum îndrăzniţi să zburaţi fără ştirea mea?

O albină cu acul puternic s-a oprit înaintea lui:

– Ascultă-mă, Cipi. Dacă nu adunăm miere, murim de foame. Dacă ieşim din scorbură, vine Barbă, ăla... Ne-am hotărât: mai bine ne luptăm cu el, chiar dacă pierim toate. Asta poţi să i-o spui şi lui.

Numai atât i-a spus Albina şi a zburat şi ea după miere. Cipi se uită după dânsa cu furie neputincioasă. Când s-a înapoiat la Iepurele ce tremura, şi la Pasărea înspăimântată, Cipi turba de mânie.

– Las' că şi-o primesc ele! Domnul Barbă Cotoroanţă Cloanţă? Nu, nu! Doar n-o să-l supăr pe îngrozitorul cu asemenea mărunţişuri!? Seara,

când ele se culcă, voi porunci Bradului să se întoarcă cu rădăcinile în sus. Atunci au să-l vadă ele pe dracul

– Vai, Spaima Pădurii, Domnul şi binevoitorul nostru Stăpân, îndură-te de micile albine! Mai bine smulge o pană din aripa mea, ori, poftim, loveşte-mă cu picioarele, dar iartă-le, sărăcuţele, ciripea deznădăjduită Pasărea.

– Şi pe mine mă poţi lovi cu picioarele, şi poftim, trage-mă de ureche, a adăugat Iepurele.

Spaima Pădurii şi-a pus iar mâinile în şold:

– Oho, oho! Ce e asta? Revoltă? Bine. Nu smulg pene, nu trag de urechi, nici nu vă lovesc cu picioarele.

– Atunci le ierţi? s-a aprins o luminiţă de speranţă în ochii Iepurelui.

– Nu. Meditez. Cuget. Nu se vede?

– Se vede, Prealuminate.

Dar el n-a meditat prea mult. Iepurele şi Pasărea aşteptau tremurând cum se va sfârşi.

– Astă-seară organizez o masă mare, zise Cipi mai răutăcios ca niciodată.

Sunteţi musafirii mei. Ce credeţi că va fi la masă?

– Cu-cu-cu siguranţă morcovi, s-a bâlbâit speriat Iepurele.

– Nă-nă-nă-ut, a ciripit cu speranţă Pasărea.

– Mare greşeală! a strigat Cipi. La cină, asta veţi păpa: Ciuperca cea mare şi otrăvitoare. Dacă îndrăzniţi să vă opuneţi, ori să fugiţi, vă va ajunge şi-n gaură de şarpe grozava pedeapsă. Am terminat.

Zicând acestea, le-a întors spatele şi a intrai în scorbura Fagului Uriaş.

Niciodată Cipi n-a fost atât de puternic. Totuşi simţea că-i lipseşte ceva. Ceva ce altădată

avea, deşi n-ar fi ştiut să spună ce anume. Nu putea să adoarmă, se învârtea în pat. Apoi s-a uitat prin ferestruica scorburii. Nimeni nu era prin împrejurimi. Furişându-se, a mers până la Ciuperca otrăvitoare:

– Astă-seară să nu fii otrăvitoare, auzi?! Numai puţin.

Ciuperca se prefăcea surdă.

– Nu uita! Ţi-am poruncit! Nu cumva să otrăveşti pe cineva astă-seară!

Otrăvitoarea nici nu se sinchisea.

– Tu, dacă nu mă respecţi, auzi, nemernico, vine Domnul Barbă Cotoroanţă Cloanţă şi... şi... te mănâncă.

– Şi crapă! a rânjit Ciuperca otrăvitoare.

VI. UNDE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANŢĂ COTOROANŢĂ?

Pasărea şi Iepurele plângeau amărâţi. Dacă mănâncă Ciuperca otrăvitoare mor. Dacă refuză, supărarea teribilă, cu fulgere şi trăsnete a Domnului Barbă Cloanţă Cotoroanţă îi va găsi. Oricum, sunt sfârşiţi. Moartea îi păştea. O auzeau deja.

Primele au aflat Albinele ce soartă groaznică le-a pregătit Cipi, Spaima Pădurii, Iepurelui şi Păsării. Au împrăştiat repede ştirea

în pădure. Cu mare repeziciune s-au adunat în jurul celor doi condamnaţi la moarte: Veveriţa, cu toată familia, toate Albinele, chiar şi Melc-Codobelc s-a întors din pribegie, ca să-i consoleze. Cerbul îşi legăna cu simpatie şi compătimire minunatele sale coarne, când a auzit vestea cea îngrozitoare, dar nu scotea un cuvânt. Cât era de mare şi puternic, poate el se temea cel mai tare de Barbă Cloanţă Cotoroanţă. Deşi îşi ascundea frica, la fel ca şi Mistreţul Bulibaşă. Acesta, e drept, şi-a mărturisit teama îngrozitoare, dar susţinea că el se teme numai pentru Purcel, pentru Ticălosul cel mic, încolo, nu.

Purcelul Mistreţ era extrem de bucuros, auzind ce soartă le-a hotărât Cipi Păsării şi Iepurelui.

– Neapărat mă duc. O asemenea moarte încă n-am văzut, se bucura el.

– Îţi dau eu ţie! Bucură-te mai bine că trăieşti, Mizerabile! N-o să mergi nicăieri! s-a răstit la el Mistreţul. La care Purcelul, obraznic, a început să fluiere, ceea ce la ei, la neamul porcesc, e o raritate. Trebuie s-o recunoaştem.

– Ce faci, Ticălosule? a grohăit la el bătrânul.

– Mă bucur că mai trăiesc! a răspuns plin de respect Purcelul. Dar pentru Mistreţ se umpluse paharul, căci şi la ei răbdarea tot cu paharul se măsoară. Şi a urmat o bătaie grozavă. Purcelul simţea însă că suferă pentru o cauză dreaptă. Şi asta, întrucâtva, îi alina durerea. Şi-l făcea fericit. Şi-l mai ruga pe Mistreţ:

– Mai dă, n-avea milă, dă cât pofteşti!

Meşterul Ciocănitoare ciocănea trist copacii. S-a hotărât ca de acum încolo să se mute departe de Pădure. Şi

poate pentru totdeauna. Şi se va face fântânar, pentru că, în tinereţe, mai practicase această meserie.

Cipi a stat ghemuit toată după-masa în scorbură. Uneori mai pândea ce-i pe afară. A dat din cap când a văzut că până şi

Lăcrimioara plânge. Toată Pădurea plângea. Se însera când a apărut Ariciul Tată. Toată familia şi-o trimisese înapoi să aştepte liniştită până când vede el despre ce este vorba. S-a apropiat de Iepurele disperat. I-a ascultat tristeţea, a văzut pe creangă Pasărea strivită de durere, a văzut animalele posomorâte, a suspinat tare şi şi-a ridicat nasul mic şi negru.

– N-am putea face ceva? a întrebat el. Apoi, mai curajos, a adăugat: Să nu ne lăsăm!

Mama Veveriţă, mai îndrăzneaţă, strigă şi ea:

– Să mergem la Barbă Cloanţă Cotoroanţă şi să-l înduplecăm!

– Cioc! Cioc! Foarte bine, a adăugat Meşterul Ciocănitoare. Toţi au fost de acord cu propunerea Mamei Veveriţe.

– Să pornim atunci! a dat poruncă Ariciul Tată.

S-au înşiruit frumos. Chiar în faţă, douăsprezece Albine; după ele, toată familia Veveriţei; apoi Ariciul, cu Melc, Melc-Codobelc după el.

În spatele lor, Meşterul Ciocănitoare călca tacticos, fiind sigur că în Luminiş i se va alătura categoric şi Cucuci Afonul. Cele două victime — Pasărea şi Iepurele — nenorocite — de-abia mergeau, ultimele, în coada convoiului. Aşa păşeau de triste, de parcă mergeau la spânzurătoare. De-abia au pornit şi după câţiva paşi Albinele s-au şi oprit:

– Bzzz! Unde este Barbă Cloanţă Cotoroanţă? au întrebat. Nimeni nu le-a putut răspunde.

– Haideţi să-l căutăm! zise una zburând în sus. Dacă ne împrăştiem toţi, îl găsim iute. Aici trebuie să fie, în Pădure sau în Luminiş.

Bine gândeau ele. Albinele şi-au luat zborul în toate părţile. Veveriţele, câte erau, căutau copacii cu scorburi; căci se putea ca Teribilul să-şi fi aşezat reşedinţa de vară în vreo scorbură. Meşterul Ciocănitoare a zburat până-n Luminiş, ca să-l roage pe Cucuci Afonul, pe vrednicul şi cinstitul Jupân Cârtiţă, să-i dea de urmă domnului Barbă Cloanţă pe sub pământ. Dacă-şi făcea cumva siesta la umbră, în ţărâna străbună?! Numai cei doi condamnaţi n-au îndrăznit să se mişte din apropierea

Fagului cel Mare. Aşteptau ce-o să fie.

N-a fost nimic.
Primele s-au întors Albinele.

Au umblat de-a lungul şi de-a latul Pădurii, au căutat prin pomi, pe sub pomi, între tufe, au căutat în Luminişul plin cu flori, în Valea Pârâului gălăgios. Nu l-au găsit pe Domnul Barbă Cloanţă.

În grabă au venit şi Veveriţele. Câţi copaci cu scorburi erau în Pădure, cu excepţia Căminului Albinelor, şi a locuinţei lui Cipi, pe toţi i-au controlat. Până şi văgăunele Stâncii le-au cercetat cu ajutorul Liliecilor. Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă nu era.

Aşteptau cu speranţă întoarcerea Jupânului Cârtiţă. Nu peste mult a sosit şi vestea de la el: pe sub pământ să nu-l caute pe Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă, fiindcă îl caută zadarnic. Nu e.

Unde poate fi Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă?

Oare se ascunde acolo sus, în înălţimi, dincolo de norii dantelaţi'? Nu e posibil, pentru că norii se împrăştie, iar dacă Domnul Barbă Cotoroanţă Cloanţă ar fi acolo, toţi l-ar vedea pe cerul senin.

Un singur loc a rămas, unde nici unul n-a îndrăznit să caute:

Locuinţa lui Cipi. Scorbura încăpătoare a Fagului cel Uriaş.

Acolo să fie oare?

VII. CINE ESTE DOMNUL BARBĂ CLOANŢĂ COTOROANŢĂ?

Sclipea pe cer luceafărul de seară. Nu peste mult avea să apară luna. Iar când luna va apărea, o, vai, Pasărea şi Iepurele vor trebui să mănânce Ciuperca veninoasă! Ariciul Tată a avut o nouă idee:

– În definitiv, cine este acest Domn Barbă Cloanţă Cotoroanţă?

Nimeni n-a ştiut să-i răspundă o bună bucată de locuieşte acolo, atunci nu poate fi atât cât Cumătrul Urs

mare, n-ar încăpea. Şi nici puşcă nu poate avea, pentru că eu odată am văzut o puşcă la un vânător. Şi drăcia aia nu încape pe gaura prin care Cipi intră şi iese din scorbură. Asta e părerea mea modestă.

– Tii, ce deştept mai poţi fi! a clipit spre ei, plin de speranţă, Iepurele.

– Ai dreptate, zum-zum, au bâzâit Albinele. Dacă e mai mic decât Cumătrul Urs, atunci nu avem de ce să ne temem. Să nu-i lăsăm pe Pasăre şi Iepure. Să-l înţepăm pe Domnul Barbă Cloanţă!

Acestea erau, orice s-ar zice, vorbe mult prea curajoase. Şi inimile Veveriţelor au început să bată mai tare, dar n-au îndrăznit să aprobe. Chiar şi preaînţeleptul Arici Tată numai atât a spus: că mai întâi trebuie să-l vadă pe Domnul Barbă. Atât. El nu s-a gândit să-l şi înţepe. Nu. Să-l vadă a zis. Atât.

– Dar cine să-l vadă?

Pasărea a inspirat adânc:

– O viaţă şi o moarte am, o să mă uit pe furiş în casa lui Cipi, a ciripit. Apoi fie ce-o fi. Zarurile au fost aruncate!

Zicând astea, a zburat întins la scorbura lui Cipi. Era gata să-şi vâre capul înăuntru, când s-a şi întors în fugă:

– Vai... chiar acum discută! a anunţat ea tremurând.

Ariciul Tată, Veveriţele, Albinele, Iepurele, Meşterul Ciocănitoare — toţi s-au strâns în jurul ei, stând aproape, lângă ea. Şi Melcul-Codobelc s-a târât mai aproape. Pasărea i-a privit pe toţi încă o dată.

Puteai crede că-şi ia rămas-bun de la ei: Cine ştie, îi va mai vedea? Toţi o priveau cu frică şi îngrijorare. Pasărea a tras destul aer în pieptul ei de pasăre, şi dând dovadă de un curaj nepăsăresc a intrat în scorbură. A dispărut toată în locuinţa lui Cipi. Cipi stătea cu spatele la intrare.

– Sunt foarte trist, Domnule Barbă Cloanţă Cotoroanţă. Sunt foarte mâhnit... Pentru că am fost prost. Vezi, cu puterea mea pot să-l fac pe Iepure şi pe Pasăre să mănânce Ciuperca otrăvitoare, dar aş vrea să îmblânzesc puţin Ciuperca, pentru ocazia asta. Deşi, mare lucru e puterea! Degeaba am încercat să fiu Spaima Pădurii. Ciuperca otrăvitoare nu se teme de mine... Numai asupra acelora pe care îi iubesc am putere, iar rău tot numai lor le pot face. Domnule Barbă Cloanţă Cotoroanţă, eu nu vreau ca Pasărea şi Iepurele să mănânce Ciuperca otrăvitoare! Spune-mi ce să fac? Spune-mi un cuvânt!

Ochii Păsării s-au obişnuit cu întunericul scorburii. Şi-a întins gâtul să vadă, în sfârşit, cu cine vorbeşte Cipi. Când a văzut, repede s-a întors şi a ieşit din scorbură, ca nu cumva să nu-şi poată stăpâni râsul.

– Copii! strigă ea bucuroasă celor care au înconjurat-o. Cipi nu vrea să mâncăm Ciuperca otrăvitoare!

– Şi Barbă Cloanţă Cotoroanţă?! a întrebat Tata Arici. L-ai văzut?

– L-am văzut! Barbă Cotoroanţă Cloanţă e o clanţă!

VIII. CIPI, POVESTITORUL...

Când a apărut luna plină, toată Pădurea răsuna de voie bună, de râsete. Păstrăvii săreau în sus din apă şi se dădeau peste cap, iar Broasca dansa twist pe mal, de parcă

toată viaţa n-ar fi făcut altceva. Cerbul, dându-şi aere, anunţa că ştiuse de la început că totul nu fusese decât o farsă.

Dar atunci când socotea că nu-l vede nimeni, şi el sărea în sus de bucurie. Şi Mistreţul avea un aer de sărbătoare. Numai Purcelul era trist, pentru că rămăseseră baltă atâtea lucruri interesante de văzut.

Albinele, bâzâind bucuroase, scoteau ceara de la intrările de rezervă, iar meşterul Ciocănitoare era fericit că nu mai trebuia să se facă fântânar. Fiindcă, oricum, la vârsta lui nu e uşor să începi o viaţă nouă, chiar dacă nu-ţi este străină meseria.

Ariceştii au plecat voioşi în tura de noapte. Când Doctorul Bufniţă a auzit cum stau lucrurile, a început să râdă atât de tare, încât şi ochelarii a trebuit să şi-i scoată.

– Degeaba, spuse el, mare şmecher e şi Cipi ăsta!

Cei mai fericiţi din întreaga Pădure, ba poate de pe tot Pământul, erau Pasărea şi Iepurele. Dansau şi se zbenguiau în tot Luminişul Pădurii.

Cu toţii s-au întors apoi la Fagul cel Uriaş.

– Cipi... auzi, Cipi, au bătut ei strigând la intrarea în scorbură.

Nici un răspuns.

– Cipi... auzi? Numai asta vrem să-ţi spunem că noi nu suntem supăraţi, a ciripit Pasărea, că noi te iubim mult, şi ştim că totul a fost numai o glumă. Chiar Doctorul Bufniţă a zis că eşti un mare şmecher!

Cipi, zdrobit, stătea ghemuit în scorbură. Dintr-o data toată puterea lui îngrozitoare s-a topit în vânt, iar acum, cu siguranţă, toată lumea râde de el. Când a auzit ciripitul încurajator al Păsării, o lacrimă mare i-a pornit în jos pe obraz. Dar n-a ieşit din scorbură, tare îi era ruşine.

S-a liniştit Pădurea.

Cei ce se veseleau s-au dus

la odihnă, şi Cipi s-a culcat. Înainte de a adormi, zise încet:

– Şi tu iartă-mă, Munte. Şi roagă-l şi pe Pârâu... Dacă voi credeţi, mutaţi-vă înapoi, iar Pârâul să curgă pe unde-i place!

S-a culcat pe partea stânga, cu spatele la Pârâu, iar când s-a trezit s-a uitat pe geam.

Valea Pârâului era acolo, în faţa lui.

Muntele îl iertase deci.

Dimineaţa, la timpul obişnuit, a ieşit din scorbură. A

fugit la Izvor, s-a spălat şi a făcut gimnastică. Dar cu trei mişcări mai mult ca de obicei, pentru că, în ultimul timp, de la «asta e culmea!», a neglijat educaţia fizică şi-a început să facă burtă. Apoi a aruncat de la pălărie frunza de urzică, ce începuse să se ofilească, şi şi-a pus Lăcrimioară parfumată. A lăudat floricelele ce începeau să înflorească frumos, a şters de pe frunze polenul adus de vânt, apoi s-a apropiat de Pasăre, şi, de-abia îndrăznind, i-a gâdilat ciocul:

– Păsărică, fii drăguţă... te rugăm un cântec!

Pasărea s-a trezit, i-a zâmbit lui Cipi şi a început să cânte.

Cu conştiinţa încărcată, Cipi a pornit-o spre Bradul cel Bătrân.

– Scularea, neamurilor!... Vreau să zic, să vă sculaţi, nu vă supăraţi, e dimineaţă...

– Mulţumim, Cipi, a ieşit zâmbind o Albină. După-masă vino neapărat să faci controlul de calitate.

– Voi fi aici! s-a bucurat Cipi. Veveriţele, zâmbind, îi făceau semne de pe crengi.

Le-a privit şi le-a lăudat figurile de gimnastică.

A aranjat pătura pe Arici, iar Purcelului Sălbatic, care-l aştepta lângă Ciuperca otrăvitoare, i-a spus aşa:

– Iartă-mă, Purcelule Mistreţ, dar nu mai eşti atât de prostuţ ca atunci când erai mititel. E fără rost să-ţi mai dau un exemplu groaznic. Pe mâine o să găsim altceva. Bine? A fost bine.

În drum însă, când nu l-a văzut nimeni, s-a întors către Ciupercă: Sâc-Sâc! i-a strigat.

L-a lăudat pe Meşterul Cârtiţă.

Furnicile roşii i-au atras atenţia că peste o oră încep ploile abundente, pe alocuri cu furtună.

Cipi a pornit la Iepure, ca după micul dejun să se grăbească să se ascundă sub bălării.

Oriîncotro mergea, peste tot îl salutau ori îi răspundeau la salut, zâmbind, locuitorii Pădurii.

De-abia atunci şi-a dat seama Cipi de ceva.

Cât timp a fost rău, fără pereche de hain şi Spaima Pădurii, fioros, nimeni nu i-a zâmbit. Şi asta era acel ceva ce de la «asta e culmea!» îi lipsea atât de mult.

Era hotărât: dacă vor începe ploile lungi, pe alocuri cu furtună, să spună o poveste nouă Păsării şi Iepurelui. Despre ce îngrozitor este să nu-ţi zâmbească nimeni. Şi această poveste, fără asemănare, nouă-nouţă, o va începe aşa cum încă nimeni, nicăieri în lume şi niciodată n-a mai început o poveste. Cu aceste cuvinte noi-nouţe:

– A fost odată ca niciodată...

PIȚICUL ȘI SURZILA

I. A SOSIT UN MUSAFIR

După o îndelungată meditaţie, Cipi s-a hotărât să transforme Pădurea într-o Ţară a Dragostei. Nici un animal să nu mai facă vreodată vreun rău vecinilor săi; deci să nu mai fie animal! Să nu mai fie ins, căruia să-i poţi spune: «Animalule, eşti prost ca noaptea!» Căci, bineînţeles, prostia este de nepătruns ca o noapte neagră, de catran. Să fie deci Pădurea o Ţară a Dragostei. Cerbul să nu se bată cu Cerbul de peste deal, Viespile să nu le mai înţepe pe Albinele sălbatice, iar dacă o furnică neagră se rătăceşte printre Furnicile roşii, acestea să n-o mănânce, ci s-o ocrotească pline de dragoste.

Într-o seară, Cipi i-a spus o poveste minunată Iepurelui şi Păsării, poveste al cărei sfârşit suna astfel: «Şi agrişul sălbatic trebuie îndrăgit». Apoi, Cipi,

obosit de atâta efort intelectual, a zis:

– Acum să ne rezervăm energia pentru sfânta zi de mâine, căci după muncă, odihna e răsplata cea mai dulce.

Pasărea şi Iepurele l-au privit plini de admiraţie, crucindu-se de lucrurile nemaipomenit de inteligente pe care el le spusese căscând. Căci, oricum, să caşti când filozofezi, asta înseamnă că eşti un filozof nemaipomenit. Apoi Pasărea şi Iepurele şi-au spus:

– Noapte bună!

Şi a plecat fiecare spre căsuţa unde locuia.

Cipi a intrat în scorbura Fagului Uriaş şi s-a tolănit pe patul aşternut cu muşchi. Şi-a recapitulat programul ce trebuia înfăptuit a doua zi: «întâi: După dejun, trebuie să merg în luminişul din Pădure, la Brânduşa de toamnă, s-o înştiinţez că, dacă vrea, pe la amiază poate să-şi deschidă larg petalele. Doi: Imediat după aceea, am ora de pian cu Cerbul. Adică, eu la pian, şi el, solo-voce. Lecţia: „A boncălui armonios, paşnic vesel şi duios”. Apoi mai trebuie să... mai trebuie să...» Şi Cipi a adormit buştean. Şi a început să sforăie, dar asta n-are nici o importanţă filozofică.

Şi deodată a început să viseze ceva straniu, fapt care i-a deranjat somnul, şi mai ales sforăitul. Se făcea că se afla într-un vârf de copac, pe o creangă groasă ca paiul, şi vântul îl legăna îngrozitor. Încoace-încolo, încoace-încolo. Şi el se ţinea cu amândouă mâinile de creanga subţirică şi tremura ca varga; sau chiar mai tare, disperat, şi mai ales transpira. Şi s-a trezit rostogolindu-se în prăpastie urlând; dar adevărul e că s-a trezit când s-a ciocnit de

Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă. S-a agăţat cu mâinile de el.

– Cred că se cutremură pământul sau e rupere de nori, uragan, nu? Cred că-s plin de cucuie în cap, că am oasele zdrobite, nu? a întrebat şi s-a uitat împrejur speriat.

Dar se pare că greşea.

– N-am scuipat un sâmbure de mură şi probabil de aceea visez aşa urât — a bolborosit Cipi. Apoi, în mod festiv, şi-a cerut iertare de la Domnul Barbă Cotoroanţă, pentru deranj, şi şi-a luat în mod solemn angajamentul ca de acum înainte, în fiecare seară, să scuipe fiecare sâmbure de mură... Ca să nu mai aibă noaptea vise groaznice din cauza tulburărilor stomacale. Căci, după cum se ştie, a zis Cipi, înţelept şi citit, visele rele vin atunci când seara mănânci ca un animal şi te culci imediat, ca un animal, fără să ţii cont de sfatul medicului. Da, aste e, a mai zis Cipi, plin de înţelepciune şi s-a urcat în patul său aşternut cu muşchi.

Dar Cipi nici nu şi-a închis bine ochii şi patul s-a mişcat din nou.

«Nu cred să fi visat iarăşi — a constatat Cipi şi s-a aşezat

pe marginea patului. Rămân aşa, şezând, şi sigur n-o să adorm. Şi atunci sigur descopăr care e situaţia» — s-a gândit el cu voce tare. Dar numai până aici a ajuns cu gândul, până la: «care e situaţia» — că din nou s-a mişcat patul sub el. Partea dinspre picioare a început să se ridice văzând cu ochii, zvâcnind, zvâcnind de parcă o zguduia Satana. Dar cum Cipi nu credea în existenţa Satanei, nici în alte poveşti băbeşti se gândi profund: «Ce ar putea să fie? E cutremur, sigur, nu e uragan», a remarcat Cipi, care întotdeauna în situaţiile grele îşi păstra calmul. Atât cât poate fi păstrat calmul în asemenea situaţii. «Şi, ca să nu mai fac alte cucuie în cap, îşi zise el, o să fiu atent şi n-o să mă mai rostogolesc din nou până la Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă. Căci de mă ciocnesc iarăşi cu el e jale.»

Patul a continuat să se ridice înspăimântător. Şi Cipi a coborât din pat, ca să evite marea ciocnire. Ceea ce i-a şi reuşit. Cu strângere de inimă privea patul. Vreo ciupercă întârziată să fi crescut cu atâta viteză sub el? A privit sub pat, cerând ajutor, un sfat dat de Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă. Însă Domnul Cotoroanţă cucăia atât de leneş şi naiv în întuneric, încât Cipi s-a înfuriat:

– Se poate, Domnule Barbă Cloanţă Cotoroanţă? Dumneata, care eşti fără pereche de înţelept, să nu te îngrijorezi de situaţia patului meu? Se poate să dormi ca un animal?... Pardon... adică, da, se poate să fii şi foarte prost... Dar de-abia acum Cipi şi-a dat seama că a spus ceva jignitor. A adăugat repede: Totuşi, înclin să cred că eşti nemaipomenit de curajos... un tip eroic... un titan!

Patul stătea deja oblic. De sub el mici bucăţele de pământ se împrăştiau în jur.

– Cineva desfăşoară o activitate dubioasă sub patul meu, a constatat Cipi cu multă prudenţă. Înspăimântat vedea cum scorbura începe încet-încet să se umple cu pământul ce se rostogolea de pe muşuroiul de sub pat. E timpul să activăm, a zis şi a tras patul de pe movilita de pământ.

Şi dintr-o dată i s-a părut foarte cunoscută grămăjoara de pământ. S-a urcat repede pe ea şi a scormonit-o.

Un nas lucios şi negru a apărut de sub pământ.

– Ei, Chiorâş-Chiondorâş, în halul ăsta năvăleşti peste om?! a strigat plin de indignare la Meşterul Cârtiţă.

– Bună dimineaţa şi să mai vină o ţuică! i-a răspuns vesel la salut Chiorâş-Chiondorâş, zis Ceacâr, poreclit Surzilă.

– Vezi, asta n-ar fi trebuit s-o spui, nu-mi place la tine că eşti cam beţiv, l-a pus la punct, foarte serios, Cipi. Pe deasupra eşti şi nepunctual. Pentru că acum nu e: «bună dimineaţă», ci «noapte bună». Şi altă dată, când o să mai vii, fii drăguţ şi nu scormoni sub locuinţa mea particulară, bine?

Chiorâş-Chiondorâş s-a cam speriat:

– M-am gândit că dacă tot trec pe aici să intru puţin şi pe la tine.

– Ai venit în vizită? l-a privit Cipi mirat.

– În vizită…

– Pureci ai?

– Am avut, dar i-am trimis la Bursuc, pentru perioada de iarnă, să ierneze la el.

– Atunci nu te dau afară. Vino, ajută-mă să împrăştiem muşuroiul ăsta nemaipomenit de mare, şi apoi o să mai vedem noi ce-o fi. Ce-o fi, o fi!

Cipi privea sincer uimit cu ce viteză împrăştia Chiorâş-

Chiondorâş muşuroiul. Parcă lăbuţele lui erau lopeţi.

Când totul a fost gata, cu puteri unite au pus patul la loc.

– Ah! ce moale e! a strigat Cipi. Încearcă-l şi tu!

Chiorâş-Chiondorâş l-a încercat. S-au culcat cu spatele unul la altul şi până dimineaţă au dormit rupţi.

Cipi s-a trezit când Chiorâş-Chiondorâş se întindea lângă el şi zicea bucuros:

– Ce bine e să fii musafir!

II. NEMAIPOMENITA HARABABURĂ

Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marş la luptă!
Frunză verde foaie-amară,
Pieptul scos, măi frate, în afară,
Căci e primăvară,
Primăvară...

Frunză verde solz de peşte,
E laş, măi frate, cine nu-ndrăzneşte,
Căci lumea o cucereşte.
Doar cine îndrăzneşte... cânta Cipi acest cântec pe care, de ce să ascundem, îl compusese la pian, fără ajutorul nimănui. Versurile le scrisese la Sinaia, la Casa de Creaţie. Şi în timp ce cânta, s-a dat jos din pat şi a tras perdeaua de frunze de la fereastra scorburii. Chiorâş-Chiondorâş îl privea clipind:

– E devreme. Hai să mai fiu câteva ore musafir...

Sever, Cipi l-a măsurat din cap până-n picioare.

– O, greşeşti, amice. Se luminează de ziuă, deci nu e devreme, ci exact când trebuie să te scoli. Iar a fi musafir să nu fie confundat cu a fi leneş, somnoros etc.

– Bine, a aprobat Chiorâş-Chiondorâş şi s-a întors spre perete.

– Cui mă adresez eu? s-a înfuriat Cipi şi şi-a zgâlţâit musafirul.

– De unde să ştiu eu aia?...

– Nu aia, ci aceasta. Vorbeşte gramatical! Şi ţie mă adresez, dacă n-o ştii. Acum merg să mă spăl la Izvor, să fac şi gimnastică, pentru că în corp sănătos e minte sănătoasă.

– Până mă înapoiez, scoală-te, fă curat şi aeriseşte! Cred că eşti la curent cu ce spun latinii: *«Mens sana în corpore sano»*, nu? De leneşi, de lene, să n-aud! Aici n-are loc! Căci: «Lenea e cocoană mare, care n-are de mâncare».

– Atunci nu-i dau drumul înăuntru, îngăimă Chiorâş-Chiondorâş.

– Cui?

– Păi... Lenei. Doar tu ai spus că aici nu are loc.

– Ascultă, Chiorâş-Chiondorâş! Imediat te scoli mata, aeriseşti şi faci curat!

– Mă scol, aerisesc, curăţ...

– Aşa da! a aprobat Cipi, ieşind din scorbura caldă. Şi i-a spus Păsării, care tocmai se trezea în cuibul ei din Fagul Uriaş:

– Cântecul, soro! Dă-i drumul!

Pasărea începu. Cipi porni spre Izvor. S-a spălat, a făcut gimnastică, a aplaudat familia Veveriţei, care făcea tumbe pe o creangă (probabil învăţaseră de la el să facă gimnastică dimineaţa) i-a învelit mai bine pe Ariceşti şi, după toate astea, a ciocănit în Bradul cel Bătrân:

– Scularea, neamurilor!

Albinele sălbatice au început să zumzăie.

Răsărea soarele.

– Cine a muncit să mănânce! Şi Cipi a pornit spre Fagul Uriaş, să-şi cheme musafirul la micul dejun. Cu siguranţă că de atunci Chiorâş-Chiondorâş s-a sculat, a făcut curat, a aerisit. Păsării, care mai cânta pe creangă, Cipi îi spuse, solemn:

– Azi avem un musafir. Spune-i şi Iepurelui. Şi puneţi masa cum se cuvine!

Pasărea a zburat repede spre casa Iepurelui. Cipi a intrat în scorbură. Dar ce să vadă? Surpriză colosală! Chiorâş-Chiondorâş, zis Ceacâr, zis Surzilă, dormea dus. Nici vorbă să se fi sculat! Cipi începu să-l zgâlţâie.

– Mda, mda, da, da, mdada, bolborosea Chiorâş-Chiondorâş...

– Nu da, da, ci imediat, amice! însă Chiorâş-Chiondorâş sforăia mai departe. Lui Cipi i-a venit o idee fioroasă.

S-a aplecat la urechea somnorosului:

– Îţi dau un şut undeva, de praf te fac!

Auzind aşa ceva, Chiorâş-Chiondorâş s-a ridicat în capul oaselor.

– Mie să nu-mi dai nici un şut, că nu-mi place fotbalul, a zis el şi a voit să se culce din nou.

– Bine, zise Cipi. Dormi liniştit! Dar să ştii că nu

primeşti nimic la micul dejun.

– Ba mai bine să primesc! s-a răzgândit Chiorâş-Chiondorâş şi s-a sculat.

Supărat, Cipi a început să aerisească şi să facă ordine prin scorbură. Când a terminat, Ceacâr era aproape dezmeticit. Ba chiar si-a răsucit şi cele trei fire de mustaţă. Căci, după cum se ştie, cârtiţele n-au mustaţă prea bogată. Pasărea i-a anunţat plină de nerăbdare.

– Masa e pusă demult şi v-aşteaptă. Şi aşteaptă şi Cerbul, maestre, să începeţi ora de pian şi de boncăluit.

– Nu peste mult timp începe Festivalul Cerbilor, festival cu cântece şi hore de dragoste, şi Cipi şlefuieşte vocea elevului său, ca acesta să se prezinte aşa cum se cuvine, zise Iepurele ca să i se audă şi lui vocea.

– Întârziem de la toate! zicea disperat Cipi, grăbindu-se şi grăbindu-l şi pe Chiorâş-Chiondorâş. Şi se gândea că ceremonia deschiderii Brânduşei de toamnă trebuie lăsată pe altă zi.

Până au consumat murele, morcovii şi rădăcinile dulci, care compuneau micul dejun, Cerbul s-a şi făcut nevăzut în luminiş.

– Ai văzut ce s-a întâmplat? Ai văzut ce ai făcut? s-a răstit Cipi la musafir.

– N-am văzut! Ce am făcut?

– O harababură nemaipomenită! Tot programul de muncă mi s-a întors pe dos Vezi cum eşti?! şi l-a privit mustrător pe meşterul Cârtiţă. Vezi?

III. CHIORÎŞ-CHIONDORÎŞ, ZIS AFONUL

Conştient de vina ce o avea, Chiorâş-Chiondorâş clipea des şi nu-şi găsea locul şi îşi zicea

în sine: «De ce-am încurcat în halul acesta programul zilei, de ce, de ce?» Cel puţin Cipi aşa îşi închipuia.

– Acum nu-ti dau pace remuşcările, parcă te înţeapă, nu-i aşa? l-a întrebat pe Chiorâş-Chiondorâş.

– Nu remuşcările mă înţeapă, ci un purece. Şi nu mă înţeapă, mai mult mă pişcă. Altă dată n-o să mai mănânc la masă cu iepurele. De bună seamă, de la el a sărit pe mine banditul ăsta de purice.

Jignit profund, Iepurele a aruncat capătul de morcov, pe care tocmai îl rodea:

– Pe mine să nu mă jignească nimeni, a spus plin de demnitate, şi cu asta:

Şi-a pus urechile la spinare,
Şi cât ai zice peşte,
A disparat în pădurea mare,
Fugind iepureşte.

– Are dreptate, are dreptate! a ciripit războinică Pasărea.

– Zău că da! a confirmat Chiorâş-Chiondorâş cu multă căldură. Păcat că are nu numai dreptate, ci şi pureci!

– Asta e nemaipomenit! s-a înfuriat Cipi. De ce-l jigneşti, când dreptatea e de partea lui?

– Eu? s-a mirat Chiorâş-Chiondorâş.

– Tu, sigur că tu! Nu l-ai calomniat în problema cu purecii?

– Eu nu. Ce-am spus despre pureci e adevărat. Din asta nu poţi fi jignit. Şi nici n-am vrut să-l jignesc pe Iepure.

Chiar îmi place de el, are urechi atât de lungi şi frumoase...

– Cere-i iertare, cere-i iertare, pretindea Pasărea, agresivă, războinică.

– Bine, bine, s-a făcut! Nu mai striga atâta. Te rog. O să-mi cer iertare. Dar mai întâi să ne mai întoarcem niţel acasă la Cipi, să mai fiu niţel musafir, pentru că tare mi s-a făcut somn...

Cipi şi Pasărea s-au privit scandalizaţi.

– Ei, ce faceţi? Nu veniţi? i-a întrebat Chiorâş-Chiondorâş.

– Noi nu mergem, nu suntem leneşi! s-a îndreptat din şale, impunător, Cipi. Noi mai avem foarte multe de făcut!

– Atunci grăbiţi-vă! Nu pierdeţi timpul! Plecaţi! Dar la masa de la amiază să mă sculaţi, pentru că îmi face

impresia că mie masa de la amiază îmi place mai mult decât dejunul, e mai consistentă...

– Poftim, ăsta eşti tu! a suspinat Cipi cu amărăciune.

S-au uitat lung după Chiorâş-Chiondorâş, care mergea agale, liniştit, să se culce.

– Şi acum ce facem? a întrebat Pasărea.

– Ei, acum te rog să zbori sus de tot şi să nu cobori până nu-l găseşti pe Cerb. Roagă-l, din partea mea, să nu se supere că azi am întârziat de la ora de pian şi boncăluit. Să mă aştepte mâine, voi fi punctual. Apoi caută-l şi pe Iepure. Transmite-i că e o greşeală, că nu are pureci şi că la amiază Chiorâş-Chiondorâş îi va cere iertare, cu lacrimi în ochi. Eu până atunci voi fi în Luminiş, pentru Problema Brânduşei de toamnă. Poate totuşi reuşesc să aranjez să înflorească azi. Şi mai trebuie să mă şi gândesc. Neînchipuit de mult trebuie să mă gândesc, aproape tot atât cât obişnuieşte să se gândească Domnul Cloanţă, despre care am impresia că este mult mai deştept decât mine.

– La ce te gândeşti, Cipi?

– Mă gândesc la ce-o să facem cu acest Chiorâş-Chiondorâş.

– E foarte prost-crescut! a remarcat Pasărea.

Cipi a dat din mână, a lehamite.

– Asta mai treacă-meargă...

– E şi leneş!

Cipi a dat şi din mâna cealaltă:

– Şi asta s-ar putea rezolva.

– Şi mănâncă mult!

Cipi a ridicat din umeri:

– N-ar fi un necaz atât de mare.

– Dar atunci? a întrebat Pasărea.

– Necazul cel mare e că nu-

i sensibil la ce-i spune omul, degeaba-i vorbeşti.

– Şi degeaba-i cânţi! a adăugat Pasărea.

– E nemaipomenit de afon! a suspinat Cipi. Vezi, la asta mă gândesc. De altfel, e foarte bine intenţionat, săracul de el. De cum îl priveşti, se vede că-i bine intenţionat, dar ce să-i faci, e burduf de oaie în piele de câine.

– Eu, până nu-şi cere iertare de la Iepure, n-o să-l mai privesc în ochi!

– O să-şi ceară, a zis Cipi şi din nou a oftat.

Şi doar în alte situaţii Cipi nu obişnuia să ofteze. Dar acum îl apăsau gânduri rele: s-a sfârşit cu pacea sfântă de până acum, în care trona dragostea şi prietenia. Chiorâş-Chiondorâş, Afonul, poreclit Surzilă, a tulburat liniştea şi a împrăştiat sămânţa zâzaniei în Pădure.

Pasărea a zburat să-i găsească pe Cerb şi pe Iepure. Cipi, copleşit de gânduri, şi-a îndreptat iarăşi şalele. Avea nevoie de o încurajare în aceste momente grele, şi de aceea a răcnit:

Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marş la luptă!

Cântând, simţea cum prinde puteri de uriaş.

Plin de încredere, s-a îndreptat spre Luminiş.

IV. ADEVĂRUL ÎNVINGE!

Roua se uscase binişor, când Cipi a ajuns în Luminiş şi s-a oprit lângă Brânduşa de toamnă.

– Am cam întârziat, a zis gâfâind.

Brânduşa surâdea blând. Cipi a mângâiat-o şi i-a dat un bobârnac unei furnici ce se plimba încoace şi încolo pe

frumoasele ei petale.

– Aşteaptă până înfloreşte, i-a zis furnicii. Bobocului nu-i face bine dacă va plimbaţi pe el.

Plăpânda furnică şi-a răsucit mustaţa, fiindcă şi furnicile au un fel de mustăţi, a aprobat înclinând capul şi s-a grăbit spre furnicar. Se gândea să revină mai târziu.

– Poţi să începi să-ţi deschizi splendida ta corolă, a cuvântat Cipi sărbătoreşte.

Brânduşa a şi început imediat să-şi deschidă corola, dar aşa ceva merge tare greu la flori. Şi Cipi n-a aşteptat s-o vadă înflorită.

– Mai trec după-masă să te văd! a zis. Şi-a luat rămas-bun şi, mulţumit de fapta sa istorică, a luat-o încet prin iarba deasă, spre locul unde bănuia că se află Cerbul. Din păcate, bănuiala nu s-a adeverit. Cerbul nu era acolo. Elevul nu l-a aşteptat. Cipi a privit în jur, căutând vreun ins cunoscut, de la care să se informeze unde se află Cerbul.

Pe trunchiul unui fag l-a zărit pe Meşterul Ciocănitoare. Imediat a început să-l întrebe despre învăţăcelul său.

– Cioc, Cipi, cioc, cioc! a răspuns Meşterul Ciocănitoare. Cerbul s-a îndreptat spre brădet.

Bănuind ceva necurat, Cipi, piticul cel fioros, a privit spre Meşterul Ciocănitoare.

– La brădet?!

– Da.

– Cu ce scop?!

– Să-şi ascută coarnele!

Pe Cipi l-au neliniştit aceste veşti. Dacă Cerbul îşi ascute coarnele, pentru că vrea să le folosească la încăierări huliganice, atunci toată activitatea lui binecuvântată, în scopul dragostei faţă de aproape, s-a dus de râpă. Deşi îl convinsese pe Cerb ca, de acum înainte, nu prin bătălii să

se hotărască cuceritorul laurilor la Festivalul cu muzică şi hora de dragoste, ci acela să fie învingătorul care ştie boncălui cel mai frumos, ba chiar cânta. Cerbul parcă se lăsase convins de vorbele lui. Venea sârguincios la orele de boncăluit; dar uite, a fost de ajuns o singură întârziere din cauza lui tândală ăsta de Chiorâş-Chiondorâş, şi Cerbul aşa se poartă, de parcă ar vrea să cadă din nou în păcatul strămoşesc. Dar dacă, dacă? a pâlpâit speranţa în Cipi. Dacă îşi ascute coarnele doar ca să fie mai frumos? Şi asta e foarte probabil, pentru că Cerbul a fost întotdeauna sensibil nu la ce ţine de suflet, de interior adică, ci la podoaba sa exterioară, la coarne...

Ori aşa, ori altfel, totuşi acest netrebnic Chiorâş-Chiondorâş multe iţe a încurcat.

Cipi a privit spre cer. Vai, imediat e amiază! A alergat la Furnicile roşii, să ia buletinul meteorologic, şi a remarcat cu plăcere că pentru azi se anunţă cer senin cu soare, şi pe alocuri cu averse de ploaie.

A pornit spre Fagul Uriaş, consolat într-un fel, sperând că încă înainte de prânz Chiorâş-Chiondorâş o să-şi ceară scuze de la Iepure. Altfel nu primeşte pic de mâncare. Dar oare Pasărea l-a găsit pe Iepure?

Îl găsise. Amândoi aşteptau nerăbdători lângă Fag. Iepurele a adus cu el un rug de mure coapte. «O să scuip toţi sâmburii!» s-a hotărât Cipi.

La masă mai erau rădăcini dulci. Şi multe alune, din bunăvoinţa Veveriţelor, în zilele trecute, ele au cules alunele din marginea Luminişului şi i-au trimis şi lui Cipi pentru gustare... Aşa obişnuiesc Veveriţele. La cules, să facă pomana alunei, cum alţii fac pomana

porcului... Şi dau la toţi prietenii alune să guste.

Cipi a mângâiat drăgăstos urechile Iepurelui, o aripă a Păsării, apoi a privit în jur:

– Chiorâş-Chiondorâş?!

– Nu-i.

– Bine. Dacă n-a venit, n-a venit. Pomana alunei nu-i obligatorie!

– Ba da, e obligatorie! a apărut strigând Chiorâş-Chiondorâş, din scorbura Fagului Bătrân. Iar dacă nu e obligatorie, eu sunt flămând şi în asemenea cazuri e obligatorie o masă substanţială!

Şi spunând toate acestea, dumnealui a ieşit din scorbură şi s-a îndreptat grăbit spre alune.

– Oho! Mai încet! l-a oprit Cipi.

– Mă grăbesc, a încercat Chiorâş-Chiondorâş să-l ocolească, dar Cipi nu l-a lăsat.

– Întâi cere iertare Iepurelui!

– Vai, cum era să uit! s-a pocnit peste frunte Chiorâş-Chiondorâş, şi foarte cuviincios s-a oprit în faţa Iepurelui: Dragă Iepure! Fii bun, nu fi supărat pe mine! Scuză-mă pentru că eşti plin de pureci!

– Eu?! a ţipat indignat Iepurele.

– Sigur că tu. Şi acuma se plimbă unul pe urechea ta. De fapt, are dreptate, fiindcă şi eu dacă aş fi purec întotdeauna tot pe urechea ta m-aş plimba.

Adevărul era că pe o ureche a Iepurelui se tolănea un purec negru ca un diavol.

– Dar ăsta ce e?! a strigat Pasărea. Pe spinarea lui Chiorâş-Chiondorâş stătea la soare un purec uriaş.

– Păi, unul-doi au mai rămas şi la mine, a spus cu o mutră nevinovată Ceacârul. De sămânţă. Şi eu parcă m-am obişnuit cu purecii mei. Eu îi

cunosc, ei îmi ştiu obiceiurile, nu mă indispun, nu sunt obraznici ca ai Iepurelui. Purecii Iepurelui pişcă.

Bietul Cipi nici n-a apucat să zică ceva, pentru că Iepurele, de data aceasta jignit mortal, a luat-o la fugă.

De supărare a zburat şi Pasărea.

– Vezi, a comentat mulţumit Chiorâş-Chiondorâş, a învins adevărul!

Cipi s-a uitat plin de reproş la Meşterul Cârtiţă.

– Ascultă, amice! Dacă încă o dată mai învinge adevărul, atunci ori te alung pe tine, ori îmi iau lumea în cap!

– Asta e sigur, a clătinat din cap foarte înţelegător Chiorâş-Chiondorâş. Ori, ori. Adevărul cere întotdeauna sacrificii mari. Dar e timpul să mâncăm. Căci adevărul e adevăr, dar şi stomacul e stomac.

V. ATENŢIE, NE SCUFUNDĂM!

Lui Cipi i-a trecut pofta de mâncare văzând cum acest netrebnic a jignit mortal Iepurele şi Pasărea.

De abia a luat o îmbucătură-două din alunele tăiate în patru. Şi asta numai de ciudă, să-i rămână mai puţine musafirului nesăţios.

Chiorâş-Chiondorâş a mâncat până s-a ghiftuit, apoi a privit spre Cipi, senin şi foarte mulţumit.

– Iubesc ospitalitatea, a zis, şi tocmai de aceea nu-ţi mulţumesc pentru masa asta excelentă. Mai târziu, la sfârşit, o să-ţi mulţumesc pentru toate deodată, ca să nu fiu formalist, să mulţumesc pentru orice fleac.

– Tristeţea mea este că nici nu pot să mă supăr foarte tare

pe tine.

– Nici eu nu pot să fiu supărat pe tine, a recunoscut sincer Chiorâş-Chiondorâş.

– De ce să te superi?! s-a uitat Cipi nedumerit la el.

– Pentru ca să fim supăraţi şi unul şi altul, amândoi, în mod egal. Supărarea ne-ar da sentimentul că suntem nişte fiinţe foarte sensibile, culte. Ce frumos ar fi! Dar acum n-avem ce face, lasă, nu fi supărat. Să luăm lucrurile cum sunt. Aşa e viaţa.

– Eşti iară pereche de obraznic.

– Asta se prea poate, că n-am pereche, dar nu-s obraznic, ci sincer şi cu inima curată ca lacrima. Şi acum, de exemplu, fără ocolişuri, îţi spun părerea mea:

După masă, omul bun
Doarme tun.
Hai şi noi,
Amândoi,
Să tragem un pui de somn,
Că-aşa face orice domn.
De dimineaţă
N-am mai dormit,
Şi asta nu-i viaţă
Fără niţel sforăit...

Cipi n-avea nimic împotrivă. Au intrat deci în scorbura Fagului Uriaş şi s-au trântit pe patul de muşchi.

– Am o idee grozavă, zise Chiorâş-Chiondorâş. Să ne întoarcem cu spatele unul la celălalt şi să considerăm că suntem foarte supăraţi unul pe celălalt, dacă tu ţii neapărat să fim supăraţi. Şi după ce ne sculăm, sărbătorim împăcarea. Şi-ţi dau ocazia să plăteşti tu o băutură, ca să ne împăcăm.

Cipi nu i-a răspuns. Culcat pe spate se gândea profund şi din cauza profunzimii gândurilor somnul îl ocolea.

Ce va fi cu Pădurea? Ce se va întâmpla cu florile de toamnă, cu Cerbul? Şi mai ales cu dragostea, care ar trebui să domnească în viitoarea Ţară a

Dragostei? Ce se va întâmpla cu toate acestea, dacă nesuferitul Chiorâş-Chiondorâş dă totul peste cap, calcă orice regulă de bună purtare — şi, de ce să ascundem — calcă mereu în străchini? Şi mai ales cu el, cu Cipi, ce se va întâmpla fără Iepure şi Pasăre, care sunt profund jigniţi? A suspinat adânc.

– Tu nu dormi?! l-a întrebat Chiorâş-Chiondorâş.

– Nu.

– Numără până la cinci şi o să vezi că o să adormi. Eu mai departe de trei nu ajung niciodată.

...Şi toţi, toate anima vor fi jignite! se gândea C Poate chiar şi Veveriţele. vor trece în tabăra Broaşte apoi Ariceştii vor căra pe Broască perele ce treb păstrate pentru iarnă, Purc Mistreţ pentru Broască scoate din pământ rădăci cele mai dulci. Chiar Albinele sălbatice vor fi amabile cu Broasca şi-i vor da picături de miere dulce. Şi drept mulţumire Broasca va sădi între ei buruiana urii.

Cipi a mai suspinat încă o dată.

– Tot nu dormi?! s-a mirat Chiorâş-Chiondorâş.

– Nu dorm.

– Dar atunci ce faci? încerci să te superi pe mine sau ce faci?

– Nu mă supăr. Sunt scufundat în gânduri.

– Ai, ai, ai, nici asta nu e rău, dar eu prefer să mă scufund în vise. Atenţie, ne

dar Cipi nu i-a dat nic
atenţie... Se gândea la viit
trist al Pădurii, când i se p
deodată că e în luminiş.
aici şi Cerbul, şi Iepurele, şi Pasărea, şi Purcelul Mistreţ. Tocmai cântau în cor «Imnul dragostei», când de undeva a apărut printre ei Broasca.

– Sunteţi urâţi, oac, oac! le-a zis Broasca. Dar imediat pământul începu să se mişte şi dintr-un muşuroi proaspăt apăru Chiorâş-Chiondorâş.

– Să fie dreptate! zise el.

Şi pe cer apăru doamna Barză şi se repezi la Broască şi vru s-o înghită. Dar atunci inima prea bună a lui Cipi se strânse de durere. Şi ca s-o salveze pe Broască, Cipi se gândi la un şiretlic şi zise:

– Doamnă Barză, n-o mânca pe proasta asta acuma, mai bine las-o pentru la iarnă. În Pârâu se va conserva foarte bine.

Doamna Barză îl ascultă pe orăcăie şi n-o să mai împrăştie în Pădure buruiana urii. Şi... bâldâbâc! Broasca sări în Pârâu şi începu să se audă de acolo cântecul ei de mulţumire şi recunoştinţă.

Chiorâş-Chiondorâş, precaut, s-a ridicat în patul de muşchi, l-a privit atent pe Cipi, apoi a constatat mulţumit:

– S-a scufundat!...

Şi după ce s-a culcat din nou, s-a scufundat şi el în vise.

VI. REALITATEA NEMILOASĂ!

Cipi s-a trezit simţind că-l mănâncă ceva în talpă.

S-a ridicat şi s-a scărpinat în talpă. S-a uitat împrejur.

Toate erau la locul lor în scorbură. Din păcate, chiar şi Chiorâş-Chiondorâş era acolo,

deşi Cipi tare ar fi vrut să creadă că totul era un vis, că Chiorâş-Chiondorâş nici nu e musafirul lui şi că Pasărea şi Iepurele nu sunt supăraţi. Şi-a aruncat privirile spre Domnul Clanţă, care stătea în colţul uşii, ţanţoş, înţelept, atotştiutor.

– Vezi, Domnule Clanţă, unde am ajuns?

Domnul Clanţă vedea, dar tăcea.

– Asta e ce nu-mi place la tine, a răbufnit Cipi. Nu pot să mă bazez pe tine.

– Păi, nu, să te bazezi, asta nu... a îngânat Chiorâş-Chiondorâş, pe care îl deranja bombăneala lui Cipi.

– Tu să taci. Fii bun şi taci.

– De ce? Vrei să mai dormi niţel?

Cipi a suspinat profund:

– Eşti un caz de nerezolvat!

Chiorâş-Chiondorâş, cu sufletul lui naiv, l-a privit nedumerit.

– Pe domnul Clanţă nu poţi conta! Eu sunt un caz! Nu, zău, ce-i cu tine astăzi? Parcă te-ai sculat cu popoul în sus! Ce ai, bre?

Cipi a privit adânc în ochii mici şi somnoroşi ai lui Chiorâş-Chiondorâş. Îşi bate joc? Glumeşte? Vrea să-l necăjească?

– Am, am... aceea... că tu eşti un nesuferit! Zău!

– Eu? a clipit Chiorâş-Chiondorâş.

– Tu.

– Eşti greşit informat, dragă.

– Nu-s greşit informat şi nu-mi zi dragă. Mă aflu într-o situaţie grea, zise Cipi. Vezi în ce hal m-ai adus? M-au lăsat prietenii! Şi sunt aşa de singur, uite, vezi, ca degetul!

Şi pentru ca să priceapă mai bine, Cipi şi-a ridicat degetul arătător şi i l-a băgat aproape sub nas.

– Singur! a râs Afonul cu

poftă. Dragă, dar e foarte bine, nu-i nici un necaz! Degetul nu-i singur! Sunt cel puţin zece, fără să mai fac socoteala degetelor de la picioare.

Cipi s-a lămurit: n-avea cu cine discuta.

– Eu acum am treabă, s-a ridicat el de pe pat, fa ce vrei. Te las.

Şi-a încălţat papucii de frunză şi a ieşit.

A tras în piept aer proaspăt. Era deja destul de târziu. Şi totul i se părea posomorât. O după-amiază, târzie, tristă.

Pe creanga Fagului Uriaş nu cânta Pasărea, Iepurele nu adusese cele două boabe de zmeură pe care Cipi obişnuia să le mănânce pe stomacul gol după somnul de prânz.

Trist, Cipi s-a îndreptat încet spre Pârâu, să le ajute Păstrăvilor să prindă fluturi... Şi-a dat seama, plin de satisfacţie, că nu a întârziat. Câţiva fluturi se învârteau deasupra apei.

Cipi s-a hotărât să mai aştepte.

Atunci a zburat pe lângă el o Lişiţă.

– Ai un aer atât de trist, i-a zis lui Cipi.

– Eu sunt obişnuit cu tristeţea şi nefericirea, a răspuns Cipi; şi i-a mărturisit tot marele necaz pe care i l-a provocat acest nesuferit de Chiorâş-Chiondorâş.

Lişiţa asculta cu foarte mare atenţie. Dar deodată s-a repezit într-o bulboană şi a înghiţit o fâţă neatentă. Apoi a revenit lângă Cipi.

– Asta mi-a căzut bine, a plescăit ea din limbă.

Cipi a privit-o cu mină chinuită.

– Nefericirea mea ţi-a căzut bine?

– Nu. Fâţa, peştişorul. Cât despre Chiorâş-Chiondorâş, dă-l afară.

– Nu se poate. E musafir!

– Las' pe mine! a fluierat Lişiţa, pasărea de apă, luându-şi zborul înainte ca Cipi să-i fi putut spune un singur cuvânt.

Împovărat de gânduri, Cipi se uita după ea. «Oare ce vrea să facă superficiala asta?» se gândea. Dar tocmai atunci un fluture obraznic era gata-gata să-i doboare pălăria şi Cipi şi-a dat seama de realitatea nemiloasă...

– Datoria este mai presus decât viaţa! şi-a zis urcându-se pe Piatra Mare. Şi a început să dirijeze circulaţia din ce în ce mai aglomerată a Păstrăvilor.

Foarte curând Lişiţa a apărut lângă el.

– Cipi, ţi-ai bătut joc de mine!

– Cum adică?

– Aşa cum îţi spun. Am fost în scorbură, am vrut să-i explic lui Chiorâş-Chiondorâş că tot ce e mult, e mult — dar el nu era acolo. Nimeni nu era acolo! Asta e realitatea. Pardon, numai Domnul Clanţă era, dar el nu discută cu mine. Nici nu mi-a răspuns la salut. Cipi, cred că toată această poveste tu ai inventat-o... Nu cumva te-ai apucat şi tu să scrii poveşti pentru copii?

VII. SĂ NE BUCURĂM!

E adevărat că Lişiţa de apă era lacomă, necumpănită şi că-şi vâra nasul unde nu-i fierbea oala, dar mincinoasă nu era. Nici Familia Fâţelor nu putea să susţină că era mincinoasă, deşi zilnic consuma câţiva inşi din numeroasa lor familie. Cipi i-a lăsat pe Păstrăvi în plata domnului, să se descurce cum vor cu fluturii. Nici nu le strică să se înveţe cu puţină independenţă. Şi repede s-a înapoiat la Fagul Uriaş, să vadă ce s-a întâmplat în lipsa lui. Fiindcă ceva a trebuit să se întâmple, altfel Chiorâş-Chiondorâş ar trage şi acum

un pui de somn în pătuţul acoperit cu muşchi. Era foarte îngrijorat.

De fapt, încă nu reuşise să transforme Pădurea într-o Ţară a Dragostei. Primele încercări le făcuse cu Cerbul, dar şi aici Meşterul Cârtiţă, Afonul, adică Chiorâş-Chiondorâş, zis Ceacâr, poreclit Surzilă, i-a dat planurile peste cap! Cerbul progresa la orele de boncăluit, cânta destul de mulţumitor cântecul dragostei, în locul mugetelor provocatoare de până atunci. Cu Cerbul, evident, era doar începutul. Urma Jderul. El trebuia lămurit că prea multă carne consumată duce în mod categoric la gută, la apoplexie. Şi, de aceea, în locul Păsărelelor, Veveriţelor şi a altor vietăţi drăgălaşe, el trebuia să consume în viitor rădăcini dulci şi alune. Dacă sunt vegetariene o seamă de personalităţi din lume, un Jder amărât nu poate să fie vegetarian? Să fie! Ca să nu-l lovească damblaua!

«Se prea poate ca aici să fie necazul», s-a gândit Cipi. Jderul cu siguranţă s-a vârât în scorbură şi — haţ! — l-a mâncat pe Chiorâş-Chiondorâş. Numai Jderul putea fi! Alte animale periculoase ca, de exemplu, Cumătrul Lup, sau Cucoana Vulpe — nu încap prin crăpătura mică a scorburii. Tot aşa cum nu încape Pisica Sălbatică şi nici acel groaznic Râs, de care poate se teme chiar şi Domnul Cloanţă. Deşi nu e sigur de tot că Domnul Cloanţă se teme de cineva.

În faţa scorburii, Cipi a privit torul cu atenţie. N-a văzut urme şi a suspinat uşurat. Înăuntru n-a intrat nimeni, dar nici n-a putut ieşi — se gândea el — în afară de Lişiţa. A zâmbit.

Cu siguranţă era învelit

până peste cap cu plapuma de muşchi şi Lişiţa nu i-a văzut.

A intrat.

Plapuma era aruncată la o parte. Cipi dădu din cap indignat. Bine, bine, el înţelege că unora le place să doarmă mult, cum altora le place jazul, dar chiar atât?! Cu voce stridentă anunţă scularea:

«Frunză verde de dudău,
Scoală-te, măi mutălău!»

Nimic.

Cipi s-a încruntat. A sosit timpul să-i dea prost-crescutului ultimul avertisment. Şi-a dres vocea şi a strigat cu toată puterea:

– Dacă toată ziua doar mănânci şi dormi, mai devreme ori mai târziu o să te îmbolnăveşti si-o să plesneşti de atâta îmbuibare!

Minunea minunilor, nici acum nu s-a mişcat nimic!

Bănuind ceva rău, Cipi a ridicat plapuma de muşchi.

Nimic. Dar văzu că era ridicată şi salteaua de muşchi. Ei, doar nu doarme sub pat leneşul ăsta?

Sub pat era o grămăjoară de pământ. La mijloc o gaură.

Chiorâş-Chiondorâş plecase!

S-au sfârşit gândurile negre şi necazurile! Nu mai răstoarnă nimeni programul zilnic! Nu mai jigneşte nimeni cu cuvinte nechibzuite — nici pe Iepure şi nici pe Pasăre! Şi toate astea s-au întâmplat în aşa fel, încât n-a fost ştirbit nici prestigiul de gazdă al lui Cipi şi nici faima sa de om ospitalier! A ieşit bucuros din scorbură. A privit împrejur fericit: prin cine ar putea transmite veştile bune cât mai repede până la Iepure şi Pasăre? A zărit o albină. A rugat-o frumos să fie drăguţă să anunţe şi pe tovarăşele ei că dacă o să-i vadă pe Iepure şi Pasăre, să le spună că deseară va fi o cină sărbătorească la

Cipi.

Să se bucure că au scăpat de Chiorâş-Chiondorâş, cel care era un sac fără fund de neplăceri şi încurcături.

– Zumm, se face! i-a răspuns Albina.

Cipi a început pregătirile, şi-a aranjat scorbura, a pus masa lângă copac. Din cămara lui bine aprovizionată a scos din belşug afine stafidite, alune şi rădăcini dulci. Când a terminat toate pregătirile, a sosit în zbor şi Pasărea, aducând în cioc rugi de mure negre.

Nici Iepurele n-a fost leneş: a venit la cină cu doi morcovi mătăhăloşi. Iar Albinele sălbatice, văzând ce bucurie mare s-a abătut asupra lui Cipi, i-au adus în dar o cupă de ghiocel întâ[illegible] mă-[illegible] cu mie[illegible]

– Să ne bucurăm! a strigat fericit Cipi.

– Să ne veselim! a ridicat în sus un morcov Iepurele.

– Să cântăm! a bătut din aripi Pasărea dar deodată, mâhnită, s-a întors spre Cipi: Spune-mi, Cipi, de ce a plecat Chiorâş-Chiondorâş?

Cipi n-a putut răspunde la întrebare. Gânditor privea luceafărul de seară. Nici Iepurele nu mai agita morcovul.

Toţi trei au început mohorâţi să ciugulească din mâncăruri şi să se gândească la acelaşi lucru: oare de ce a plecat Chiorâş-Chiondorâş?

VIII. PĂRERI DE RĂU

Chiorâş-Chiondorâş a plecat.

Nu l-a mâncat la dejun Jderul, nu l-a scos afară din scorbura Bătrânului Fag nici Vulpea, pur şi simplu s-a retras el, i-a părăsit.

Dar de ce?

Pentru asta se frământa Cipi, la asta se gândea Pasărea. Iepurele nici nu se frământa, nici nu se gândea: în secret se bucura că musafirul nepoftit s-a evaporat. Cel puţin nu va fi aici să-şi împrăştie purecii.

– Eu aşa cred, a ciripit Pasărea, că pur şi simplu s-a plictisit să mai fie musafir.

– Cum?! a sărit ca ars Cipi, s-a plictisit?! De ce s-a plictisit? De dormit? Că totul îi venea de-a gata? Şi-a plecat fără să fi zis «dă-te mai încolo». Ce comportare e asta?

– Nu poţi spune că e comportare, a aprobat Pasărea. Cred că necazul cel mai mare e că Chiorâş-Chiondorâş e puţin cam prost-crescut.

– Cam mult e dumnealui... prost-crescut! a dat din cap Iepurele.

– Dar există pe lume şi bun simţ! Şi tact! se agita Cipi.

– Pe lume, da, există, dar la el, mă îndoiesc! a zis cu ironie Iepurele.

Pasărea şi-a culcat ciocul pe o aripă. Se gândea foarte adânc.

– Şi dacă se simte jignit? a clipit ea spre Cipi.

– Vezi să nu-ţi zic ceva urât! şi-a zvârlit Iepurele cu mânie urechile pe spate. Dar de ce?

Pasărea privea iscoditor în ochii cinstiţi ai lui Cipi.

– Nu i-ai spus că-l loveşti cu piciorul?

Cipi a suportat privirea câtva timp, apoi a început să clipească.

– Asta nu. De lovit cu piciorul n-a fost vorba. Dar i-am zis una-alta... I-am spus că

pot să-i trag un şut. Se poate că e jignit...

– Vezi, vezi, Cipi, a dat din cap tristă Pasărea. Întotdeauna îţi atrag atenţia că e suficient dacă spui numai un lucru, să nu adaugi şi altele. Din multe vorbe numai necazuri poţi avea.

– Din păcate eu aşa sunt, şi-a aplecat el smerit fruntea.

– Nu înţeleg de ce vă frământaţi atâta?! le-a ripostat Iepurele. Dacă a plecat, a plecat. Dacă e jignit — să fie jignit!

– Da dar buna-cuviinţă şi tactul nu ne îngăduie să ne jignim musafirii, a protestat Cipi deşi îşi dădea seama că nu are rost să se necăjească. Pentru că tot ce trece o dată pe lângă tine, nu se mai întoarce, cum nu se mai întorc zilele ce s-au dus.

– Acum e totuna, a ci
Pasărea. Să ne vedem mai
de mâncare.

Au început să mănânce. Dar parcă nimic nu avea gust.

– Cu ce poftă plescăia! şi-a amintit zâmbind Cipi.

– Şi când vedea mâncarea, cum mai luceau ochii lui mici cât nişte puncte... a adăugat Pasărea.

– Era cam mojic, dar drăguţ, s-a înmuiat şi inima Iepurelui.

– Iar eu i-am călcat în picioare sufletul. L-am jignit brutal, au izbucnit lacrimile din ochii lui Cipi.

– Totuşi, ce i-ai spus? l-a întrebat cu o privire îngrijorată Pasărea.

– I-am spus, zise Cipi printre sughiţuri: «Dacă toată ziua numai dormi şi mănânci, mai devreme sau mai târziu o să te îmbolnăveşti şi o să plesneşti de atâta

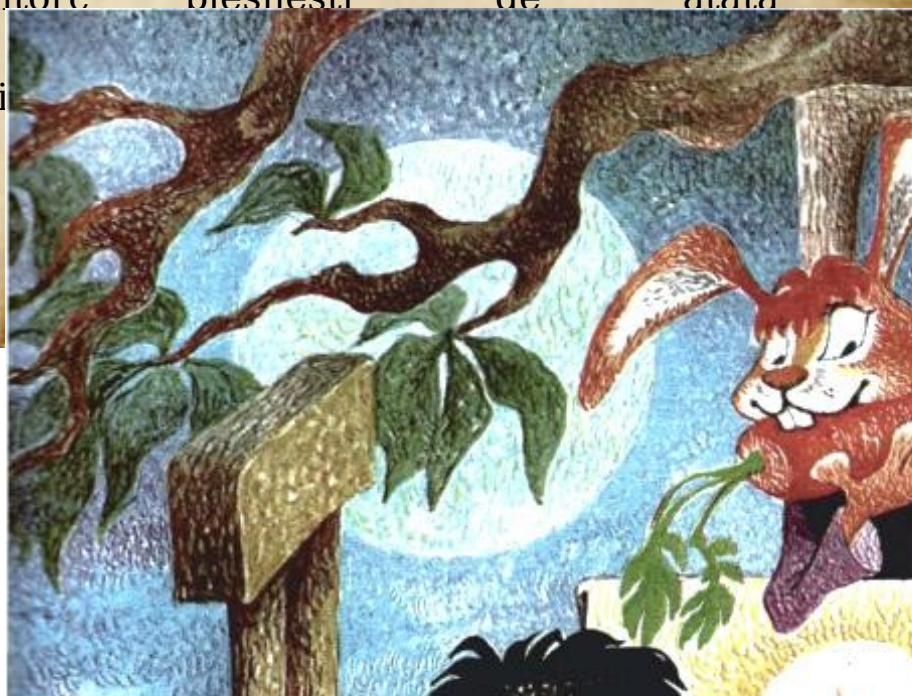

– Ţţţ, vezi ce ai zis, vezi
a plecat fruntea Pasărea.

– Măcar să nu-i fi s
«mai devreme sau mai târz
a suspinat Iepurele.

– Imediat ce i-am spus,
părut rău, dar era târziu
mormăit Cipi, în loc de sc
E trist, dar aşa s-a întâm
Chiorâş-Chiondorâş e jignit

Şi-au spus noapte bună, Pasărea a cântat cântecul de culcare şi fiecare s-a îndreptat spre lăcaşul său. Înainte de a se culca, Cipi a băut mierea primită de la Albinele sălbatice, apoi s-a oprit în faţa Domnului Cloanţă.

– Ce bine e de tine, Domnule Cloanţă, tu nu jigneşti pe nimeni!

Cloanţă n-a răspuns. «Cu siguranţă tace, ca să nu mă supere pe mine» s-a gândit Cipi în timp ce se culca în patul acoperit cu muşchi. Imediat i s-au închis ochii şi...

În vis se făcea că împreună

IX. GROAZNIC — ÎNGROZITOR!

Cipi începea să se trezească... Nu se grăbi să-şi deschidă ochii, n-avea rost. Prefera întâi să-şi recapituleze programul de peste zi. Deci: spălarea, gimnastica, vizita obişnuită... Albinele sălbatice, Ariceştii, Veveriţele. Dejunul. Apoi trebuie să treacă pe la Brânduşa de toamnă şi dacă n-a înflorit încă, o să-i spună el vreo câteva, de-o să-l ţină minte... Urma ora de pian şi boncăluit armonios. Vai! nu cumva să întârzie nici... Altfel Cerbul cu siguranţă se va

îndepărta de drumul luminos al iubirii, drum pe care de-abia a pornit... Apoi...

Ce va mai fi «apoi» n-a mar putut să-şi planifice, pentru că a simţit că este privit. Şi Cipi avea un principiu care suna aşa:

«Dacă te priveşte cineva,
El sau ea,
În pădure de este,
Sau altundeva,
Nu te lăsa,
Nu fugi,
Nu clipi,
Nu sta cu burta la soare,
Ci arde-l pe spinare. »

A deschis ochii dintr-o dată:

– Vai de mine! Doar nu?! Şi imediat a închis ochii. Şi a început să se frece la ochi cu amândouă mâinile, nevenindu-i să creadă că vede bine. Chiorâş-Chiondorâş, cel dispărut într-un mod atât de misterios, pentru care în seara trecută a plâns cu lacrimi amare, şedea în faţa sa pe marginea patului. Din nou şi-a deschis ochii şi a constatat cu bucurie că într-adevăr nimic nu s-a schimbat. Chiorâş Afonul, picior peste picior, se odihnea pe pat.

– Te-ai trezit! l-a întrebat Chiorâş-Chiondorâş.

– Nu, da, dar tu unde ai fost? Şi cum ai ajuns aici? Cum de n-am observat când ai sosit? Şi nu eşti supărat? Nici un pic?

– Stai întâi să râgâi niţel, zise Chiorâş-Chiondorâş, că am dejunat ceva foarte bun. Şi nu mă întreba atâta, că tot nu pot să răspund decât la câte o întrebare.

A râgâit cam nepoliticos. Dar sunt ţări în Asia unde râgâitul e un omagiu adus gazdei, care te-a ospătat, un semn că-ţi face plăcere că eşti musafirul ei. Şi Chiorâş-Chiondorâş fusese şi în Asia într-un schimb cultural, ca afon, la un concurs

internaţional al afonilor. Cucerise primul loc. Era deci o personalitate şi de aceea îşi permitea şi în Pădure să râgâie ca un porc.

Începu să-i răspundă lui Cipi fără să se grăbească:

– M-am simţit atât de bine în cercul acesta de prieteni, încât m-am hotărât din toată inima să vă fac rost de o mică surpriză. Aşa că m-am întors sub pământ să v-aduc surpriza.

– Ce fel de surpriză?

– Aceea pe care am vrut s-o procur. Eu descoperisem acolo încă mai de mult nişte surprize cu care puteai face chiar o colonie...

– Dar despre ce surpriză e vorbă?

– Păi tocmai asta e! Dacă îţi spun, nu mai e surpriză! Deci, dragă Cipi, mă deplasez eu spre Bradul cel Bătrân şi acolo ce-mi văd ochii?

– Nimic, pentru că sub pământ e întuneric, a încercat Cipi să-l aducă la realitate.

– Ei, aici e greşeala ta gravă, pentru că eu sub pământ văd mult mai bine decât în altă parte! într-un cuvânt, văd că surprizele mele, târându-se, au spălat putina, au dispărut...

Privindu-l, lui Cipi i-a trecut prin minte că Afonul minte, ca să treacă timpul. I-a zis:

– S-au târât, s-au târât, bine, mă bucur că te-ai întors, măi Chiorâş-Chiondorâş, dar eu am de lucru. Dacă vrei, condu-mă la Izvor,

Chiorâş-Chiondorâş l-a aprobat. De ce nu? Cipi a ieşit din scorbură şi a rugat-o pe Pasăre să cânte. Iar când aceasta îşi dregea vocea, l-a

zărit şi pe Chiorâş-Chiondorâş, şi-a început plină de bucurie să cânte.

– M-am întristat grozav, îmi făcusem socoteala să vă servesc surpriza proaspătă, la cină — a continuat Chiorâş-Chiondorâş pe drum.

Au ajuns la Izvor. Cipi s-a spălat repede, apoi a făcut gargară. În acest timp Chiorâş-Chiondorâş continua să spună:

– De necaz am adormit. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar mi s-a făcut somn. Somnul, dragă Cipi, e o problemă care mă preocupă foarte mult.

Şi de câte ori caut s-o desluşesc, adorm buştean. Lucru care nu mă deranjează, Cipi dragă. Am să-ţi spun o taină: nici n-aş vrea să descopăr secretul somnului. S-ar putea ca apoi să am insomnii. Şi eu, ca afon, artist de talie mondială, trebuie să dorm înainte de concursuri, ca să pot dormi şi în timpul concursului şi să-i molipsesc şi pe cei din jur. Dacă nu dorm, nu câştig. Legea concursurilor noastre este următoarea: cine e atât de afon, încât adoarme singur, cântând, şi-i adoarme şi pe cei din juriu, ia premiul întâi. Aşa că şi acum iarăşi am adormit. Nu-mi imaginez cum s-a întâmplat. Cred c-am adormit pur şi simplu,

Cipi s-a şters cu o frunză de fragi pe piept şi pe faţă.

– Asta nici eu nu mi-o pot imagina cum de s-a întâmplat! s-a mirat sincer Cipi. Cum s-adormi aşa, fără motiv?!

– Când m-am trezit, am pornit-o spre tine. Din păcate, cu mâinile goale. Dar am pornit. În drum, sub o rădăcină de ferigă, ce crezi, peste ce am dat?

– În drum, sub o rădăcină de ferigă? Ai dat peste ceva foarte frumos!

Chiorâş-Chiondorâş s-a mirat.

– Tu eşti foarte deştept, Cipi! Am găsit cel mai frumos lucru. Chiar surpriza. Cincisprezece bucăţi. Am şi mâncat din ele cinci bucăţi. M-am săturat grozav, de aceea îmi vine să râgâi.

Cipi l-a privit bănuitor.

– Şi?

– Şi pe celelalte zece le aduc pentru prânzul de azi. Sunt foarte bune. Încă mai trăiesc. Toate sunt ale tale. Dacă vrei, câte una poţi să le dai şi Păsării şi Iepurelui.

– Chiorâş-Chiondorâş, te rog să-mi spui imediat în ce constă surpriza ta?

Dacă nu, voi fi foarte trist, ba se prea poate să mă şi supăr.

– Nu fi trist, mai bine îţi spun surpriza: sunt zece bucăţi de larve de cărăbuşi, minunate! Ţi le ofer să le mănânci în semn de recunoştinţă şi mulţumire faţă de tine.

Lui Cipi i s-a întors stomacul pe dos, deşi încă nu mâncase nimic.

– Ce-i cu tine, nici nu poţi scoate un cuvânt de bucurie?! se veselea Chiorâş-Chiondorâş. A, nici nu mă mir! După atâtea mâncăruri dietetice cu fructe şi rădăcini dulci, iată, în sfârşit, te poţi delecta şi tu cu putină carne! Dar eu acum mă întorc la scorbură, o să fiu niţel musafir, şi o să dorm... Restul, n-ai nici o grijă, mă ocup eu de cină... Şi a plecat.

Cipi îşi târa disperat picioarele spre scorbura Ariceştilor. Şi nu putea spune altceva decât:

– Groaznic! îngrozitor!

X. SPUNE ADEVĂRUL ŞI N-O SĂ-ŢI PARĂ RĂU

Când Cipi a ajuns în Luminiş, încă îi mai era greaţă, pentru că nu putea să-şi scoată din cap «surpriza» lui Chiorâş-Chiondorâş. În schimb, s-a bucurat când a văzut în Luminiş că Brânduşa de toamnă, ascultătoare, era înflorită. Mare noroc pentru ea, deoarece, cum el era în toane rele, i-ar fi spus câteva de-avea să-l ţină minte. Ea n-a îndrăznit să întârzie, aşa că Cipi a felicitat-o:

– Bravo, Brânduşo! Dar nu cumva să mi te ofileşti la prima brumă, ca anul trecut, că, fără menajamente, direct, o să-ţi spun: asta-i culmea! Şi atunci să vezi ce-ţi fac!

Brânduşa i-a promis lui Cipi în limba florilor că nu se va da bătută cel puţin până la prima zăpadă. Cipi şi-a luat rămas-bun, pentru că imediat începea ora de boncăluit armonios...

Cerbul a apărut din desiş. Şi a început o mişcare curioasă: s-a oprit şi fără ruşine a început să-şi frece coarnele rămuroase de tulpina unui brad înalt.

Bănuitor, Cipi s-a apropiat de el.

– Ce faci, măi păgâne?! l-a întrebat energic.

– Îmi ascut coarnele, i-a răspuns morocănos Cerbul.

Cipi s-a scărpinat la ceafă, îngândurat.

– Cine nu te cunoaşte ar putea crede că vrei să te baţi.

– Nu e adevărat. Celălalt cerb vrea să se bată. Acolo, dincolo de munte. Eu doar mă apăr.

– Ei vezi, s-a liniştit Cipi. Asta îmi place la tine, că tu numai te aperi. Dar atunci ar trebui să şi începem.

Cipi şi-a ridicat, arătătorul.

– Gama... Do, mi, sol, do, do, sol, mi, do!

Şi Cerbul, acompaniat de Cipi la pian, a început să cânte minunat. În Pădurea ce se pregătea de toamnă, el boncăluia armonios tot ceea ce învăţase de la Cipi. Adică:

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sunt vii;
Ele sunt doar pui de pom
Şi noi suntem pui de om.
Au repetat de trei ori.

Şi atunci — minunea minunilor! în cealaltă parte a Muntelui s-a auzit cântecul:

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sunt vii...

Boncăluia celălalt Cerb.

Inima lui Cipi a fost cuprinsă de o mare bucurie. Iată, nu s-a obosit zadarnic! Tot va învinge dragostea în Pădure. Numai că nu înţelegea de ce tremură nările Cerbului, de ce bate el pământul cu picioarele din faţă atât de nerăbdător!? Şi era chiar furios Cerbul, chiar acum când fiecare parte a trupului său trebuia să-i fie cuprinsă de pace şi dragoste! Cipi nu s-a gândit prea mult, l-a lăudat pe Cerb şi i-a promis că dacă şi mâine cântecul va merge tot aşa de bine, drept răsplată o să-l înveţe cel mai frumos marş vesel, acela care începe aşa:

A fost odată un mic purceluş, guiţ, guiţ...

La Furnicile roşii nu-l aştepta nici o surpriză meteorologică. Se prevedea un cer foarte curat — au prezentat ele buletinul cu starea vremii — deasupra Pârâului o uşoară înnourare şi mulţi ţânţari. Dimineaţa, rouă.

A trecut toată dimineaţa şi Cipi se tot gândea ce muncă nouă să mai înceapă, să nu fie obligat să se întoarcă la Scorbură; la banchetul lui Chiorâş-Chiondorâş. I-a venit o idee norocoasă. Dacă au dispărut din nou larvele de cărăbuş?! Nu, nu. Ar fi mult prea frumos... Totuşi Cipi a

plecat plin de speranţă spre casă.

Dar ele nu dispăruseră, nu spălaseră putina. Sub Fagul Uriaş, masa era deja întinsă. Strâmbând din nas, Iepurele privea cele zece larve. Era hotărât să nu trădeze în veci dinastia Morcovilor.

În schimb, Pasărea arăta un interes deosebit faţă de asemenea trufandale, în clipa când Cipi a văzut masa întinsă de sărbătoare — s-a îngălbenit ca ceara.

– Ce e, Cipi? Ţi-e rău? s-au întors spre el ceilalţi trei.

– Nu, numai că... sunt obosit.

– Şi cu siguranţă eşti mort de foame! a strigat Chiorâş-Chiondorâş. Pofteşte!

– Ăăăă... nu sunt flămând... deloc nu mi-e foame.

– Atunci îţi punem porţia deoparte pentru cină! şi-a menţinut Chiorâş-Chiondorâş părerea.

– Dar eu nici la cină n-o să fiu flămând! a suspinat Cipi.

Iepurele s-a aplecat spre urechea lui Chiorâş-Chiondorâş:

– Nu te supăra, Afonule, dar eu cred că lui Cipi nu-i place mâncarea asta, aşa că nici la cină...

Chiorâş-Chiondorâş l-a privit mirat pe Cipi.

– Să fie adevărat? Dragă Cipi, nu-ţi plac larvele!?

Cipi şi-a îndreptat şalele şi l-a privit drept în ochi pe

Chiorâş-Chiondorâş. Şi a zis:

O viaţă am şi o moarte.
Dar cât mai sunt
Pe acest pământ,
Cât mai trăiesc,
Eu jur pe ce-am mai sfânt
Că vierme nu halesc.

Şi-a închis repede ochii. Şi aştepta ca Chiorâş-Chiondorâş să se simtă jignit.

– Păi, de ce nu spui?! s-a bucurat Afonul. Începeam să fiu îngrijorat că o să le mănânci pe toate şi mie nu-mi mai rămâne! Nu-ţi plac? Cu atât mai bine!

Cipi a răsuflat uşurat:

– N-am îndrăznit să-ţi spun, m-am temut că o să te jignesc!

Chiorâş-Chiondorâş a dat din cap, indignat:

– Pentru un adevăr niciodată nu trebuie să fii jignit. Există chiar şi un proverb: Spune adevărul şi... aşteaptă puţin, i-am uitat jumătatea cealaltă, într-un cuvânt, ceva cam aşa: spune adevărul şi n-o să-ţi pară rău!

– E un proverb foarte frumos! a ciripit Pasărea şi repede a înghiţit o larvă.

Au început să mănânce. Fiecare mânca ce-i plăcea şi aşa s-a întâmplat că după a cincea larvă, Chiorâş-Chiondorâş a constatat plin de surprindere că nu mai sunt...

– Se vede că nu le-am numărat bine, a zis el uitându-se bănuitor spre Pasăre.

– Ba eu cred că le-ai numărat bine, i-a răspuns Pasărea, privindu-l cu dragoste.

XI. CIPI E BĂNUITOR

După ce s-au săturat, foarte satisfăcut, Cipi s-a ridicat în picioare, a cerut cuvântul, ridicând două degete în sus şi a zis:

– Vedeţi ce frumos s-au aranjat lucrurile!

Chiorâş-Chiondorâş s-a grăbit să-l aprobe:

– Zău că da. Până acum n-am ştiut că şi Păsării îi plac larvele! Şi vedeţi, şi asta s-a aranjat: acuma ştiu.

– Iar noi n-am ştiut, a ciripit Pasărea, că tu poţi fi atât de drăguţ. Şi vedeţi, şi asta s-a aranjat: acuma ştiu.

– Orice-aţi spune, viaţa e frumoasă! a suspinat Iepurele, foarte filozof.

– Iar mâine va fi şi mai frumoasă! s-a însufleţit Cipi. Pentru că mâine începe boncăluitul armonios al Cerbilor. Şi dragostea îşi va începe marşul triumfal.

Chiorâş-Chiondorâş clipea plin de interes.

– Ei, păruiala aceea o s-o privesc şi eu!

Cipi, Iepurele şi Pasărea îl priveau neînţelegându-l.

– Ce fel de păruială?

– Păi, păruiala... meciul...

– Ce fel de meci?

– Ce curioşi sunteţi! Păi, păruiala cea mare! Când cei doi Cerbi se vor încaiera.

Cipi le-a făcut semn Păsării şi Iepurelui să tacă, pentru că voia să ia din nou cuvântul.

– Mi se pare, amice, că tu te gândeşti la o bătaie, lucru obişnuit între Cerbi în timpul boncăluitului...

Afonul l-a aprobat zgomotos şi plin de bucurie:

– Ştiam eu că o să ghiceşti!

– Numai că n-o să iasă nimic din bătaia asta, i-a explicat Cipi. Dar nu te întrista, vei avea parte de o plăcere mult mai mare.

– Zău? s-a interesat Chiorâş-Chiondorâş.

– Da, pentru că Cerbii organizează un concurs de cântece. Care dintre ei cântă mai frumos, acela va fi primul.

– E grozav! s-a bucurat Afonul, întâi cântă şi pe urmă se păruiesc?

– N-o să fie nici o bătaie, pentru că va fi pace şi dragoste...

– Ar fi păcat, zise Chiorâş-Chiondorâş.

– Cum poţi spune aşa ceva? Nu ţi-e ruşine?

– Nu mi-e ruşine. Când e bătaie, ai ce să vezi la o bătaie, dar dacă e pace, la pace şi dragoste nu ai nimic de văzut.

– Vezi, amice, asta nu-mi place mie la tine. Ce ai spune dacă Jderul ar sări la tine şi ţi-ar muşca beregata?

– Nimic. Aş fi gata. Dar nu sare, că eu îi simt de departe mirosul şi o întind.

– Ei, vezi. De acum înainte n-o să trebuiască să te mai temi de Jder. Va fi blând şi va mânca alune. Şi tu ai putea lăsa în pace larvele, şi ele sunt nişte vietăţi drăgălaşe...

– Cu Jderul e altceva. El să mănânce toată ziua alune. Sunt de acord. Dar în treburile mele e mai bine să nu te amesteci, pentru că nu te pricepi.

– Să-i spui tu aşa ceva lui Cipi?! şi-a ridicat aripile Pasărea.

– Lasă-l, Pasăre, i-a făcut semn înţeleptul Cipi. De Chiorâş-Chiondorâş încă nu am început să mă ocup prea serios. După Cerb urmează Jderul, şi apoi Chiorâş-Chiondorâş. Atunci să vedeţi ce frumoasă va fi viaţa!

– Bine, a aprobat Chiorâş-Chiondorâş, dacă vrei tu, vă voi urma. Dar mâine vom privi împreună bătaia Cerbilor.

Chiorâş-Chiondorâş nu putea fi scos din făgaşul greşit al credinţei lui. Că mâine va fi o bătaie grozavă, că Cerbii se vor repezi unul la celălalt... Nu vor cânta, ci vor boncălui şi se vor arunca unul asupra celuilalt.

Nici n-au mai discutat cu el. Mâine va vedea el adevărul cu ochii lui.

După masă au tras un pui de somn. Apoi Cipi l-a înghiontit pe Chiorâş-

Chiondorâş:

– Vino în Luminiş, o să-ţi arăt ceva interesant.

– Lucrurile interesante mă interesează foarte mult, a afirmat meşterul Cârtiţă, pornind-o după Cipi.

Au mers, au mers, până au ajuns la Brânduşa de toamnă.

– Ce zici de ea? a arătat Cipi spre floarea înflorită.

– E Brânduşa.

– Da, dar a înflorit!

– De ce să nu înflorească?

– Mai bine întreabă de ce a înflorit?!

– De ce?

– Pentru că eu am aranjat să înflorească, şi-a scos pieptul plin de mândrie Cipi, piticul.

Chiorâş-Chiondorâş l-a privit lung.

– Acum văd...

– Ce?

Nu i-a spus. Degeaba l-a tot întrebat Cipi şi după-masă şi spre seară şi la cină. În sfârşit, seara târziu, când s-au dus la culcare, Chiorâş-Chiondorâş n-a mai rezistat la atâtea întrebări şi i-a spus:

– Văd că eşti un suflet binecuvântat, măi Cipi, numai că eşti puţin, cum să-ţi spun...

– Deschis!

– Ţicnit!

Cipi nu s-a supărat.

– O să vezi mâine!

XII. CEL MAI MARE VRĂJITOR

Dimineaţa s-a trezit devreme. Cipi nu l-a lăsat în pace pe Chiorâş-Chiondorâş până când nu s-a sculat şi el.

– Unu-doi, sus, ticălosule, să vezi cu ochii tăi că nu sunt ţicnit.

– Atunci ce eşti?

– Îţi spun, dar deocamdată să rămână între noi...

Afonul i-a promis.

Cipi s-a aplecat spre urechea Cârtiţei:

– Apostolul dragostei! Asta

sunt. Şi acum grăbeşte-te, să fim la timp în Luminiş!

– Aha, la păruială! şi-a amintit Chiorâş-Chiondorâş şi s-a grăbit să se scoale.

Cipi şi-a terminat repede treburile de dimineaţă.

Într-o clipă au terminat dejunul şi au plecat spre Luminiş.

Cerbul îşi ascuţea deja coarnele de tulpina unui brad.

– Bravo, bravo, asta-mi place, zise Chiorâş-Chiondorâş, frecându-şi una de alta lăbuţele din faţă.

– Dar mie nu-mi place! a strigat Cipi, apoi s-a răstit la Cerb: Ce-ţi tot lustruieşti minunăţiile alea de coarne? Poate se tocesc şi atunci să vezi! Eu sunt de părere că ai face mai bine să începi imediat cântecul Dragostei! Atenţie... şi a ridicat arătătorul. Începem!

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sunt vii,
Ele sunt doar pui de pom...

Glasul Cerbului răsuna peste dealuri şi văi.

A umplut Luminişul, Pădurea, toată lumea.

Cipi îl asculta fericit.

Chiorâş-Chiondorâş stătea cu gura căscată de mirare.

Înainte ca să-si dea seama şi să si-o închidă, din marginea Luminişului s-a auzit glasul celuilalt Cerb, cântând:

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sunt vii...

– Ura! am învins! Trăiască! a strigat Cipi.

– Ai învins, Cipi! urla şi Chiorâş-Chiondorâş. Aşa ceva nici în vis n-am visat. Tu eşti cel mai mare vrăjitor!

Hai să ne iubim, copii!...

boncăluiau împreună cei doi Cerbi şi...

– ...Nu se poate!

– Uite Cipi a început

– Chiar aşa era. Cei Cerbi s-au repezit unul celălalt.

Se cutremura sub pământul.

Şi-au ciocnit groaznic două perechi de coarne.

Cerbii, cu fru însângerată, îşi ziceau pri dinţi:

Hai să ne iubim, copii!

Nimicit, Cipi stătea Fagul Uriaş. Iepurele şi Pasărea, şi ei zdrobiţi, încercau să-l mângâie.

Chiorâş-Chiondorâş voia să-i intre în voie:

– Ştii ce eşti tu, Cipi?

– Ştiu: un biet pitic ţicnit!

– Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Cine spune aşa ceva despre tine îl mănânc! a devenit războinic Chiorâş-Chiondorâş.

– Atunci spune ce sunt?

– Eşti un vrăjitor uriaş! Cel mai mare! Ce minunat au cântat Cerbii!

– Nu fi prost, Cipi, l-a liniştit Chiorâş-Chiondorâş. Doar noi te iubim pe tine... Pasărea, Iepurele, Veveriţele, Ariceştii, Albinele... Nu ăsta e lucrul cel mai important?

– Dacă n-aş fi atât de mic şi ei ar asculta de mine! Cei mari! Bătăuşii!

– Asta se prea poate, dar suntem mici. Iar eu ţi-aş spune, Cipi, că noi am face mult mai bine să ne pregătim de iarnă. Să căptuşim bine-bine scorbura, să cărăm de-ale gurii, pentru că peste câteva

săptămâni ne vom începe somnul de iarnă. La primăvară poţi să-ţi începi alte treburi, că tot tu eşti cel mai mare vrăjitor!

Imediat după masă şi-au început aprovizionarea pentru iarnă. Pe Cipi îl consola într-un fel însufleţirea lui Chiorâş-Chiondorâş, dar nu se putea linişti. O durere mare-mare l-a învăluit: îl durea faptul că e atât de mic. Şi această durere mare-mare, care îl măcina, se va transforma, poate, dacă nu în altceva, măcar într-o poveste.

Dar Cipi nu ştia acest lucru.

Nu ştia că din durerile mari-mari, chiar ale unui pitic mic-mic, se nasc poate cele mai frumoase poveşti.

PITICUL
CIPI
ACEST
URIAȘ
FERICIT

I. NOAPTE DEOSEBITĂ

Era spre toamnă şi frunzele Fagului Uriaş începeau să cadă, însă vremea rămăsese totuşi neschimbată. Soarele de septembrie zâmbea cu atâta dragoste trecând peste pădure şi împrejurimile ei, încât blânda brumă ce cădea seara nu putea să răcească prea tare aerul.

Noaptea rămăsese chiar foarte caldă. Cipi nu putea să adoarmă, deşi Chiorâş-Chiondorâş îi dădea zilnic exemplul său personal, sforăind cu multă însufleţire şi autenticitate.

– Mi-e cald, Chiorâş, a zis Cipi, dar n-a primit răspuns. Ceea ce i-a căzut greu piticului fără somn. Vezi, Chiorâş-Chiondorâş — şi i-a dat un cot prietenului şi tovarăşului său de pat — asta nu-mi place la tine. Pe tine te interesează numai somnul şi mâncarea. Şi scormonitul pe sub pământ. Nici Domnul Cloanţă Cotoroanţă nu e mai breaz. Aşa străluceşte acolo în colţ, da, da, Domnule Cotoroanţă, poţi străluci, de tine vorbesc! — de parcă l-ar interesa totul, şi de fapt nu-l interesează nimic. Nici cu Pasărea sau cu Iepurele nu se schimbă povestea. Eu sunt cel mai mic dintre voi toţi, piticul... pitic-pitic, dar sufletul mi-e uriaş.

– N-as crede că e chiar atât de mare! s-a ridicat furios Chiorâş. Ba chiar am impresia că nici n-ai suflet. Că dacă ai avea, atunci nu ţi-ai înghionti prietenul în miez de noapte şi nu i-ai ţine cuvântări, l-ai lăsa să doarmă. Aşa-ţi tratezi tu musafirii? Cu coate în burtă şi cu discursuri?

– Iar ai greşit îngrozitor, şi-a ridicat Cipi arătătorul, ca un dascăl. Gestul său atât de autoritar l-a mulţumit. A continuat, privindu-şi degetul

ridicat profesoral: Ba da, am suferit; am un suflet uriaş! E cam atât de mare cât este fagul acesta în care locuim. Dar poate că e şi mai mare. În ce priveşte felul cum te tratez ca musafir, să nu discutăm! Tu dormi şi atunci când eu vorbesc cu tine şi n-aş vrea să te las să dormi. Dar ori discută omul cu tine, ori ba, tu sforăi, nu-ţi pasă.

– Dacă mie mi-e «totuna», atunci de ce nu dorm acum?

– De aceea nu dormi, Chiorâş-Chiondorâş, a început să-i explice Cipi foarte răbdător, fiindcă Furnicile roşii au prevestit o noapte deosebită. Şi într-o noapte deosebită e o căldură deosebită.

– Tare mă tem că eşti un mincinos deosebit, a mai spus Chiorâş, întorcându-se pe partea cealaltă.

– Ce-i al tău e al tău, a dat din cap Cipi, când nu te mai

ajută capul şi nu mai poţi susţine discuţia cu mica ta inteligenţă, începi să mă jigneşti şi să-mi calci sufletul în picioare, să mă umileşti!

– Nu fă să mă reped la tine, a mârâit Chiorâş, dar nu s-a repezit. A adormit. Iar Cipi a

hotărât să facă o plimbare. Deosebită. Nici nu şi-a luat rămas-bun de la Domnul Cloanţă Cotoroanţă, deşi Domnul Cotoroanţă nu dormea, ci strălucea. Lui Cipi nu-i păsa. «N-ai decât să străluceşti» — s-a gândit şi a ieşit în noaptea de toamnă luminată de stele. Cu paşi mărunţi s-a grăbit să iasă de sub crengile Fagului Uriaş, ca nu cumva să-i cadă vreo frunză în cap şi să-i facă cucuie. S-a gândit că poate îi întâlneşte pe Ariceşti. Nu i-a întâlnit. Broasca orăcăia pe malul Pârâului, însă nu s-a dus la ea; nu-i plăcea Broasca. De când s-a aflat că Domnul Cloanţă Cotoroanţă nu e teribil, de atunci Broasca îşi bate joc de el de câte ori are vreo ocazie: «Dacă aş fi puţin mai mare — gândea Cipi — aş merge la ea şi i-aş da un şut». Liliacul a zburat pe deasupra lui Cipi. «Nici ăsta nu-i mare, zise şi se uită după el, dar măcar ştie să zboare). Şi mergea Cipi, mergea mai departe spre Luminiş, gândindu-se s-o viziteze pe Brânduşa de toamnă. Poate nici ea nu are somn, ori e năpădită de furnici. Era o căldură mare şi pe Cipi l-a învăluit un fel de oboseală. S-a gândit să se aşeze o clipă. Dar de-abia s-a aşezat şi a auzit un fâşâit groaznic. A sărit în sus.

Doctorul Bufniţă i-a apărut în faţă. Aplecându-se, l-a privit atent pe Cipi.

– Hu, hu, ce fericit sunt! Te-am luat drept şoarece!

– Dar eu sunt şi mai fericit, că dacă aş fi fost şoarece, acum m-ai fi înghiţit!

– Nu. În noaptea asta nu mănânc pe nimeni, nu înghit nimic. Sunt fericit!

– Asta înseamnă că ai putea fi fericit mai des. Aud că într-o noapte la Guşă roşie ai mâncat trei pui!

– Din motive de disciplină! s-a explicat Doctorul Bufniţă. Frăţiorul lor era bolnav. L-am consultat şi le-am spus să stea în linişte, ca bolnavul să poată dormi. Ei, nu. Ciripeau întruna. Ce era să fac ca să fie linişte? I-am mâncat şi s-a făcut linişte. Şi bolnavul s-a făcut sănătos tun.

– Aşa eşti tu, a dat din cap Cipi, când e vorba de sănătate, eşti neîndurător.

– Neîndurător, dar drept, a adăugat Doctorul Bufniţă.

– Şi acum de ce eşti fericit? l-a întrebat Cipi.

– De aia, că am dus ştiinţa, am împins-o cu un pas înainte.

– Şi a fost greu? s-a agitat Cipi.

– Greu, greu, dar merită să împing ştiinţa medicală înainte. Merită, şi meritul e al meu. A fost o muncă pe măsura mea, mare şi frumoasă, s-a îndreptat de spate savantul. De-asta am plecat acum haihui, să găsesc un vieţuitor, un suflet căruia să-i împărtăşesc marea mea bucurie.

– În privinţa sufletului, ai nimerit-o bine, l-a liniştit Cipi. Eu am un suflet teribil de mare. Deşi, ca să fiu sincer, mi-ar plăcea mai mult să împărtăşesc altora propriile mele bucurii, decât să le ascult pe ale altora. Însă tu nu te formaliza, spune-mi ce te face fericit. Nu mă menaja.

– Imaginează-ţi, Cipi, l-a mângâiat cu aripa dreaptă Doctorul Bufniţă, am descoperit praful Goliat.

– Nu mai spune?! s-a mirat Cipi. Şi asta ce-i?

– Un praf care face ca totul să crească.

Dintr-o dată Cipi a devenit foarte atent.

– Totul? Şi pe toţi?!

– Totul şi pe toţi!

– De unde ştii?

– Sunt sigur!

– Ai încercat?

– Aici e necazul! s-a întristat marele descoperitor. Nimeni n-a vrut să încerce.

– De ce nu l-ai încercat pe tine?

– Atât ar mai trebui! Imaginează-ţi: dacă înghit un singur grăunte, cresc atâta de mare, că în loc de şoareci, va trebui să mănânc cerbi. Într-o săptămână înghit toţi cerbii din lume. Şi apoi va trebui să mor de foame!

– Dar nu se poate, ca după ce ajungi mare să... din nou să te faci la loc? Atât cât eşti acum?

– Nu, deoarece încă n-am descoperit praful David.

– Şi... Oricine poate creşte dacă bea din praful Goliat? Cât de puţin să crească, mai mult... Se poate?

– Puţin nu se poate, numai mult şi foarte mult! Da cine se oferă să încerce praful?

Tot timpul Cipi a tremurat de emoţie. Exista posibilitatea să i se împlinească o veche dorinţă. Să se înfăptuiască singurul său vis: să devină mare. Acum era momentul. Acum sau niciodată. S-a înclinat reverenţios în faţa academicianului Bufniţă:

– Chiar eu mă ofer... Şi chiar acum, imediat! Nu uita: e o noapte deosebită!

II. PRAFUL GOLIAT

– Cipi, eu am ştiut întotdeauna că tu eşti un suflet mare — a spus emoţionat Doctorul Bufniţă. Dar n-am îndrăznit să visez că eşti chiar aşa de uriaş. Îngăduie-mi să aplec drapelul ştiinţei în faţa ta.

– Îţi îngădui, a dat din cap Cipi, plin de bunăvoinţă. Însă deja se gândea ce va face când va fi îngrozitor de mare. «Îi dau un şut Broaştei», şi-a zis

imediat şi aproape că a chiuit de plăcere. Era nerăbdător să crească! Unde-i praful ăla, dă-mi-l să-l înghit! s-a întors spre Doctorul Bufniţă.

Bufniţă a scos de sub aripă un sac mărişor. Era mai mare decât Cipi.

– Despre asta e vorba, a zis, aşezându-l în faţa piticului cu suflet uriaş.

Cipi a tresărit văzând cât de mare era sacul cu leacul scunzilor.

– Ăsta tot trebuie să-l înghit? şi-a scărpinat el rădăcina urechii.

– Nici vorbă! a zis Doctorul Bufniţă. Mă tem că şi un singur grăunte o să fie prea mult. Aşteaptă puţin. Deschid săculeţul. Aşa e. Ia un grăunte şi sparge-l în patru. Să încercăm cu un sfert.

Aşa au şi făcut. Cipi a înghiţit un sfert de grăunte din praful Goliat.

De-abia l-a înghiţit şi imediat a avut impresia că cineva îl ridică de subţiori.

– Dacă nu mă înşel, ceva se întâmplă.

A privit spre Doctorul Bufniţă şi i s-a părut că parcă marele savant s-a făcut mai mic. Capetele le erau la aceeaşi înălţime. Apoi... Doctorul îi ajungea până la umăr... până la mijloc...

– Voi fi uriaş! Teribil de uriaş! ţipa bucuros Cipi. Şi a mai luat din sacul cu doctoria fermecată încă vreo trei grăunţe, înghiţindu-le imediat.

– Întreit sau nimic! a strigat victorios şi şi-a pus punga în buzunar.

– Ce faci, nenorocitule? E prea mult, îţi face rău! striga Doctorul Bufniţă, dar Cipi nu-l băga în seamă. Nu se gândea la altceva decât la răzbunare, încă în noaptea asta se va răzbuna! «Ei, ce suturi o să-i mai dau Broaştei!» striga bucuros.

Doctorul Bufniţă îi ajungea acum doar până la genunchi. «Şi pe el l-aş putea lovi — se gândea Cipi — n-o fac, că-i băiat bun. Puţin cam aspru, dar inima îi este ca untul. E un tip cumsecade, nu mă ating de el.»

Între timp, Doctorul Bufniţă a ajuns la înălţimea gleznei lui Cipi.

«Cresc frumos, frumuşel, a privit în jurul său Cipi, plin de mulţumire.

Voi fi oare atât de mare cât Fagul Uriaş? Ce grozav ar fi! I-

aş culege pe Jderi dintre crengile copacilor, ca pe pureci din blana Iepurelui. I-aş aşeza frumos în rând, în Luminiş, şi le-aş porunci: Să nu mai mâncaţi niciodată veveriţele şi păsărelele! Şi dacă totuşi vor să benchetuiască, să mănânce şerpi şi ciori, pentru astea nu e păcat. Şi dacă nici aşa nu-s mulţumiţi, să stea în rând doi câte doi şi să cânte: «A fost odată un mic purceluş»... Sigur, atunci şi cu Cerbul aş vorbi altfel! Ce-i aia că aş vorbi?! Vorbim! Deja sunt atât de mare cât Fagul Uriaş. Şi cresc, încă tot mai cresc. Poate îl întrec în înălţime şi pe Bradul cel Bătrân şi putred pe dinăuntru! Teribil, splendid! Îţi mulţumesc, Doctore Bufniţă! Oh, ce-am s-o mai articulez pe doamna Broască! Ceee? Pe Broască? Pe o aia atât de mică? Cui îi mai pasă de ea?»

– Cipi! Cipi! a auzit de jos glasul disperat al Doctorului Bufniţă. Ce va fi cu tine, Cipi?!

– Nu-ţi fie teamă, Doctoraşule, i-a răspuns Cipi. A învins ştiinţa! Voi fi uriaş! Deja sunt!

Acum va fi ordine în Pădure! O să-i adune pe Jderi din desişuri. Îl va îmblânzi pe Cerb! Desigur, ar fi ceva să arunce o privire şi în cuibul Vulturului de Stâncă! Dar chiar atât poate că n-o să crească. Ia te uită! L-a întrecut şi pe Bradul cel Bătrân... Încă puţin şi va fi înalt cât Stânca cea înspăimântătoare. Atunci va fi cu adevărat Stăpânul Pădurii. Dar nu Stăpânul groaznic, ci un Stăpân iubitor: va ţine partea celor mici şi slabi, însă nu-i va oropsi nici pe cei mari şi puternici. O să-i înveţe să trăiască în pace şi dragoste...

A auzit fâşâit de aripi. Doctorul Bufniţă zbură în jurul capului său.

– Cum te simţi, Cipi?

– Splendid! Şi îţi mulţumesc, Doctore Bufniţă, că m-ai ales tocmai pe mine să pun pe cele mai înalte culmi steagul ştiinţei! Ce crezi, prietene atotştiutor, să-i strâng pe Jderi? Ei, dar ce tot vorbesc, doar am crescut atât de înalt că nici nu-i mai observ! Bradul cel Bătrân, neasemuit de înalt altădată, îmi ajunge până la brâu! Ei, încă puţin şi voi fi înalt cât Stânca cea îngrozitoare! Stai puţin, Moş Martine, n-o să mai dijmuieşti depozitul cu miere al micuţelor albine! O să te prind şi... O să te prind. Te apuc cu două degete! într-o mână pe tine, iar în cealaltă pe bătăuşul principal! Pe Cerb! Nu fi trist, bătrâne încoronat, vom mai avea ore de boncăluit. Dar nu vom mai învăţa cântece atât de războinice ca «Nu mai rupeţi flori, copii», ci vom învăţa «Nu mai plânge baby»! Ia te uită, am crescut mai înalt decât Stânca cea înfricoşătoare! Nu-mi mai ajunge nici până la umăr. Uite colo jos Luminişul! Interesant, nici nu-i atât de mare pe cât îl credeam. Dar unde-s săpăturile lui Chiorâş-Chiondorâş?! Nu văd nici una. Ce-i ţintarul ăsta în dreptul mijlocului meu? Tu eşti, Doctore Bufniţă? Nu te teme, bătrâne, nu-ţi fac nimic, binele se răsplăteşte cu bine... ei, servus, bătrâne profesor, eu mai am niţel de crescut... Să creşti, să te înalţi, dar până când? Cipi a privit în sus şi s-a liniştit văzând că mai este loc. E adevărat că dacă se întinde puţin ajunge la nori. Iar dincolo de ei, strălucesc drăgălaş, îmbietor, stelele. Ce bine ar fi să atingi una cu mâna, chiar pe cea mai mică! Cipi a privit din nou în jos. Priveliştea l-a surprins. Stânca groaznică îi ajungea doar până

la genunchi. Zâmbea amintindu-şi de felul cum se gândise să-i pună la punct pe Moş Martin şi pe Cerb. Unde au rămas aceste mici vieţuitoare? Vezi, n-a aruncat o privire nici în cuibul Vulturului de Stânca. De fapt, de ce ar fi făcut-o? Ce poţi vedea în cuibul unei păsări ce ţi se pare mai mică decât un ţintar?

Norii pluteau, alunecau în jurul corpului său.

– Nici nu mai are rost să mă întind ca să ajung la nori! În cei întunecaţi mă voi spăla pe mâini, iar cu cei albi mă voi şterge... Şi stelele... A privit sus, spre ele. Oare stelele ştiu că sunt aproape, aproape de tot de ele? Dacă m-aş întinde... ia să încerc...

A încercat, dar n-a ajuns până la stele.

III. BEŢIA

Când norii i-au ajuns până la umeri, Cipi a simţit o mică zguduitură. Şi apoi a observat că lumea nu se mai micşorează sub el. Nici norii nu s-au mutat mai jos, nici el nu s-a mai lungit, nu s-a înălţat mai sus, spre stele.

– Mai înalt nu mai cresc, a tras el

concluzia. A privit încântat în jur, să-şi cunoască bine, din fir în par, întinderea imensă al cărei rege a devenit peste noapte.

Praful Goliat a avut cu adevărat un efect miraculos, aşa cum spunea Doctorul Bufniţă. Cipi, piticul drăgălaş, viteazul mare cât degetul meu cel mic — a crescut cât un uriaş îngrozitor. Munţii îi ajungeau până la glezne, iar norii i se mişcau în jurul umerilor încet, liniştit, ca un covor de vată, încotro îi mâna vântul.

– Stelele?

Oare cât ar mai trebui să cresc ca să ajung la stele? s-a întrebat şi şi-a pipăit buzunarul în care era punga cu praful Goliat. Buzunarul crescuse o dată cu el, cum crescuseră şi hainele şi pălăria — care acum era mai mare decât stânca uriaşă. Oare dacă aş mai înghiţi două guri din

praful Goliat, sau l-aş bea pe tot, aş ajunge la stele? se întreba Cipi... Şi era gata-gata să încerce, când a auzit pe undeva, de jos, parcă din marile adâncuri, un fel de glas disperat:

– Nu, nu, nu!

Să fi fost Doctorul Bufniţă? Sau numai i s-a părut? În orice caz, s-a răzgândit.

– Şi dacă ajung la stele, ce-i? Cine ştie, poate cresc atât de uriaş încât n-o să mai văd nici Stânca, nici Luminişul!

Şi-a dat seama că iubeşte mai mult decât credea meleagurile astea ce i se par acum o jucărie, din care el a reuşit să se ridice atât de mult; cum ar putea atunci să se despartă de ele ori să le distrugă? Acum trebuie să-şi supravegheze fiecare mişcare, nu cumva să calce Pădurea. O mişcare, un pas greşit — şi Pădurea, aşa cum e, toată s-ar transforma sub talpa lui într-o îngrămădire diformă, moartă.

– Nu vă fie teamă — a privit în jos mişcat — n-am crescut ca să vă distrug, ci ca să am grijă de voi... De tine, Stânca, şi de voi, Brad Bătrân şi Fag Uriaş, pe care nici nu vă pot deosebi, aşa v-aţi pierdut în Pădurea care de aici de sus e ca blana ursului... Şi nici vouă nu vă fac nimic, nemernicilor... Tu, Cerbule, încoronatule, şi tu, Moş Martine, lacomule şi voi Jderi sânge-roşi... Nu-s supărat nici pe tine, Broască bătrână şi rea, şi cârcotaşă. Parcă toţi v-aţi făcut la fel, sunteţi toţi-toţi la fel, mici şi neînsemnaţi. Dar eu vă iubesc, nu pot să fiu supărat pe voi. Iar prietenii? Chiorâş-Chiondorâş, veşnicul flămând şi somnoros, va putea pricepe ce a devenit Cipi, va înţelege că uriaşul groaznic, căruia nu-i vede decât papucul, sunt eu? Dar Iepuraşul meu sperios, şi Pasărea cu glas de aur vor

pricepe? Nu, nici vorbă. Se vor obişnui cu papucul neobişnuit de mare. Pasărea va pleca în recunoaştere, va ajunge până la glezna mea, poate până la genunchi, şi nici atunci nu va şti că Cipi care a dispărut într-o noapte a crescut atât de mare. Numai dacă Doctorul Bufniţă le va spune...

Şi Cipi şi-a dat seama emoţionat că toată Pădurea, acolo, jos, şi toate ale ei îi sunt la fel de dragi. Şi îi iubeşte şi pe aceia pe care ieri mai era supărat. A simţit o dorinţă fierbinte să le facă bine, să le facă un bine uriaş, care să le transforme viaţa de-acum într-o alta mai frumoasă, mai fericită... Şi nu numai viaţa prietenilor sau cunoscuţilor... Ci şi a necunoscuţilor. A tuturor acelor luminiţe ce se zăresc pe pământ. A privit prin ferestrele norilor şi a văzut multe-multe puncte luminoase, ca nişte licurici în depărtare, dincolo de munţi şi păduri. Ce bine va fi când va putea opri vânturile îngheţate. Va dirija încoace norii plini de fulgi de nea, să acopere meleagurile, să apere plantele de îngheţ. Apoi, spre primăvară, va îndrepta un vânt călduţ. Ba va ajuta chiar cu propria sa respiraţie venirea primăverii... Norii nu vor mai împrăştia zăpadă, ci ploaie, iar pătura de zăpadă de pe pământ se va topi! Să poată ieşi Ghiocelul, să-şi deschidă petalele Vioreaua. El, Cipi, va stăvili îngheţurile de primăvară, ca nici un mugure să nu piară... Şi dacă el, Cipi, din toate acestea nu va vedea aproape nimic? Nu contează. Să se bucure alţii de minunile ce le va face. Nu, el nu va vedea Ghiocelul, Vioreaua şi primii muguri; şi nici pe Iepurele care va ronţăi bucuros măcrişul fraged. Nu. Dar va vedea pădurile înverzite şi

zumzetul primăverii va ajunge cu siguranţă până la el. Ceea ce va vedea şi va auzi el nu vor fi multe frumuseţi mărunte, ci va fi chiar fericirea cea mare!

Niciodată n-a mai simţit Cipi o asemenea bucurie. Păcat că n-au crescut deodată cu el măcar Pasărea, ori Chiorâş! Le-ar povesti toate astea şi ei s-ar bucura împreună cu el. Dar nici aşa nu este chiar singur. A privit în sus spre cerul înalt, la stelele ce clipeau, îşi alese Luceafărul ce se pregătea să apună şi-i făcu un semn cu ochiul.

Luceafărul i-a făcut şi el cu ochiul.

IV. CIPI, ALESUL

În fond trebuie să aibă o semnificaţie mai adâncă faptul că Doctorul Bufniţă mi-a dat tocmai mie posibilitatea să încerc efectul prafului Goliat, se gândea Cipi. E şi normal! Ce s-ar fi întâmplat dacă Chiorâş-Chiondorâş ar fi încercat şi ar fi devenit uriaş? Ar fi crescut îngrozitor de mare şi s-ar fi ascuns sub pământ. Şi atunci să vezi dandana: toată lumea s-ar fi mirat văzând cum pământul se umflă! Un uriaş care umblă pe sub pământ, răscolindu-l, şi făcând la suprafaţă, adică aici unde ne aflăm noi, vieţuitoarele şi plantele, să se întoarcă totul pe dos: pădurile să fie smulse din rădăcini, apele să-şi schimbe albiile, păsările să-şi părăsească puii în cuiburile distruse... Prăpăd!

Zău, e un mare noroc că Chiorâş-Chiondorâş n-a avut posibilitatea să se folosească de balsamul misterios! Şi cât îl ştiu eu de haplea, ar fi mâncat toate grăunţele «Goliat» şi ar fi urmat sfârşitul lumii! Nici cu Pasărea n-ar fi fost mai bine. E drept, ea nu scormoneşte, dar

cântă! Şi dacă ar fi crescut uriaşă... Vai! Şi să-ţi imaginezi e îngrozitor! Cântecul dulce al Păsării amplificat de o mie de ori! Ar fi asurzit lumea. Cât despre Moş Martin, Jderi, Cerb, Mistreţ... ori despre Broască — să nici nu mai discutăm! Era sfârşitul lumii dacă animalele acestea simpatice ar fi devenit uriaşe!»

Avea o însemnătate deosebită faptul că tocmai el a luat praful Goliat. Fiindcă această doctorie miraculoasă face să crească numai trupul! Sufletul nu! Şi într-un trup uriaş, un suflet mic se pierde, se rătăceşte şi nu mai are nici o valoare. Şi un uriaş fără un suflet uriaş este un monstru! în schimb el, Cipi, întotdeauna a avut suflet din belşug, în trupuşorul său mic, sufletul său uriaş stătea înghesuit! Acum, se va putea întinde. Se poate întinde şi-şi poate chema în ajutor mintea. Da, mintea lui Cipi, ascuţită ca un brici. Mintea şi sufletul merg mână în mână. Să zicem că Moş Martin ar avea un suflet mare! N-ar face mare treabă! N-are minte. În afară de Doctorul Bufniţă, nici unul din locuitorii Pădurii nu se poate lăuda cu o minte ascuţită ca briciul! Deşi, la drept vorbind, şi Doctorul este la cale de două poşte în urma lui Cipi! «Să luăm de exemplu praful Goliat — se gândea Cipi. Vezi, sărăcuţul doctoraş, a lucrat mulţi ani până l-a descoperit. Eu l-aş fi descoperit într-o singură după-masă, a recunoscut piticul în sinea sa, cu multă bucurie. Dar nu m-a interesat problema! Şi am fost şi răcit în ultima vreme... Apoi Cipi a început să se frământe: Chiar, de ce n-am descoperit eu praful Goliat?»

La această întrebare spinoasă a putut răspunde numai datorită minţii sale ascuţite. Şi şi-a dat răspunsul

imediat: «De aceea, fiindcă nu mi-a trecut prin minte c-ar trebui să-l descopăr!»

Cipi, având de-acum în trupul său uriaş, sufletul său uriaş, precum şi o minte ascuţită ca un brici, s-a gândit satisfăcut: «Cu adevărat are un sens profund creşterea mea, transformarea mea în uriaş! Datorită acestui fapt pot să-mi duc la bun sfârşit menirea».

Iar menirea sa era nobilă: să facă lumea mai frumoasă, mai bună.

– Mai întâi, trebuie să privesc niţel Pământul. În ce parte este nevoie cel mai mult de ajutorul meu dezinteresat?

Şi a pornit într-o plimbare, să vadă pământul!

Înainta plin de grijă, călcând de pe o pajişte pe alta, uitându-se înainte, ca nu cumva să strivească sub talpă vreo colonie de vieţuitoare. După trei paşi a zărit un râu — i s-a părut cam de cinci ori mai mic decât Pârâul. Numai că râul nu clipocea gălăgios.

Curgea undeva departe, încet, liniştit. Departe, acolo unde ca o părere se vedea sub stele o apă uriaşă. Între ape era probabil cam tot aşa cât era Cipi de uriaş între vechii săi cunoscuţi. Pe râul leneş pluteau puncte luminoase, în jos şi în sus. Aplecându-se puţin, Cipi a observat că luminiţele erau nişte vapoare, însă cele mai lungi vapoare nu erau nici cât degetul cel mic al lui Cipi.

– Primul punct! şi-a zis Cipi. O să trag cu mâna o albie nouă, dreaptă, ca râul să nu mai facă atâtea meandre. Şi atunci şi vasele cele mai mici vor pluti repede. Da. Dar să mergem mai departe.

Cu multă grijă a păşit mai departe. O fi făcut vreo cincizeci de paşi, se prea poate ca să fi făcut numai patruzeci şi cinci, şi a şi ajuns la malul apei celei mari. A observat surprins că nu-i vede malul celălalt. «Apa asta se pare că e mai mare decât mine, dar numai în lungime şi lăţime, s-a gândit el şi, ca să se asigure, s-a descălţat de un papuc şi a intrat în ea. A făcut un pas, precaut, însă apa de-abia i-a ajuns până la gleznă. Mai departe nici n-a mers. S-a hotărât ca în viitor, într-o zi, când n-o să aibă altceva mai bun de făcut să treacă peste apa asta fără margini. Şi s-a înapoiat. A mers, a mers până a ajuns la meleagurile cunoscute, dar nu s-a oprit, a mărşăluit mai departe, plin de grijă. Făcând vreo nouăzeci de paşi şi trecând în acest timp peste trei râuri mari şi peste vreo zece îngrămădiri luminoase, ca nişte colonii de licurici — oraşe şi capitale de ţări — s-a oprit deodată mirat. Pe munţii din faţa sa, care nu-i ajungeau nici până la glezne, era zăpadă.

– Staţi, fraţilor, a zis Cipi,

Cipi a dat îngândurat din cap, întorcându-se încet şi preocupat pe meleagurile de pe care pornise. Exact unde se afla Pădurea de unde plecase trebuia să-şi aibă reşedinţa. Acum, după ce şi-a luat în primire teritoriul de fericirea căruia se hotărâse să se îngrijească, Pământul, pe care trăiesc plante, animale şi oameni — se simte nu numai uriaş şi puternic, ci şi plin de un har sfânt. Un singur pas greşit, şi poate nimici un oraş sau o ţară. Dacă s-ar juca doar, cu palma ar putea netezi munţii. Dar n-o face. Fiindcă el vrea numai binele. Şi răul se poate face şi din joacă. Şi-a amintit că şi pe vremea când era numai un pitic de-o şchioapă, întotdeauna făcuse numai bine. Dar ce făcuse? Ştersese polenul de pe frunze! îţi vine să zâmbeşti. Supraveghea şi aproba construcţia casei lui Melc-Codobelc! Să mori de râs! Spunea «bună-dimineaţa» Pădurii, mângâia urechea Iepurelui dacă era necăjit, îl lămurea pe Cerb să fie blând şi iubitor, controla calitatea mierii albinelor! Păi, te poţi opri să nu râzi? Toate astea luate la un loc sunt nimic faţă de ceea ce poate face el acum. Să zicem: să împrăştie norii de furtună! Bineînţeles că poate! Doamne, Furnicile roşii, sărăcuţele, cum vor anunţa ele: «Pe alocuri furtună şi averse locale). Şi nu va fi nimic, fiindcă el va împrăştia norii şi nu vor fi nici averse locale şi nici furtună! Şi bunăstarea va copleşi Pădurea, dar nu numai Pădurea lui, ci toate pădurile din lume... Şi toate vietăţile vor fi fericite... Şi toţi oamenii vor fi fericiţi... Şi Cipi s-a uitat spre cer. Printre stelele ce clipeau pe boltă a căutat pe cea mai dragă... Luceafărul...

Luceafărul era gata-gata să treacă de marginea cerului.

Cipi a mai avut doar atâta timp cât să-i facă cu ochiul.

– Vei vedea, i-a strigat, şi ţie o să-ţi fie mai bine!

Luceafărul a clipit spre el şi a căzut dincolo de orizont.

V. SINGUR

După ce şi-a privit împărăţia unde el avea să fie doar cu numele împărat, deoarece n-avea să facă nici un rău nimănui, după ce a avut chiar o scurtă discuţie cu Luceafărul, Cipi s-a gândit că e timpul să pornească la fapte.

Bine, bine, dar de unde s-o pornească? Şi care sunt faptele care trebuie cele dintâi împlinite?

Nori de furtună nu se vedeau, aşa că nu avea ce să împrăştie.

Ar rămâne apele curgătoare...

Dacă ar începe aşa din senin să le îndrepte albiile, n-ar fi tocmai bine. Ar avea loc nişte inundaţii groaznice şi cine ştie câte vaporaşe s-ar scufunda şi câte ar rămâne împotmolite în mâlul fostului curs? De altfel, la îndreptarea râurilor mai trebuie să se gândească. Era o iniţiativă demnă de laudă. Dar întrebarea era cum să îndeplinească această sarcină concretă fără să facă vreo pagubă?

Ar trebui să înceapă cu altceva. Dar cu ce?

Tristeţea este că şi atunci când se plimbă trebuie să fie foarte atent! Chiar când cască să fie atent!

Se poate întâmpla foarte uşor, chiar împotriva voinţei lui, să pricinuiască nenorociri groaznice animalelor, oamenilor de pe pământ. Se poate, căscând, pur şi simplu să-i înghită.

– Acum sunt uriaş şi puternic! a privit în jurul său Cipi.

Dar pentru ce am eu puterea? Doar ca să fac rău? Dacă aş vrea... Dacă, de exemplu, aş călca pe oraşul acela iluminat... Vai! Te îngrozeşti numai gândindu-te! Ar fi de ajuns să calc acolo jos în râul din dreapta. Imediat s-ar revărsa. Dar eu nu vreau aşa ceva, vreau să fac numai bine, ca toţi şi toate să se bucure, lumea să fie fericită şi să se gândească cu drag la mine!

Ei, de-ar fi aici Pasărea... Sau Iepurele... Ori Domnul Barbă Cloanţă Cotoroanţă...

Sau... La naiba, chiar şi Chiorâş-Chiondorâş de-ar fi aici! Ar putea să le împărtăşească gândurile şi necazurile care îl apasă! E drept că ei nu-s cine ştie ce deştepţi să înţeleagă ce grea şi obositoare e puterea unui uriaş... Ceva totuşi ar pricepe. Măcar i-ar spune ce dorinţe au, ca el să le îndeplinească!

Poate ar vorbi şi Domnul Barbă. Cloanţă Cotoroanţă... Şi dacă s-ar descoperi despre el că e fără pereche de inteligent? Aproape tot atât de inteligent ca Cipi?

Plin de dor, se uita spre pământ. Era la picioarele lui Luminişul, mare cât o palmă. Stânca cea groaznică îi ajungea până la glezne. Undeva, acolo sunt toţi, pe o întindere de două palme — toţi cei pe care îi iubeşte. Dar ce

folos că sunt acolo şi nu sunt aproape de el? Sunt şi nu sunt. Cel puţin pentru el, pentru Cipi, aşa sunt, de parcă nici n-ar fi. Cui să-i spună un cuvânt? Cu cine să-şi împartă gândurile uriaşe?

Stelele străluceau reci şi erau atât de departe! Norii treceau blânzi, se rostogoleau, încât îi sufla vântul. Şi deodată Cipi şi-a dat seama de un fapt groaznic. Că e singur.

Singur privea pământul ce se întindea de la mare până la câmpul de zăpadă. Singur urmărea câmpiile şi munţii, oraşele, apele...

Singur se bucura că nu mai e pitic, că a devenit uriaş, că în locul bucuriilor mărunte caută fericirea cea mare.

Singur îşi dădea seama de puterea-i îngrozitoare, datorită căreia cu o singură mişcare putea pustii milioane de vieţi.

Singur trebuia să stea faţă în faţă cu toate gândurile, cu necazurile şi tristeţile, care parcă îl cuprindeau tot mai mult.

Nimănui nu-i poate împărtăşi bucuriile — nu-i poate povesti necazurile. Nimeni nu-i poate asculta bucuriile, necazurile. Nimeni. E singur, un uriaş singur. Ce ar putea tace?

S-a gândit la Chiorâş-Chiondorâş. El ar spune acum, cu siguranţă, «Hai să dormim!» Nici n-ar fi o idee proastă.

Somnul este un povăţuitor bun întotdeauna.

Când să plece să-şi găsească un loc mai larg, o întindere pustie unde să se poată lungi în voie şi să scape de orice grijă până a doua zi, poate tocmai din cauza atenţiei prea mari, calcă greşit. Ba chiar se împiedică puţin...

Îngrozitor!

Începu să cadă cu toată greutatea, să alunece spre

pământ... Şi... buf! Se lovi rău de tot, se juli...

– Am căzut... se plânse el ca un copil.

Îl dureau oasele, durerea îl săgeta peste tot. Îşi aminti cum se împiedica pe vremea

când era pitic, cât de mult cădea... Dar nu se lovea niciodată dureros.

– Vai, genunchiul... mâna... gemu, apoi privi în sus spre nori. De acolo am căzut... de foarte de sus... constată în linişte. N-avu chef deloc să se scoale. E adevărat îi era tare somn si era foarte obosit. Dar şi la altceva se gândea: dacă mai cade încă o dată atât de groaznic, totul se sfârşeşte. Ce să facă? Ce se poate face?

În buzunar ceva îi apăsa puternic pulpa. Ce poate fi? Pipăi şi zise:

– Praful! Praful Goliat!

Să mai înghită puţin din el? Ce se va întâmpla? Va creşte şi mai mare! Atât de mare, că poate nici n-o să mai vadă pământul. Atunci cu adevărat n-o să mai poată face altceva decât rău — pământului, vietăţilor... Dar şi lui. De-o să mai cadă încă o dată... Îngrozitor... Ce să facă cu praful?

Îi veni o idee curioasă.

Ce-ar fi dacă l-ar împrăştia peste toată lumea? Ce-ar fi dacă ar face să crească toate de pe pământ, să nu mai trebuiască să fie atât de

grijuliu la fiecare pas? Să devină toate uriaşe şi el să nu mai poată, cu forţa sa teribilă, să le distrugă. Toate fiind uriaşe, nu le-ar putea fi decât de folos... Răul ar fi îndepărtat pentru totdeauna.

Gîndul acesta i-a plăcut.

S-a ridicat şi şi-a scos din buzunar săculeţul cu praful Goliat: săculeţul crescuse deodată cu el! Şi-a vârât pumnul în praf. A împrăştiat un pumn de praf spre nord. S-a întors spre sud şi a împrăştiat şi într-acolo un pumn de praf. Apoi, la fel, spre răsărit şi apus.

Privi săculeţul: era gol!

Apoi s-a culcat pe locul unde căzuse înainte. Era foarte obosit. Adormi imediat.

În noaptea aceea, Furnicile roşii au prevăzut averse repezi şi în cantităţi mari pe tot globul; ceea ce s-a şi întâmplat.

VI. DIMINEAŢĂ EXTRAORDINARĂ

Pe faţa lui Cipi a căzut o ploaie rece, grozavă. S-a trezit.

Buimac, a privit în jurul său.

Deasupra, tufa uriaşă cu alune; frunzele late l-au ferit de vântul răcoros de noapte, dar totuşi, o picătură de pe o frunză i-a căzut pe faţă şi l-a trezit.

Soarele tocmai se pregătea să apară de după Stânca

îngrozitoare.

Cipi s-a frecat la ochi. Nu-i venea să creadă. Nu e adevărat nimic?! În jurul lui toate sunt tot atât de îngrozitor de mari ca mai de mult! Deşi îşi aminteşte exact; munţii cei mai înalţi îi ajungeau până la gleznă! Norii îi înconjurau umerii... Cum s-a întâmplat?... Sigur, a căzut...

A încercat să se ridice.

– Vai! Cipi nu era prea gingaş, dar de data asta se văicărea. Îl durea tot corpul.

Totuşi îşi aduce bine aminte: s-a lovit foarte tare când a căzut de la înălţimea aceea ameţitoare. Ce-i cu schimbarea asta în jurul lui? Tot mai clipea zăpăcit, lucru neobişnuit pentru Cipi. Dar după o noapte deosebită, i se poate întâmpla oricui aşa ceva.

Atunci şi-a adus aminte de praful Goliat Şi-a pipăit buzunarul. Nimic.

Oho! dar l-a împrăştiat în cele patru zări... deci l-a şi împrăştiat?!

A chiuit de bucurie.

– Am făcut să crească lumea! Lumea a devenit uriaşă!

Nu i-a mai păsat de durerea ce-l moleşea şi s-a ridicat, s-a întins tare de tot şi din obişnuinţă şi-a cântat cântecul ce-l cânta dimineaţa făcând gimnastică:

Capul sus, pieptul scos,
E laş cel ce...

Nu, nu! Asta o putea spune pe vremea când era mic, dar nu acum!? Un uriaş trebuie să aibă un cântec mult mai sobru! A inspirat adânc.

Ca un tunet vă vorbesc!
Cel mai tare sunt din lume,
Peste toţi eu azi domnesc
În regatul cipicesc.
Genialisim sunt şi când dorm şi când zâmbesc!

O voce subţirică, chiar de lângă el, l-a întrebat:

– De ce ca un tunet, Cipi?

– Căci ca un tunet eu vorbesc.

Şi genialisim strălucesc
Şi am astăzi un renume...

– Eşti cel mai mare pitic din lume?

– Nu, sunt un uriaş înţelept.
Viteaz, frumos şi deştept
Plin de idei luminate!

– Şterge-ţi nasul, majestate.

O Mămăruţă se legăna pe un fir de iarbă.

Cipi o privi încurcat, dar imediat înţelese situaţia: Mămăruţa a dormit toată noaptea! Habar n-are că el, adică Cipi, în cursul nopţii a crescut, s-a făcut uriaş, iar după aceea presărând praful Goliat peste toată lumea, a făcut-o şi pe ea, pe Mămăruţă, să crească... Mămăruţa asta nefericită nu bănuieşte că şi ea e uriaşă şi că ea vorbeşte ca un tunet!

Cipi a început să surâdă binevoitor. Zâmbi plin de înţelepciune, misterios ca un uriaş genial ce era:

– Să nu-ţi pese, Mămăruţă. Aşa e şi nu altfel. Vorbesc ca un tunet. Ba chiar şi tu, nefericito, ai o voce formidabilă, e mai bine s-o ştii de la mine! Ca să nu mori proastă.

Mămăruţa râse cu hohote, crezând că Cipi «glumeşte». Şi plină de voioşie zbură mai departe. Iar Cipi porni spre Fagul Uriaş, să vadă dacă a crescut şi el cum trebuia, altfel n-avea cum să mai încapă în scorbură.

Spre norocul lui, nu numai Fagul Uriaş, dar şi scorbura crescuseră aşa cum trebuia. A încăput înăuntru uşor, ca altă dată, când scorbura era pitică.

Chiorâş-Chiondorâş încă mai dormea liniştit.

– E un caz fără scăpare! a strâmbat din nas Cipi. Chiorâş ăsta, acum, că a crescut, o să doarmă şi mai grozav, cât un uriaş. Să vedem ce e cu

Pasărea?

Ieşi din scorbură. Pasărea chiar atunci se aşezase pe creangă.

– Un cântec putem să auzim? îi zise Cipi şi pentru siguranţă îşi acoperi amândouă urechile cu palmele, ca nu cumva să i se spargă timpanul de cântecul asurzitor de puternic al Păsării crescută uriaşă peste noapte cât o pajură sau o zgripţuroaică din poveşti. Dar Pasărea începu să cânte încet, atât de încet, că Cipi trebui să-şi dea la o parte palmele de pe urechi ca să audă.

– Cipi, ziua de azi trebuie s-o începem liniştiţi şi îndoliaţi.

– De ce?

– Pădurea a rămas fără Doctor! Cipi imediat si-a imaginat ce s-o fi întâmplat: Se vede că praful Goliat nu l-a atins pe Doctorul Bufniţă şi acum el bâzâie în lumea asta uriaşă ca un ţânţar. Totuşi, din politeţe, întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu Doctorul Bufniţă? Spune-mi sincer, nu mă menaja!

Ştii, Guşă roşie a mers să se plângă Vulturului de Stânca. Din cauza puilor. Iar Vulturul de Stânca, azi, în zori — nu e nici o oră de atunci, s-a aruncat

asupra Doctorului Bufniţă şi l-a lichidat.

– Stai, stai... Cum l-a lichidat?

– I-a luat piuitul!

– Vrei să spui că nu-l mai lasă pe doctor să profeseze, ori l-a bătut? Chestia asta cu piuitul ce înseamnă?

– Că l-a lichidat.

– Cum?! Că mă şi enervez că nu înţeleg. Vorbeşte răspicat. I-a luat diploma de medic?

– Cu aia nu ştiu ce-o fi făcut, dar Doctorul Bufniţă a fost lichidat. L-a mâncat Vulturul de Stânca. L-a păpat.

Cipi îşi luă pălăria de pe cap, pios.

– Ştiinţa mondială a pierdut o mare valoare...

– Iar puii sunt foarte bucuroşi! adăugă Pasărea.

Dar Cipi n-a mai auzit. Nu putea să se gândească la altceva decât la faptul că Pădurea crescută uriaşă, toată lumea crescută uriaşă, toate gândurile în legătură cu plantele şi animalele devenite uriaşe rămân numai în grija sa. Acum a rămas singur. El, Cipi, piticul-uriaş, numai el ştie ce s-a întâmplat aici în noaptea asta deosebită.

Marginea de aur a Soarelui a apărut în spatele Stâncii. Cu sau fără doliu, Pasărea a trebuit să cânte. Şi a început. Cipi rămâne uluit că nu-l asurzeşte cântecul Păsării.

– Sigur că nu! S-a lovit cu degetul peste frunte. Păi şi urechea mea a devenit uriaşă, şi de aceea nu mă deranjează cântecul Păsării! Porni prin pădure să-şi facă plimbarea obişnuită de fiecare dimineaţă. La Izvor se spălă şi admiră gimnastica Veveriţelor uriaşe. Deşteptă Albinele sălbatice (nici astea habar n-au că peste noapte au crescut atât de mari cât era ieri Cerbul). Şterse polenul de pe petalele florilor

de toamnă. Şi tot mai mult începu să se convingă de faptul că nici unul din locuitorii Pădurii nu ştie şi nu-şi dă seama că peste noapte au devenit uriaşi!

Furnicile roşii? Ia să le vedem.

Făcându-şi datoria, ele îl anunţară că peste zi cerul va fi senin, vântul va sufla cald de la miazăzi, şi numai peste câteva zile vremea se va răci treptat şi vor cădea ploi uşoare.

– În timpul nopţii nu aţi constatat o creştere fără precedent? întrebă Cipi.

– Noi în cursul nopţii nu constatăm, ci dormim, îi răspunseră Furnicile.

Cum adică, nimeni? Nimeni n-a observat? Nimeni, nimic?

Îngândurat, s-a întors la Fagul Uriaş, unde Pasărea, Iepurele şi Cârtiţa îl aşteptau deja la micul dejun.

Oare a devenit într-adevăr uriaş? Şi oare cu siguranţă a făcut să crească totul uriaş? Doar toate, absolut toate sunt la fel ca mai demult!

S-a aşezat la masă, şi-a salutat prietenii, distrat.

Oare mura asta e o mură uriaşă? Şi rădăcina asta dulce e o rădăcină uriaşă, pe care Purcelul Mistreţ devenit uriaş fără ştirea lui a fost drăguţ s-o scape? Unde-i dovada?

– Cipi dragă, din ce cauză eşti atât de sobru? îl întrebă Chiorâş-Chiondorâş.

– Chiar, ce-i cu tine, bătrâne? zise şi Iepurele.

– Lăsaţi-l — le-a făcut semn Pasărea — Cipi e îndoliat. După Doctorul Bufniţă. Suferă cumplit că Doctorul a fost lichidat...

Şi l-au lăsat. Şi Cipi i-a lăsat să creadă aşa. De ce ar începe să le explice marile prefaceri din noaptea extraordinară, când nu are nici o dovada palpabilă? Toate, e drept, au

crescut. Dar s-au păstrat proporţiile, şi parcă au rămas la fel de mici ca înainte de a deveni uriaşe.

În timp ce înghiţea ultima bucată de rădăcină dulce, şi-a adus aminte de ceva. A chiuit fericit.

– Luceafărul! Luceafărul, fraţilor! Luceafărul!

Asta n-o mai înţelegea nici preabuna Pasăre.

– Ce-i cu Luceafărul, Cipi?

Cipi zâmbea în continuare superior.

– Deseară o să aflaţi, le spuse. Apoi mulţumi pentru dejun şi porni la treburile lui. Ştia că dacă deseară Steaua va apărea, se va lumina totul: se va vedea dacă e cu adevărat uriaş, dacă cu adevărat a făcut să crească toată lumea uriaşă! Da, Luceafărul o să fie dovada.

Toată ziua a fost neobişnuit de solemn.

Aştepta Steaua. Luceafărul de seară. Dovada.

VII. STEAUA SPERANŢEI

Ce s-a întâmplat cu Cipi?

Asta se întrebau spre seară toţi locuitorii Pădurii.

Cu toate că Cipi, de fapt, n-a făcut nimic deosebit. A discutat cu Melc-Codobelc problemele de construcţie a casei, i-a dat sfaturi de cuminţenie Cerbului. Cu câteva blânde cuvinte a readus Purcelul Mistreţ pe calea cea bună (întâi, pedagogic, chiar i-a mulţumit pentru rădăcinile dulci pe care i le-a adus pentru dejun). La amiază a mâncat împreună cu prietenii săi, a dormit niţel, apoi s-a grăbit spre Pârâu, unde a ajutat Păstrăvilor să prindă musculiţe şi au hotărât împreună cam pe unde să-şi depună aceştia icrele (fiindcă sosise timpul potrivit). Au găsit un loc, bun, unde Botosul să nu le găsească şi să le mănânce. S-a întâlnit şi

cu Broasca, dar nici n-a băgat-o în seamă. Ba chiar s-a hotărât ca atunci când va avea dovada sigură că lumea a crescut uriaşă — Broaştei să nu-i spună nimic. Las' să creadă, umflata, că e la fel ca ieri.

Soarele căzuse deja după brazii din Partea cealaltă, când Cipi s-a întors la Fagul Uriaş, unde îl aşteptau prietenii. Mergea încet, urca pe deal. Inima îi bătea tare-tare, ca niciodată. Aştepta cu nerăbdare Luceafărul. Dar se şi temea.

Ce se va întâmpla dacă Steaua va străluci deasupra sa mult mai îndepărtată decât cu o seară înainte? Atunci sigur nu fusese uriaş.

Ce se va întâmpla dacă se descoperă că el, Cipi, nu e un uriaş puternic, ci un biet pitic?

Degeaba este sufletul său uriaş, doar cu bunăvoinţa şi cinstea sa nu poate face nimic pentru binele tuturor, tocmai pentru că e atât de mic şi nimeni nu ascultă şi nu va asculta niciodată de un pitic. Aşa e lumea, ascultă de cei mari, nu de cei mici.

Cum mergea aşa, plin de gânduri, a zărit Licuricii care îşi aprindeau lămpile.

A sosit, deci, clipa cea mare!

Cipi a privit în înălţimi.

Deasupra Stâncii strălucea Luceafărul! Era mare, luminos, zâmbitor.

Cipi simţea cum îl învăluie fericirea.

Luceafărul era aproape; tot atât de aproape ca în seara trecută, când el, Uriaşul Teribil, încă nu apucase să facă să crească odată cu el Pădurea, Lumea. Cipi şi-a întins mâna spre Stea.

– N-o ajung, exact aşa ca aseară! Asta era dovada cea mai de netăgăduit, dovada sigură.

S-a aplecat să mângâie un Licurici.

– Ce drăguţ eşti, Cipi!

– Nu, Licuriciule. Nu sunt drăguţ. Până acum am fost drăguţ. De acum înainte sunt bun. De acum înainte nu pot fi decât bun!

– N-o să-mi mai tragi niciodată un şut?

– Niciodată, Licuriciule. A zâmbit. Şi-i era pe vârful limbii să spună că uriaşilor nu le stă bine să tragă şuturi. S-a răzgândit, nu i-a spus. De ce să ştie Licuriciul că şi el a devenit uriaş?

Căci datorită prafului Goliat, şi mai ales datorită bunăvoinţei sale uriaşe, gâzei acesteia trupul i-a crescut uriaş. Dar sufletul?... Sufletul i-a rămas tot atât cât i-a fost ieri seară şi mai înainte.

N-a mai spus nimic, i-a făcut un semn de bun rămas Licuriciului şi a plecat mai departe.

Oare va fi bine să le spună prietenilor săi vestea cea mare, îmbucurătoare? Va fi bine dacă află că au devenit uriaşi? Acum sunt buni şi drăguţi, dar vor rămâne tot atât de buni şi de drăguţi şi când vor afla cât de puternici sunt? Dar ceilalţi, locuitorii Pădurii, n-or să facă pe nebunii dacă află că toţi-toţi au devenit uriaşi?

Nu. Cipi a hotărât să nu spună nimănui nimic. Nici Domnului Barbă Cloanţă Cotoroanţă n-o să-i spună, ca nu cumva să-i treacă prin minte: că ajuns uriaş trebuie să devină groaznicul Uriaş Cloanţă Cotoroanţă! A ajuns sub Fag.

– Ia te uită, Cipi, ce uriaş şi minunat e Luceafărul! l-a întâmpinat cu bucurie Pasărea.

– Chiar, ia te uită ce minunată e Steaua! s-a bucurat şi Iepurele.

Minunată, ne-minunată, să mâncăm odată! s-a aşezat la masă Chiorâş-Chiondorâş. Zâmbind, Cipi s-a aşezat lângă el. Vezi, dacă Chiorâş ar şti că e uriaş, ar înfuleca toată lumea.

În timpul mesei, Pasărea s-a întors spre Cipi:

– Zău, Cipi, spune-mi ce s-a întâmplat cu tine?

Cipi zâmbea plin de înţelepciune.

– Ce să se fi întâmplat?

– Te-ai schimbat. Eşti atât de liniştit şi plin de importanţă!! Cum să spun?! Inspiri respect, ca niciodată până acum!

Cipi a mângâiat aripa Păsării.

– Ce e al meu e al meu, şi va fi şi de acum înainte.

Şi Cipi s-a simţit fericit, foarte fericit. Doar i s-a

împlinit visul cel mai mare: a crescut uriaş! Şi nu e singur ca în noaptea trecută, are în jur prieteni. Că şi ei au crescut? Că a crescut toată lumea? Ce contează! Principalul e că el, Cipi, e uriaş! Şi încă ceva: secretul acestei lumi uriaşe îl ştie numai el singur-singurel. Şi o să păstreze acest secret, o să-l ţină în sufletul său, o să-l mângâie, căci cine ştie ce monstruozităţi s-ar abate asupra lumii dacă unii ar şti ce putere au!

Toate acestea nu sunt de ajuns să facă o bucurie mare, uriaşă?

Chiorâş-Chiondorâş s-a întins.

– Mi s-a făcut somn, Cipi. Vino să ne culcăm. Vom dormi uriaş.

Cipi l-a privit cu înţeles.

– Nici nu-ţi dai seama ce adevăr ai spus!

Acum să ne bucurăm şi noi de fericirea mare, extraordinară, teribilă, care-l învăluie pe Cipi şi să ne luăm rămas-bun de la el.

Să ne luăm rămas-bun, fiindcă nu vor mai fi alte poveşti despre el. Ce am mai putea povesti? Că e fericit?

Fericirea, fericirea noastră uriaşă, extraordinară, este un lucru minunat, dar fericirea altora — să recunoaştem cinstit — este niţel cam plicticoasă.

Iar poveştile plicticoase nu plac nimănui.

I. MAREA NELINIŞTE

A sosit iarna drăguţa. Pădurea s-a îmbrăcat în zăpadă. Dar viscolul care a început să bată neobrăzat la uşă nu l-a surprins pe Cipi nepregătit: Piticul a întâmpinat vijelia cu dolofana sa cămară doldora de bunătăţi. Cu ajutorul dezinteresat al Păsării, Iepurelui, Purcelului sălbatic, precum şi cu sprijinul tovărăşesc al Veveriţelor şi Albinelor sălbatice şi-a umplut cămara din belşug cu alune, cu dulci rădăcini uscate, cu afine, stafide, coacăze şi cu faguri de miere înveliţi în foi de viţă.

Chiorâş-Chiondorâş s-a hotărât să rămână neclintit alături de prietenul său chiar şi în această situaţie grea, când iarna ierna şi cămara plesnea de ale gurii. O să-l ajute în mod altruist să consume raţional, şi uneori să halească neraţional alimentele

depozitate, ca nu cumva, doamne păzeşte! să prindă mucegai, să se altereze şi să împută Pădurea. Ştiinţa ne învaţă că o cămară trebuie ţinută în ordine şi curăţenie, altfel ai neplăceri, poţi face chiar herpes şi e nevoie de sfatul medicului. Şi de unde sa ai medic în pădure, dacă doctorul Bufniţă a fost îngurgitat neprincipial de Vultur?!

Şi totuşi, deşi totul părea O.K.!, Cipi părea neliniştit.

– Ce necazuri ai? — i s-a uitat drept în ochi Surzilă, într-o frumoasă zi de iarnă, în jumătatea aceea de oră în care s-a trezit să îmbuce plin de hărnicie câte ceva. Spune-mi mie de ce eşti necăjit?

– De ce aş fi necăjit? l-a privit Cipi, plin de demnitate.

– Fiindcă eşti neliniştit. Ai din nou în tine o agitaţie telurică, exact ca mai demult, ca înaintea acelei nopţi îngrozitoare.

– Surzilă, obrăznicia ta nu are hotar! E fără de margini, ca realismul — l-a pus la punct Cipi, foarte hotărât.

– S-ar putea, dar eu nu m-am atins de problema hotarelor. Şi nu înţeleg de ce o aminteşti. Eu te-am întrebat doar ce părul calului te nelinişteşte.

– Atunci află că nu mă nelinişteşte nimic. Da, sunt foarte liniştit şi plin de demnitate.

– Şi de ce te tot suceşti şi te învârteşti, de parc-ai avea pureci?...

– Fiindcă nu-mi găsesc locul!

– Aha!

– Ce?... aha?!

– Nu asta ziceam şi eu?... aha?!...

– Nu asta spuneai! M-ai calomniat... că am nervi, draci!

– Doar chiar şi tu...

– Dar chiar şi eu... n-am spus şi nu spun decât că nu-mi găsesc locul. Atât.

Surzilă a oftat din adâncul sufletului său de reprezentant al neamului cârtiţelor.

– Eu sunt un tolomac pe lângă tine, Cipi.

Ei, da! Glasul prieteniei cinstite, adevărate, venit nu din gât, ci din străfundul inimii sale de subpământean, l-a emoţionat pe Cipi până la lacrimi.

– Da, tu eşti un prieten de nădejde!

– Dar noi nu numai pentru asta te iubim, ci şi pentru altele... Dar acum, nu vrei mai bine să dormi puţin? Sau... ştii ce? Poftim.

Şi i-a întins Afonului o bună bucată de rădăcină dulce, uscată. Musafirul a acceptat.

– Ei, atunci eu va trebui să mă sacrific şi să mă lupt niţel cu treaba asta; da, apoi... Îţi promit că-ţi voi asculta sfatul preţios şi mă voi odihni.

Şi Afonul a început să ronţăie cu poftă...

Schimburile de idei şi convorbirile amicale avute deseori cu Jupân Cârtiţă l-au pus pe Cipi nu doar o singură dată pe gânduri.

Şi acum s-a întâmplat la fel. Prost-prost, dar prostul nostru mai spune câte ceva! Cipi începu din nou să nu-şi afle astâmpărul. Oare de ce nu-mi găsesc locul? Privi pe fereastră.

Ningea. Pământul era

năpădit de Zăpadă!

Aha! S-ar putea ca zăpada să fie cauza tuturor angoaselor. Marea surpriză i-au produs-o însă primii fulgi de nea! Cei căzuţi la începutul iernii! Fiindcă atunci, în Noaptea îngrozitoare, Cipi a reuşit cu ajutorul prafului Goliat îngurgitat să devină uriaş! Şi odată cu el a crescut întregul Pământ; şi prietenii lui Cipi au devenit uriaşi, ierburile, arborii! Dar norii — nu. El n-a voit ca să crească şi ei. Se pare însă că din miraculosul praf Goliat un spulber a luat-o şi în sus, şi aşa au ajuns şi norii să se îmborţoşeze fără ruşine, şi aşa au ajuns şi fulgii de nea să devină nemaivăzut de mari. «Da, au devenit uriaşi!» — se gândea Cipi în timp ce privea dansul fulgilor de nea.

– Pe cine aştepţi? — se interesă Surzilă.

– O! — privi în zare Cipi, visător — pe cine aş putea aştepta?

– De exemplu pe mine!

– Dar tu eşti aici!

– De asta mă şi miram, clipi des Afonul — fiindcă şi mie mi se pare că sunt aici. Atunci de ce stai la fereastră?

– Privesc zăpada. Ce superbă e! Uriaşii fulgi de nea. Ce minunat peisaj!

– Fulgii nu sunt uriaşi, bombăni Chiondorâş. Ei sunt atât cât sunt. Sunt minusculi. Şi nu-s nici minunaţi! Mie nu-mi plac. Nu-s buni nici de mâncat! Nu înţeleg ce poţi admira la ei?... Un peisaj banal!

Cipi zâmbea. De fapt, de unde să bănuiască Afonul ăsta nepriceput că nu numai fulgii erau uriaşi, dar chiar şi el, Chiorâş-Chiondorâş, a fost transformat în uriaş în Noaptea Deosebită; şi el s-a transformat, Cipi, binefăcătorul lumii! Nici n-o

să-i spună niciodată. Dar splendoarea fulgilor de nea trebuia apărată!

– Fulgul de nea e frumos, chiar dacă ţie nu-ţi place, îi explică Cipi cu multă răbdare. E alb şi minunat.

– Nu mă deranjează că e alb — începu să se dondănească Surzilă, cu îndârjire; mă deranjează că e rece. Dacă ar fi cald, mi-ar place şi mie. Ce e cald, ţine de cald. Proverb.

– Bine, bine, dar dacă fulgul de nea ar fi cald, atunci s-ar topi, încercă să-l lumineze Cipi pe nepriceputul său prieten.

– Îmi spui asta doar ca să mă consolezi — dădu din cap Surzilă, neîncrezător. Poftim, priveşte! Şi duna cu care ne acoperim noi noaptea e şi albă, şi din fulgi, şi frumoasă, şi călduroasă, şi tot nu se topeşte!

Şi după ce şi-a exprimat deschis ce avea de exprimat, fără să se sfiască, s-a acoperit până peste cap cu duna cea frumoasă, albă şi călduroasă.

Cipi rămase pe gânduri.

Asta aşa şi este, bre! îşi zise.

Iar dacă nu se va topi zăpada nici la primăvară — lucru de care n-a mai auzit şi nici în cărţi n-a citit că s-ar mai fi întâmplat — atunci va trebui să analizeze şi mai serios problema. Surzilă ăsta iar a spus ceva adânc. N-o fi cumva vreun filosof al străfundului din pământuri?

Simţea însă cum în ciuda curgerii timpului — de, timpul fuge! — nu-şi găseşte locul. Deci nu era zăpada de vină? Privi spre Afon.

– Poate că ai dreptate: sunt cu adevărat neliniştit.

Auzindu-l, lui Surzilă îi scăpă din gât şi din gură înghiţitura cu dulcea rădăcină...

Afonului îi era de acum totul total indiferent.

II. ŞI ÎN CĂMARĂ, ŞI AFARĂ

Toate s-au întâmplat ca de obicei. Sau aproape ca de obicei.

După ce a căzut zăpada, au venit gerurile, apoi îngheţul, şi mai apoi gerurile şi îngheţurile cele mai asupritoare. Copacii mai slabi de înger şi de constituţie trozneau puternic din toate balamalele, ca să sperie îngheţul general, incredibil, şi pe baba Iarna. Dar îngheţul nu s-a speriat, ba a devenit şi mai aspru şi arzător, iar Iarna şi-a înmulţit cojoacele şi s-a făcut şi mai vânătă la faţă.

Doar Fagul Uriaş şi-a respectat rangul, n-a troznit! Avea mai multă minte! Şi experienţă de viaţă... Şi el a avut dreptate, fiindcă gerurile s-au slăbănogii, iarna a slăbit, ca lovită de lingoare, zăpada a început să se destrame şi să curgă fleşcăită la vale... Cipi, în loc de gimnastica de dimineaţă, începu să înalţe pitici de zăpadă; dar până la amiază ei se topeau, mureau...

Surzilă se lungea tot mai des pe pat, sforăind... Şi consuma cu tot mai multă poftă din delicioasele provizii ale cămării. Când nu dormea, mânca. Şi invers.

Să zicem că aşa era şi normal să se întâmple totul... Numai că Cipi nu mai era cel de odinioară. Ori se sucea întruna, ori se învârtea, ori se perpelea, ori stătea ciuci cât era ziulica de lungă şi se holba la domnul Clanţă-Cotoroanţă, cel mai tăcut şi liniştit şi fără de pereche ins dintre muritori...

Surzilă nu s-a mai putut stăpâni:

– Dacă-mi spui şi mie ce ai

de văzut la nesimţitul ăla,
atunci sunt şi eu de acord.

– Sunt de acord să-l privim împreună. Amândoi, vom descoperi mai bine adevărul. Puterea stă în unire.

– Ce anume vrei să privim împreună?

– Clanţa.

– Ţine-ţi clanţa! Ce vezi acolo, nu e o clanţă. E domnul Clanţă-Cotoroanţă. E cu totul altceva. Şi nici nu mă uit la el.

– Atunci la ce te uiţi?...

– La nimic. Mă gândesc.

– Atunci mai bine sucește-te, răsuceşte-te, foieşte-te, şi învârteşte-te. Fiindcă atunci când începi să te gândeşti, e prăpăd! Niciodată n-a ieşit ceva bun din meditaţiile tale...

– De ce-mi spui asemenea năzbâtii, Surzilă?

– Fiindcă acesta este adevărul gol-goluţ!

– De fiecare dată când te apuci să... gândeşti, sigur iese o dandana! În cel mai bun caz o aiureală, un pocinog... Nu ziceai şi atunci că... meditezi, când a vrut Broasca râioasă să te scuipe?... Iar tu, ca să scapi basma curată, ai întors-o ca la Ploieşti, şi te-ai prefăcut că eşti Muma Pădurii şi... binefăcătorul lumii... După asta, iar te-a lovit gândirea profundă în frunte şi ai organizat corul Cerbilor. Măcar cu asta ştiu că ai intrat cu oiştea în gard! Păcat că ţie nu ţi-a plăcut boacăna pe care ai pus-o la cale!

– Surzilă, tu vorbeşti doar

ca să-ţi umble gura.

– Cât de gramatical te exprimi, Cipi!

– Asta e o calitate de-a mea, recunoscută şi peste hotare, îl aprobă Cipi. Era, într-adevăr, foarte sensibil la Compunere, şi foarte scrupulos la Dictare.

– Dacă tu tot n-ai altceva mai bun de făcut şi trebuie să te gândeşti în fiecare zi la ceva, atunci măcar gândeşte-te la ceva cu folos pentru societatea noastră, cum a fost de exemplu meciul dintre Cerbi, pe care l-ai organizat cândva... Deşi eu ştii că nu mă dau în vânt după asemenea gen de dandanale... Îşi termină Surzilă motivele de îngrijorare şi... Întinzându-se din toate încheieturile, năvăli direct în preasfinţita cămară.

– Fie ce-o fi! — îl urmări Cipi cu privirea.

Şi a fost. Din cămară a început să răzbată nehămesirea zgomotoasă a unui plescăit pofticios. «Afine stafidite» — se gândea Cipi. Apoi, plescăitul a încetat pentru câteva clipe. «E liniştea dinaintea furtunii!» — dădea aprobator din cap stăpânul casei. Şi dintr-o dată s-a auzit un zuruit şi o trozniturăă. Zuruit-trozniturăă, zuruit-trozniturăă. «Sparge alune...» După un timp se auziră din nou plescăiturile din ce în ce mai plesnitoare, pentru urechi... «Şi tot mai mănâncă şi tot nu se mai satură — oftă Cipi. Ăsta face curat în cămară!... De nu i s-o apleca!...»

După o vreme, Surzilă îşi făcu apariţia din cămară, satisfăcut. Cipi îl privi drept în ochi. Privirea sa bărbătească l-a încurcat pe Jupân Cârtiţă, l-a făcut să se fâstâcească.

– Am aruncat doar o răpede ochire înăuntru, zise Surzilă.

– Zău, şi ce-ai văzut? — se interesă Cipi doar aşa, ca să

pună la încercare sinceritatea prietenului său.

– Păi... până la masa de prânz, am zis că e bine să arunc o privire... Am văzut câteva afine uscate şi două trei alune mici, mici, mici, ca nişte aluniţe...

– Am auzit.

– Ce-ai auzit?

– Că ai văzut. Ţi-am auzit privirea până aici. Iar din alune, cred că ai văzut, în fugă, cel puţin o duzină.

– Păi... zâmbi sfios Surzilă, n-am apucat să le număr. Dar omul, dacă i-a dat Dumnezeu ochi, priveşte, nu-i aşa?

– Ai fi putut observa şi rădăcinile cele dulci, de ele de ce nu te-ai atins cu... privirea?

– M-am gândit că... poate tu eşti mai curios să le vezi... Pentru mine, domnule, sunt cam prea uscate, şi prea lemnoase... Nu-mi cad bine la intestine.

Privirea lui Cipi a devenit foarte serioasă, de oţel!

– Aşa nu mai merge, Surzilă!

– Şi eu zic la fel! — aprobă somnoros musafirul. De când îţi tot spun, şi spun, şi spun că în ultimul timp eşti copleşit de o mare nelinişte.

– Si tu mă nelinişteşti.

– De ce nu-mi spui verde în faţă? Că şi eu îţi neliniştesc neliniştea? îl privi Surzilă vesel. Pentru mine, dacă vrei să afli, drumul vieţii e şi spre înăuntru, şi spre afară! Şi

Surzilă începu să tragă de pe pat duna cea frumoasă, albă şi călduroasă, şi s-o târâie către cămară.

– Unde duci duna? — îl privi Cipi uimit.

– Înăuntru. Mă mut acolo, arată Surzilă spre cămară. Nimeni nu vreau să se neliniştească din pricina mea. Nici tu, care nu eşti un nimeni. Zău, intru în cămară, ca să nu te mai impacientez.

– ...Şi ca în trei zile să înfuleci totul!

– Regret, dar după ce voi hali totul, mă voi muta aici din nou. N-o să stau şi să chibiţez nemâncat într-o cămăruţă puchinoasă.

– Iar eu ce-o să mă fac până la primăvară, la micul dejun, la prânz, la cină?!...

– Ei, ei, fără panică, bătrâne, îl linişti Afonul. O să-ţi dau şi ţie câte ceva, din ce s-o mai găsi...

– Până aici! — i se puse Cipi drept în faţă. Ia aminte că începând de azi am început numărătoarea inversă a alunelor, împărţim, raţionalizăm. De azi — în cât ne aflăm? — porţia zilnică pe cap de cetăţean e următoarea: două alune pentru mine, şi patru pentru tine, fiindcă tu eşti mai pogan, mai... mătăhălos, ha, ha...

– Ha, ha... Patru?! Pentru mine, opt! Fiindcă eu şi dorm mai mult, iar cu burta goală, e lucru ştiut, nu poţi dormi liniştit, faci nevroză, constată Surzilă cu obiectivitate absolută.

– Imposibil! Aşa ceva nu se poate, până la primăvară mai e foarte mult!... se împotrivi Cipi. Şi nu uita: dacă tot mănânci şi dormi, mănânci şi dormi, pân-la urmă te dor foalele şi cazi doborât de gută!

– Bine zici. Înţelept. Ar trebui să faci mai multă mişcare. Că te ramoleşti.

Cipi tocmai voia să-i răspundă — când se auziră nişte bătăi în uşă. Cioc! Cioc! Cioc!

– Cine e? întrebă Cipi.

– Primăvara! veni răspunsul de-afară.

– Ei, bravo!... se-miră Cipi. A sosit Primăvara, chiar ea a venit? aşa? în persoană? Primăvara?!...

– Dacă nu e Iepurele, poţi să-mi razi o palmă peste fălci — mormăi Surzilă, gândindu-se că noul venit e cu siguranţă lihnit de foame. Continuă, îngrijorat: Din chestia asta cu Iepurele, iarăşi va ieşi o dandana.

Surzilă s-a înşelat. A greşit. Nu în privinţa Iepurelui, ci în privinţa dandanalei. Cipi deschise larg uşa, până la perete.

Iepurele stătea în dreptul uşii, ţinând în lăbuţele din faţă un delicat şi proaspăt fir de ghiocel. Alături de el, Purcelul ticălos, care deja devenise şoldan — îi aducea o rădăcină dulce, proaspăt scoasă din pământ, care le-ar fi ajuns să-i sature cel puţin pe patru zile.

– Trăiască! strigă Afonul, zis Surzilă, zis Jupân Cârtiţă. Vivat! S-a terminat cu tabla împărţirii alunelor!

– Mulţumesc, zise Cipi emoţionat şi luă ghiocelul şi şi-l puse la pălărie. Dar probabil că Iepurele o fi strâns prea tare în labele sale codiţa fragedă a florii, fiindcă în clipa când a ajuns la panglica pălăriei bravului pitic, ghiocelul a început să se veştejească... Şi se ofili!

– Să mâncăm şi să bem, fraţilor! Poftiţi înăuntru! se bucură Afonul, luând de la Purcel adusa rădăcină. Desigur, Afonul nu avea nici o vină că nici Iepurele şi nici Purcelul ticălos nu încăpeau în scorbură! Şi nici n-ar fi putut să încapă în vecii vecilor.

– Ştiţi ceva, drăguţilor? Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă voi împreună cu Cipi, afară, în pădure! Iar eu, între timp, mă voi sacrifica pe altarul prieteniei şi voi mânca şi voi bea şi pentru voi.

Cipi nu-l auzea: privea doar la ghiocelul ofilit:

– Ei, aşa noroc am eu întotdeauna!

III. CUGETĂRILE AFONULUI

Vremea ghioceilor a trecut, au înflorit viorelele; Pârâul umflat de topirea zăpezilor s-a retras în matca lui. Fluturii şi gâzele au început să zboare pe deasupra apei; Păstrăvii şi-au reluat cu un nou spor de conştiinţă activitatea de reglare a echilibrului ecologic: îi consumau cu dragoste pe toţi cei aflaţi în plus pe Regula de joc a Naturii.

Cipi ştia deja foarte bine că şi fără atenta sa îndrumare Familia Păstrăvilor îşi ia porţia din popoarele zburătoare deasupra oglinzii Pârâului, de aceea s-a aşezat ca un observator federal pe Piatra Mare, să privească spectacolul de sărituri din apa în aer oferit de peştii fugaci, iuţi, echipaţi în costume cu bobite roşii.

Într-o după-amiază l-a însoţit şi Afonul în peregrinările sale prin Pădure, pe urmele zăpezilor de altădată. Parcă s-ar fi molipsit şi Jupân Cârtiţă, zis Surzilă, zis Afonul, de neliniştea ce nu voia să-i dea pace bravului pitic. Deşi cel fără auz muzical nu s-a molipsit de neliniştea şi angoasa lui Cipi! nici vorbă! — el l-a însoţit pe prietenul său de cămară cu un gând clar: sperând ca într-un fel să-i descopere cauza neliniştii ce-l bântuia. N-o fi cumva avitaminoza de primăvară?

Stăteau alături pe Piatra

cea Mare şi priveau recitalul dat de Păstrăvi în beneficiul echilibrului biologic.

– Vouă vă este uşor, oftă Cipi, văzând zbenguiala fără de griji a peştilor. Totul la ei este instinct.

– Şi ce greu îi este insului cinstit, şi conştient, adăugă Jupân Cârtiţă, cu conştiinciozitatea calmă a gânditorului şi filosofului ieşit din burta şi negura pământului.

Cipi îl privi uimit.

– Nu, zău, Surzilă, ce te legi de păstrăvii ăştia nevinovaţi?

– Eu nu mă leg de ei, răspunse Surzilă. Tu spui că le merge bine şi că duc o viaţă uşoară, ca să nu spun eu uşuratică...

– Şi ce dacă spun ce spun?

– Dacă spui, spui... Dacă unuia îi este uşor, altuia îi este greu, zise cu şiretenie Afonul. De exemplu, ţie nu ţi-e uşor.

– Mie?! de ce? Cipi avea o privire bănuitoare: se aştepta să fie din nou jignit...

Dar Surzilă trecu peste propoziţia jignitoare, o dribla:

– Bine, fie. Tie nu ţi-e greu. Dar mie mi-e greu, eu sunt un tip cinstit. Şi de asta le este greu unora, că sunt cinstiţi. Asta-i cheia!

– Asta cam aşa e, îl aprobă Cipi. Eşti prostuţ, dar cinstit, până aici e corect, dar despre greutăţile tale, nu prea sunt la curent cu ele... Te rog, spune-mi de ce ţi-e ţie greu?

– D-aia, că nu-i sufăr pe năbădăioşi, pe fandosiţi...

– Ăştia nici mie nu-mi plac. Dar în ultimul timp n-am întâlnit tipi năbădăioşi prin împrejurimi.

– Nu te supăra, eu văd zilnic o puzderie de... fandosiţi.

În privirile piticului s-a aprins o luminiţă a suspiciunii... Dar l-a măsurat în continuare pe Afon cu un aer plin de demnitate.

– În fond pe cine îl credem noi ca reprezentant al acestui regn al năbădăioşilor? Dă-mi un exemplu!

– Eu nu ştiu pe cine credem noi doi ca reprezentativ... dar eu, personal, personal pe tine te socotesc astfel! Jură-mi pe sufletul tău uriaş: nu e un năbădăios şi un fandosit acela care se preface că are un necaz, şi când colo nu are nimic?!.-..

Cipi îngălbeni.

– Când colo?... Ai curajul să-mi spui în faţă când colo? Ascultă-mă bine, Jupâne, pe mine m-au făcut cândva Jumărilă, jumară, dar năbădăios încă nu m-a făcut nimeni. Iar dacă eu nu-mi găsesc locul, nu trebuie să mă baţi la cap tot timpul vorbindu-mi despre neliniştea mea. Despre asta nici nu vreau să mai discut. Să se ştie pentru totdeauna: să nu-mi mai spună

nimeni... când colo! Adică, când colo eu nu am motive! Treburile astea mă plictisesc, amestecul ăsta în treburile mele personale mă scoate din papuci!

– Şi pe mine, aprobă Surzilă.

– Eu îţi întorc spatele chiar în această clipă istorică, şi în vecii vecilor să nu mai vorbeşti cu mine.

– Perfect! Dar nici tu să nu-mi răspunzi vreodată, fiindcă eu nu mă pot abţine să-mi ţin clanţa. Clanţa mea nu m-ascultă, e defectă. Dar spatele ţi-l întorc! Si ceafa!

Şi-au întors spatele unul la altul. Şi cefele.

Si nu si-au mai vorbit.

Priveau apa — priveau cerul. Surzilă s-a întristat profund. După ce ca n-a reuşit să afle ce-l macină pe Cipi, colac peste pupăză! — s-au mai şi certat.

Cipi s-a întristat şi mai profund — dacă se poate spune astfel. Păi cum de nu?... când singurul prieten adevărat te jigneşte. Parcă nu i-ar fi fost de ajuns că nu-şi găsea locul!... şi mai era nevoie colac peste pupăză! să-l necăjească şi Surzilă. Cerule, cât pot fi eu de nenorocit! oftă Cipi în sinea sa. Dar tocmai în secunda aceea un fâlfâit de aripi se auzi venind din cer. Amândoi priviră spre zenit. Pasărea zbura în cerc deasupra lor. Părea agitată.

– Salut, Pasăre! o strigă Cipi.

– Aşa e bine! Aşa e bine! E bine, îi răspunse Pasărea.

Era grăbită, nu părea să aibă timp să explice exact de ce «aşa e bine». Zbura în mare viteza spre Fagul Uriaş.

– Iuhu, chiui Cipi. Acolo se întâmplă ceva ce nu s-a mai întâmplat niciodată. Sări de pe Piatră şi începu să alerge în direcţia în care dispăruse

Pasărea.

– Pot să te însoţesc?! strigă în urma sa Afonul, considerând că întrebarea aceasta nu avea darul să însemne că se încalcă învoiala dintre ei, să nu-si vorbească... El îl întreba pe Cipi, nu-i vorbea! Supărarea dintre ei rămânea şi pe mai departe în picioare. Însă întrebarea face parte din alt capitol al codului manierelor elegante. Repetă: Pot să vin cu tine?

– Cu tine nu discut! spuse Cipi peste umăr, alergând...

– Atunci merg cu tine, mormăi Jupân Cârtiţă. Şi se gândi că poate s-a întâmplat ceva cu adevărat nemaipomenit în Luminişul din Pădure... Ceva ce ar putea şi să-l împace pe Cipi. Nesilit de nimeni îşi luă angajamentul în faţa sa şi a dulcilor rădăcini, şi a afinelor, să-şi retragă vorbele necugetate: «năbădăios» şi «când colo».

IV. SCÎNTEIOARA

Cipi ajunse la marginea Luminişului. Se opri să-şi tragă sufletul.

Surzilă îl ajunse din urmă, gâfâind.

– Nu fi supărat, Cipi. Gata, de azi nu mai eşti năbădăios. Şi nici n-ai fost vreodată. Şi nu e adevărată nici chestia cu «când colo». Şi n-o să-ţi mai zic nici du-te un pic... mai încolo! Să ne strângem labele... Hai, bate laba cu mine, c-a mea nu-i de porc.

Cipi îl măsură cu toată atenţia din cap până-n coadă. Oare vorbeşte serios? Se părea că — da.

– Bine, fie. De altfel, tot nu mi se potriveşte mie supărarea. În nici un chip. Mă distruge din punct de vedere moral, şi-mi zdruncină sănătatea. Oare Pasărea de ce se bucură atât de mult?

Afonul privi cu multă atenţie, gânditor spre pasărea ce ţopăia de bucurie pe o creangă a Fagului Uriaş; dar nici el nu era mai deştept... şi nicicum mai înţelept decât Cipi (recunoscu, de!) ca să priceapă taina Păsării.

– Cu ăştia nu ştii niciodată în ce ape se scaldă, zise el contrariat. Cipi izbucni din toţi bojocii:

– Priveşte! Acolo!

Parcă vântul ar fi adus din cer, legănându-le pe deasupra Luminişului, milioane de paraşute albe. Fructele ierbii... umbreluţe de puf şi dantelă, seminţele păpădiei... zburau deasupra pământului şi se opreau lin în Luminiş.

– Văd, zise Surzilă. Se bucură şi el pentru darul adus de vânt.

Cipi, ca de obicei, alegea umbreluţele cele mai mari: şi după ce le culegea seminţele şi le semăna, agăţat de două sau trei umbreluţe, făcea exerciţii

de paraşutism. Ateriza la punct fix. Surzilă îşi zise: «Acum Cipi o bună bucată de timp se va distra cu paraşutele albe, de păpădie. N-o să se tot foiască şi n-o să mai ofteze fără rost!

departe, atunci du-mă acasă... nu mă lăsa aici! Mă supăr pe tine!

Vocea vioaie venea din Cer. «Vocea vioaie vine vizibil din văzduh», îşi zise Surzilă, care

Ciupercă Otrăvitoare de lângă Fagul Uriaş.

– Vai, ce tare m-am lovit! auziră cei doi buni prieteni. În clipa următoare, umbreluţa de păpădie (exact ca o maşină zburătoare) se înălţă uşor în văzduh, fără să mai atârne de ea *Ceva* ce se mişca mereu şi era şi Roşu şi Albastru.

Cipi şi Surzilă alergară spre Ciuperca Otrăvitoare. Se opriră uluiţi.

Pe Ciuperca Otrăvitoare stătea o încântătoare fecioară. Era cam cât Cipi de înaltă, poate totuşi ceva mai scundă... dar mult mai graţioasă, suplă. Fustiţa, albastră, îi era făcută din petale de cicoare, iar pieptăraşul, roşu, îi era croit din petale de mac.

Tot se mai certa cu cineva, cu cineva, desigur, invizibil...

– Să nu te mai văd! Nu te mai iubesc! Se tânguia, ascunzându-şi faţa în palmele-i mici şi delicate. Începu să plângă în hohote: trupul i se cutremura ca aprins de friguri.

Cipi o privea vrăjit. Era cumva Extraterestră?!

Afonul clipea întruna uimit. El reuşi primul, totuşi, să se dezmeticească. Deschise gura şi silabisi:

– Oa-re de ce plân-ge?

Cipi îi răspunse cu o întrebare:

– Şi pe ci-ne e su-pă-ra-tă?

Surzilă era convins până în măduva oaselor sale de cârtiţă de ce spune; deci, zise:

– Cu siguranţă... e supărată pe mine!

– Pe tine?! Deci o cunoşti?! nu conteni Cipi să se mire.

– Eu? Nu. N-am văzut-o niciodată în îndelungata şi tumultuoasa mea viaţă. Dar m-am obişnuit ca aici, de când sunt cu tine, eu să fiu veşnicul vinovat, veşnicul ţap... izbăvitor! Dacă mănânc, e rău, iar uneori e rău chiar dacă dorm. E rău dacă vorbesc, şi e

foarte bine dacă tac — dar asta nu-s în stare s-o fac. Clanţă gurii mele pot eu pune, frunză verde de alune? Da, ţap ispăşitor, douăzeci şi cinci de ore din douăzeci şi patru. N-a trebuit să-mi cer scuze de la Iepure, fiindcă el era plin de pureci?! Pariez că şi persoana asta minusculă o să mă certe pe mine — fiindcă ea s-a aşezat pe o ciupercă nebună.

– Nu e o ciupercă nebună, ci o Ciupercă Otrăvitoare. Doar consumarea ei este strict interzisă, însă de stat pe ea e chiar foarte indicat, e comod — au răbufnit din gura piticului marile sale sfaturi didactice, rod al neasemuitelor sale înclinaţii pedagogice.

Fecioara cu pieptar din flori roşii de mac, ce stătea comodă pe Ciupercă şi plângea, fără să vrea auzi toată discuţia... Îi privi printre degete (plângea cu palmele puse pe ochi) pe Cipi şi pe Afon...

Şi dintr-o dată îi pieri tot necazul.

– Ca să vezi! strigă. Credeam că sunt singură! Era gata-gata să mă întristez.

– Mare noroc ca n-aţi început sa vă întristaţi, domnişoară, îi răspunse Afonul într-un fel neobişnuit de curtenitor pentru el, atât de neobişnuit, încât îl surprinse şi pe Cipi. Poate Surzilă se bucura că nu i s-au împlinit temerile: şi ca nu pe el era supărată, sau avea să se

supere micuţa zână adusă de vânt.

– Să sărbătorim ... evenimentul... Adică, vru el să spună, da, era cazul... pentru bucuria întâlnirii, să halească ceva împreună! Cipi îl smuci însă de blană, să tacă.

– Ca să zic aşa, începu Cipi să vorbească foarte grav, ca să i-o ia înainte lui Surzilă, e cazul să ne prezentăm. Eu sunt Cipi, locuiesc aici în Fagul Uriaş; iar acesta de lângă mine, ca să zic aşa, este Jupân Cârtiţă, zis Afonul, zis Surzilă, care de asemenea locuieşte aici.

– Iar eu sunt Scânteioara şi logodnicul meu m-a adus până aici, spuse fetiţa cu rochie din petale de cicoare. Dar ne-am certat, şi m-a lăsat aici. Nu m-a sedus! desigur, dar m-a abandonat. Să fim prieteni. Să ne spunem servus. Servus, Cipi, servus, Afonule!

– Servus, sărut mâinile, se înclină ca un cavaler de ghindă piticul. Surzilă, nevrând să rămână mai prejos, se înclină şi el, tot ca un cavaler.

– Casăzicaşa—mormăi Afonul, simţind că aceasta este expresia cea mai elegantă şi elocventă pe care a auzit-o de la prietenul său, ca să zic aşa... zise, dar neputându-şi stăpâni curiozitatea, întrebă:

– Înainte... În aer, cu logodnicul tău... aţi avut un schimb reciproc de idei şi de opinii?

– Evident. I-am spus că m-am supărat pe el.

Cipi dădu din cap nemulţumit. Ce-şi bagă botul Surzilă în problemele personale ale drăgălaşului musafir căzut din cer? Surzilă înţelese greşit semnul prietenului său: crezu că nu s-a exprimat destul de delicat. Încercă s-o dreagă:

– Şi... casăzicaşa... pe unde-şi petrece existenţa stimabilul tip? Fiindcă noi nu l-am văzut şi... casăzicaşa...

Nu l-am zărit fiindcă nu ne-am uitat într-acolo...

– ... Las-o baltă, Afonule, răbufni Cipi ieşindu-şi din pepeni.

Auzindu-i, Scânteioara începu să râdă plină de voie-bună. Avea un râs atât de cristalin şi drăgălaş, molipsitor... Încât s-au oprit din zumzăitul zborului lor până şi Albinele sălbatice! Afonul oftă adânc, fără să-si dea seama...

– Vă mai rog... puţin...

– Ce, Surzilă?

– El ar dori, şi recunosc că mi-ar face şi mie plăcere... interveni Cipi, dacă ne-ai mai râde puţin! Ştii să râzi atât de frumos! Ca în poveşti!

Scânteioara nu numai că începu să râdă de bucurie, dar bătu şi din palme, voioasă foc!

– Cât de drăguţi sunteţi voi, băieţi! Haideţi, ajutaţi-mă să cobor de pe ciuperca asta monumentală, mi s-a făcut sete. Aveţi pe-acasă nişte rouă pusă la rece?

– Desigur, găsesc imediat, e o nimica toată, se precipită Cipi. Apoi, împreună cu Jupân Cârtiţă, cârtitorul şi necârtitorul său prieten, o ajutară pe Scânteioara să coboare de pe ciupercă.

– Pofteşte, ocupă, te rog, loc aici, pe muşchiul acesta verde, mă întorc îndată, zise Cipi şi plecă pe sub tufe, să adune rouă proaspătă într-un păhărel din petale liliachii.

Surzilă se aşează lângă Scânteioara. Plăpânda făptură de-abia acum îşi dădu seama ce statură de uriaş are noul ei prieten.

Dar Afonul înţelese alandala privirea Scânteioarei; zise:

– Nu te teme, casăzicaşa... nu am pureci.

V. APA DE VARĂ

Ziua cădea spre seară, dar musafirul căzut din cer nu dădea nici un semn că ar vrea să plece acasă; de altfel în Luminiş încă nu înfloriseră florile de păpădie! Iar Scânteioarei nu-i prea plăcea să meargă prea mult pe jos. Sau nu era obişnuită. Aşa că imediat acceptă invitaţia lui Cipi de a se muta în scorbura unde locuia el. Se şi instala în apartament, repede, iar gazda, Cipi, împreună cu prietenul său îşi aşternură un culcuş în aer liber, sub frunzele Brusturelui cel înalt.

Cipi se trezi în zori de zi, plin de preocupări.

– Scoală, Afonule, îşi îndemnă prietenul, azi avem o agendă deosebit de încărcată.

– Tu ai întotdeauna o agendă deosebit de... mormăi indignat Surzilă.

– Avem un oaspete, îl făcu atent Cipi.

– Se prea poate, dar şi eu sunt oaspete, şi vreau să stau în ospeţie şi să fiu ospătat după legile ospeţiei! afirmă Surzilă foarte hotărât.

– Astfel de prieten îmi eşti tu? Nu vrei să-mi ajuţi un pic?...

– Un pic da, dar mult, nu.

– E O.K.! Te rog atunci să te îngrijeşti să avem rouă pentru toată ziua! Acuma, în zori, e mai uşor de adunat, e mai multă, mă auzi? Ieri după-amiază de-abia am strâns de sub tufe câteva picături! de-abia am umplut păhărelul din

petale liliachii. Acum poţi aduna chiar şi o găleată, să aibă Scânteioara câtă rouă vrea! Eu mă îngrijesc până atunci de fragi, şi aduc şi niţică miere de la Albinele sălbatice. ...Scoală-te, auzi?!

Surzilă îşi dădu seama că nu mai are nici o scăpare. Cine gândeşte, energie i economiseşte, se gândi şi repede se mişcă în pat, energie economisind bogat.

– Auzi? îl mai întrebă Cipi.

– Aud. Lasă roua în seama mea, zise prefăcându-se că se scoală în grabă. Dar cum ieşi Cipi de sub Frunza de Brusture, se culcă la loc. Rouă?! mormăi. Doar nu-s bolund! După câte ştiu n-am mâncat ciuperci bolunzele!

În drumul său, Cipi o salută pe Pasăre, care şi ea se trezise devreme.

– Dragă Pasăre, pentru dimineaţa de azi cântă-ne ceva foarte pe sprânceană, dacă se

poate... Ştii... avem un oaspete.

– Aşa e bine, aşa e bine... zise binevoitoare Pasărea.

– Şi anunţă-l pe Iepure să-şi calce
bine urechile! Să nu mă facă de ruşine!

– Aşa e bine! mai spuse Pasărea şi zbură spre Iepure, să-i transmită mesajul piticului. De-abia după aceea va începe ea concertul de dimineaţă, să n-o trezească prea devreme pe micuţa musafiră.

Cipi o privi mulţumit: Ce bine e să ai prieteni gata oricând să-ţi vină în ajutor!

Şi nici nu observă că nu mai este neliniştit. Marea sa nelinişte parcă o luase apa. Zburase odată cu noaptea.

Între timp se trezi şi Scânteioara. Ieşi din scorbura lui Cipi, îşi potrivi pieptăraşul din petale de mac şi-şi netezi fusta din petale de cicoare.

– Bună dimineaţa, băieţi! Vocea ei melodioasă ca un clopoţel se auzi până la Frunza de Brusture; dar de acolo, drept răspuns, nu veni decât sforăitul cinstit şi temeinic al lui Surzilă.

Se apropie tiptil şi ridică Frunza de Brusture.

– Bună dimineaţa, Surzilă! Jupân Cârtiţă se sperie. Mai întâi o privi năuc pe Scânteioara, apoi îşi aminti de ceva şi sări în sus îngrozit.

– Oh! Vai! Roua! ţipă şi o întinse spre scorbura lui Cipi. Luă de acolo o găleată din coajă de brad şi se făcu nevăzut.

– Oare ce l-o fi apucat? se miră Scânteioara. Dar nu avu prea mult răgaz să se mire: de pe creanga de la poalele Fagului Bătrân se auzi concertul de dimineaţa, în Re major, al Păsării, care, de ce să nu recunoaştem, era deosebit de bogat în triluri şi amintea

de componenta sa literară şi de Jupân Cârtiţă, zis Afonul, zis Surzilă: Aşa e bine! Aşa e bine! dixit noi prin ciripit

S-a trezit azi şi Surzilă
Scânteioara l-a privit
Unde oare a fugit, aşa fără de milă?
Afonilă?

– Bună dimineaţa, Păsărico! o salută Scânteioara pe cântăreaţa necheală. Îţi mulţumesc că m-ai delectat cu cântecul tău, dar îmi pare rău că l-am trezit din somn pe sărmanul Surzilă!

– Aşa e bine! Aşa e bine! se bucură Pasărea ciripcirind, ciripicirind.

– Pe Cipi nu l-ai văzut?

– Imediat! Vine imediat! răspunse Pasărea. A şi venit: dar nu Cipi, ci Surzilă. Venea călcând iarba cu mare atenţie: aducea găleata din coajă de brad plină cu boabe de rouă.

– Ţi-am adus, casăzicaşa... Bea... dacă vi s-a făcut sete. Dacă goleşti găleata, mai aduc una...

– Ei, se miră Scânteioara, ce repede ai adunat o găleată întreagă de rouă!? Afonul răspunse puţin încurcat:

– Când eram copil... Casăzicaşa... mă fugăreau în jurul stejarului, dacă nu strângeam destul de repede roua.

Scânteioara gusta roua cu o petală de floare.

– E bună, zise după ce sorbi prima înghiţitură. Parcă e mai bună decât cea de ieri. De unde ai adunat-o?

– Pe asta?... Roua?... Sigur că... de pe frunzele de alun.

Ele strâng mai multă rouă. E rouă de alun...

– Aha! aşa mai înţeleg şi eu, zise Scânteioara.

– Aşa e bine! Aşa e bine! ciripi Pasărea.

Scânteioara tocmai vru s-o întrebe: ce vrea să spună. Dar chiar atunci îl zări şi ea pe Cipi, care se apropia dinspre Bradul cel Bătrân. Venea gemând, atât era de încărcat. Ducea în spinare o desagă din frunză de măcriş.

– Bună dimineaţa, dragă Scânteioară! zise şi scoase din desagă frăguţe botezate în miere. Pentru micul dejun.

– Eşti drăguţ, Cipi, bună dimineaţa. Dar mai întâi de toate m-aş cam spăla. Voi unde ţineţi apa de vară?

Cipi îl privi descumpănit şi neajutorat pe Surzilă.

– Asta-i acum! — mormăi Afonul. Apă de vară!

– Apa... de cum ai spus? întrebă Cipi.

– Păi, apa de vară. Voi nu obişnuiţi să vă spălaţi?

– Ba da, obişnuim, cum să nu, obişnuim chiar mult de tot! interveni Surzilă, ca să nu răspundă Cipi. Numai că mie doctorul Bufniţă mi-a interzis categoric spălatul. Din punct de vedere al sănătăţii, nu-mi compete. Deşi aş vrea... eu mă dau în vânt după apă... şi duşuri...

– Ţie doctorul Ciuhurez-Bufniţă ţi-a interzis preamultmâncatul, supraalimentarea, nu spălatul, nu spălarea... îi reaminti Cipi.

Surzilă nu se simţi jignit.

– În mare, e acelaşi lucru, răspunse Afonul. Dar

Scânteioara nu se arătă curioasă să afle în detalii profunzimea acestei meditaţii filosofice.

– Deci unde e apa de vară? îi întrebă.

– Ahaa!... apa de vară! îi reveni Afonului voia-bună, văzând că nu-l mai înghesuie cu spălatul şi cu igiena corporală, cu periuţa de dinţi... Apa de vară se află în Izvorul de vară, acolo o ţinem, conservată, depozitată; acolo se spală şi Cipi, în fiecare dimineaţă. Poteca asta, arătă el o cărăruie aproape invizibilă, duce exact acolo!

Scânteioara plecă spre Izvor. În drum a rupt câteva petale de margarete, să aibă prosop curat...

– De ce este Izvorul acesta Izvorul de vară? îl întrebă Cipi pe Afon. Doar şi iarna e tot acolo, în acelaşi loc.

– Păi, fratele meu, iarna el e Izvor de iarnă, iar vara e de vară. Şi aşa nu e important, ce e cu adevărat adevărat, ci ceea ce spuneam că este. Asta e şi cu concepţia ta bagsamă... Nu este ceva, ci cum îi spunem. Scânteioara vrea apă de Vară, să fie şi Izvorul de vară! Nu?

– Ce ciudat vorbeşti, Surzilă. O să mă mai gândesc la acest concept... De altfel, te-am rugat să aduni nişte rouă, pentru Scânteioara, ai adus-o?

– Priveşte! arătă Surzilă spre găleata plină.

Cipi o privi; apoi se uită plin de mulţumire la prietenul său. Zise:

– Totuşi, eşti un tip cinstit.

VI. LOGODNICUL

Scânteioara se înapoie de la

Izvor dârdâind, dar bine dispusă.

– Auzi, Surzilă, spuse, Izvorul ăla poate că este de vară, dar în el nu are şi apă de vară. Mai degrabă aş zice că e depozitată în el apă de iarnă. De n-aş fi alergat ca la probele de sprint de la Izvor până aici, ar trebui acuma să strănut mereu... hapciu!

– Surzilă, am impresia că oareceva nu e în regulă, dădu piticul nemulţumit din cap. Se pare că zadarnic numeşti apa de vară apă de vară, dacă nu e de vară. Te-ai fi putut gândi puţin înainte de a...

Afonul vru să-i răspundă, dar pe Scânteioara n-o interesă contradictoria lor dispută de idei.

– Spuneţi-mi, nu m-a căutat nimeni?

Cipi puse vajnice frâne supărării împotriva Afonului.

– Încă n-am avut bucuria să observ pe cineva, răspunse Cipi.

– Încă nu, dar imediat va fi da, se va observa, continuă Surzilă, încântat. Îi văd urechile.

– Urechile? se miră Scânteioara şi îşi întinse distinsul gât înspre partea spre care arăta Surzilă. Dar în zadar, nu văzu nimic.

– Probabil este Iepurele, care ne va aduce pentru, micul dejun nişte morcovi proaspeţi.

– Adevărat? se bucură Scânteioara. E foarte drăguţ Iepurele, dar eu nu ţineam ca domnia sa să-mi apară în vizor...

– Foarte bine ai făcut, zise Surzilă, fiindcă Iepurelui ăsta nu-i place să fie luat în vizor. Imediat o ia la fugă iepureşte...

În schimb, Cipi vru să se facă lumină în toată afacerea aceasta... complicată. Zise:

– Atunci pe cine ai... vizat, Scânteioaro? Cine ar trebui să te caute?

Scânteioara se îmbujoră.

– Mă gândeam că va veni după mine... Să mă ducă acasă, dincolo de munte. El.

– Ăsta... ăla? întrebă Afonul, acela care te-a uitat aici, la noi?

– Logodnicul tău? vru Cipi să precizeze mai exact situaţia.

– Da, el, clipi sfioasă Scânteioara. Logodnicul meu. Mă gândeam că l-au cuprins părerile de rău şi că va veni aici să-mi ceară iertare. Iar eu l-aş fi iertat, fiindcă m-a adus aici, într-o societate atât de simpatică! Vă cunoaşteţi, nu?

– Încă n-am avut plăcerea... remarcă Cipi şi parcă nici nu-i păru rău că n-a avut încă plăcerea să-l cunoască pe logodnicul Scânteioarei.

– ...şi sperăm să nici n-o avem, îi întregi Surzilă gândul piticului, faptă pentru care de data aceasta Cipi se bosumflă şi se întinse să-l tragă de blană, dar îl mângâie recunoscător.

– Păcat, zău! O, l-aţi îndrăgi şi voi, imediat, e atât de simpatic!...

– Bănuiesc, zise Surzilă, însă nu cred că ar putea fi atât de simpatic ca Iepurele, care, iată-l! a şi sosit cu morcovii pentru micul dejun. Bine-ai venit, chiar ne pregăteam de masă.

– Oh, vai ce mare eşti! Mai mare decât Surzilă! bătu Scânteioara din palmele ei delicate.

– Mărimea nu e totul, explică Cipi. Şi dacă te interesează, Scânteioară, şi tu eşti mare; şi aici totul este mare şi toţi sunt mari cât nişte uriaşi.

– Eu?! se miră bălăioara. Eu aş fi mare?! Dar eu nici nu vreau să fiu mare! Mie îmi place aşa cum sunt!

– Dacă îi place aşa, aşa şi este, mormăi jenat Afonul. Păi, nu? Tu eşti un tip ciudat, Cipi!

Dacă eu zic că e Izvor de vară, tu spui că e o minciună, iar dacă tu zici că aici e totul uriaş, atunci cum e?...

– Da, aşa este, îl asigură plin de demnitate Cipi, şi ca să nu-şi trădeze secretul, adăugă: dacă tu spui de vară, atunci Scânteioara... răceşte, dar dacă eu spun e uriaş, nimeni nu va păţi nimic...

Nu, desigur... nu... se bâlbâi Iepurele. Afonul nu mai continuă discuţia. Era flămând.

– Cine lipseşte? privi Cipi împrejur. În clipa aceea sosi Pasărea, care răspunse prompt:

– Nimeni!

S-au aşezat cu toţii să dejuneze.

Iepurele şi Surzilă au preferat morcovii proaspeţi. Cipi şi Scânteioara — fragi cu miere. Erau către sfârşitul mesei, când s-a auzit o gălăgie grozavă venind dinspre tufe.

– Vai! se înspăimântă Scânteioara, ce se-ntâmplă! Acuma ce va fi?!...

– Acuma vor fi nişte rădăcini foarte dulci, zise liniştit Surzilă. Şi, spre marea mirare a Scânteioarei, nici Cipi nu era speriat! Ba chiar făcea semne prieteneşti către acel Ceva Uriaş care se apropia, şi care era atât de mare, încât ar fi putut să-i strivească pe toţi sau să-i înghită dintr-o dată!

– Era să întârzii, Mistreţule! îl salută Cipi pe şoldan. Avem musafiri.

– Iartă-mă, Cipi, groh... groh... salută Purcelul Mistreţ şi le oferi cu bucurie rădăcinile dulci, proaspăt scurmate. Apoi se înclină spre Scânteioara: Sărut mânuşiţele. Poftă bună.

– Îţi mulţumim, dragă Purcelule, îi zâmbi emoţionată Scânteioara.

Se vede că nu se temea chiar atât de mult de monstrul uriaş.

– Mulţumim, mulţumim, cântă Pasărea, zburând pe spinarea Purcelului. Va fi şi astăzi? Va fi şi astăzi?

– Păi chiar de-asta am venit, groh... Iepure, eşti pregătit?

– Im — imediat, răspunse Iepurele. Doar — doar o rădăcină dulce...

– Ce va fi? Zău, spuneţi-mi ce va fi aici? se arătă curioasă Scânteioara.

– Un concurs de fugă... Proba de cros, îi explică Cipi, concis. Pasărea îşi luă locul pe o creangă, să dea startul concurenţilor. L-a aşteptat pe Iepure să-şi înghită ultimul dumicat, şi şi-a ridicat aripa

dreaptă:

– Unu... doi... haaapciu! Iepurele şi Purcelul ţâşniră ca din puşcă.

– Nici pe ăştia nu-i mai vedem până la amiază, le făcu semn de drum bun Surzilă. În schimb, Scânteioara rămase mulţumită.

– De aici, de jos, nu văd nimic!

– Cei curioşi îmbătrânesc repede, o măguli Afonul, după obiceiul său; aşa că Cipi simţi ca trebuie din nou să dreagă busuiocul:

– Nici eu nu-i văd, nu te necăji; la amiază vom cunoaşte învingătorul. Dar mai bine povesteşte-ne despre logodnicul tău! Nu că ar fi fost el un ins deosebit de curios, dar ar fi vrut să afle cine e... logodnicul ăsta! Doar Scânteioara s-a certat cu el sub ochii lor, şi ei tot nu l-au zărit!

– Dacă vreţi, vă povestesc...

– Vrea... mormăi Surzilă, şi aţipi cât ai zice peşte.

– Uite-l, Cipi, a şi adormit! se simţi Scânteioara jignită.

– Aşa-i, după fiecare mâncare îl toropeşte somnul, îi explică Cipi. Lasă-l în plata domnului, povesteşte, eu sunt atent!

– Păi, logodnicul meu... e foarte simpatic... şi uşor ca un fluture, şi puternic. Eu mă prind de umbreluţa de păpădie, el mă cuprinde de după mijloc, şi mă ridică, mă ridică tot mai sus. E minunat.

Că e şi fluture?!... că e şi puternic?! era prea mult pentru Cipi!

– De fapt, cine e logodnicul tău?

Scânteioara îl privi mirată.

– Păi nu ştii?! Cine altul... decât Vântul!?

Şi Surzilă se trezi din somn, auzind prin somn o asemenea...

– Vântul? întrebă. Ăsta e

logodnicul tău! Vântul?!

– Da, afirmă Scânteioara. Ce e aşa de mirare!?...

Cipi sughiţă puternic, repetat. Afonul se ridică şi se duse în scorbura piticului. Acolo se va odihni în linişte, acolo nimeni nu spune basme de-astea.

Lilioara, Scânteioara e mai

năbădăioasă

chiar decât Cipi! mormăi el de unul singur. Sacul şi petecul, mai adăugă, dar nu se ştie cine credea el că este sacul, şi cine este petecul.

VII. DESPĂRŢIREA

– Te admir, Cipi, reluă conversaţia Scânteioara. Te admir pentru curajul tău.

– Nu zic... se înălţă el niţel pe vârfurile picioarelor, nu mă sperii chiar de umbra mea, dar trebuie să mărturisesc că nu am nimic ieşit din comun... Nu sunt un erou.

– Vai, dar cum nu?! Te-ai împrietenit cu asemenea animale uriaşe, ca Iepurele, sau îngrozitoare... ca Mistreţul! Şi cum, cum le-ai îmblânzit! că-ţi mănâncă

din palmă!

– Problema Iepurelui nu e îmblânzirea lui, ci să-l faci să n-o ia la goană, de teamă, în orice clipă! Iar celălalt, nici nu e un Mistreţ, competitiv, e doar un Purcel de Mistreţ, care a mai crescut niţel astă-iarnă.

– Dar cât de mult a crescut! Să ştii încă ceva: eu m-as teme şi de Surzilă, dacă n-ai fi şi tu de faţă!

– De el te poţi într-adevăr teme, se gândi Cipi profund. Spune uneori nişte chestii că-ţi vine să te urci în copac...

– Totuşi, e drăguţ. Toţi sunteţi simpatici. Mă voi gândi cu drag la voi. Mai ales la tine, Cipi. Te voi păstra în amintire.

Lui Cipi i se încălziră urechile. Bănuia el că vor fi mulţi cei care vor vorbi frumos despre el, dacă el... hoho! va da ortul popii!...

– Mulţumesc, dar încă mai trăiesc — gemu înspăimântat

că această zână cu voce cristalină o să înceapă chiar să-l bocească.

– Am greşit, te rog să mă ierţi... sări înspăimântată Scânteioara. Eu credeam că e ora să apară El... Îi simt adierea pe obraji... Ziceam că va sosi să mă ducă în zbor acasă. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Să caut o umbreluţă.

Da, dar Păpădia nu înflorise în Luminiş. Cipi ştia totuşi un loc în partea de miazăzi a dealului, unde ar putea... Dar parcă nu avea chef să caute... Cu câtă plăcere ar mai asculta

el măcar câteva zile vocea cristalină a Scânteioarei! Ce să se grăbească acasă! Ea a sosit în zori de ziuă, liorel de ziuă, lioară, Scânteioara... Urmărea bănuitor dacă frunzele se clatină, mişcate de vânt. Apăruse doar surioara Vântului, Adierea, care de-abia putea să atingă frunzele copacilor.

– Du-te, Adiere! îi şopti Cipi, să nu-l audă Scânteioara. Spune-i fratelui tău să-şi vadă de treburi liniştit. Noi avem o grijă deosebită de logodnica lui. Mă auzi, dulce Adiere? Îi spui?

O floare de margaretă îşi înclină capul în semn de răspuns: da, Adierea pricepuse!

– Cipi! Vai, unde eşti, Cipi?!

Vocea Scânteioarei răsuna speriată.

Cipi alergă spre ea.

– Doar nu te-ai întâlnit cu Rădaşcă? se grăbi piticul s-o încurajeze. Ai grijă, e binevoitoare, dar e necioplită. Are o strângere de mână dârză, puternică!

– Ce gâză, ce Rădaşcă! se tângui Scânteioara. Nu-mi găsesc o umbreluţă! Oh, vai, nu am umbreluţă... Şi Vântul nu mă poate cuprinde de mijloc, nu mă poate ridica spre cer, şi va fi teribil de supărat. O să răstoarne pădurea, o să smulgă copacii din rădăcini şi o să vină şi nenea Uraganul să-l ajute...

– Care nenea Uraganul? Raglanul?! Macferlanul? Paltonul? se interesă Cipi

mirat.

– Da' de unde! Uraganul, Furtuna. Oh, ce nenorocită sunt!

Şi Scânteioara plângea ca o ploaie de vară.

Lui Cipi i se făcu milă de ea.

– Nu plânge, Scânteioaro! Eu nu mă tem nici de logodnicul tău, nici de Furtunilă ăla cu nume de raglan şi de aceea... O fi ce-o fi, eu îţi aduc umbreluţe de păpădie! Aşteaptă-mă aici.

Lacrimile Scânteioarei se stinseră într-o clipă.

– Ce bun eşti tu, Cipi! Îmi vine să te sărut!

Cipi nu ştia însă cum să fugă mai repede...

Nici nu s-a oprit până la dealul din partea de miazăzi a Luminişului. După cum bănuia, a găsit nişte păpădii cu umbreluţele deschise, minunat de albe... A cules câteva şi a alergat înapoi, la Scânteioara...

– Am... şi adus, gâfâi. Nu mai plângi? îi trecu prin minte ce s-ar putea în-tâmpla dacă Scânteioara în marea ei bucurie l-ar săruta? Închise ochii, aşteptând... dar Scânteioara era ocupată cu umbreluţele de păpădie, le încerca să vadă care dintre ele e mai graţioasă... În sfârşit, reuşi să-şi aleagă una; pe celelalte le lăsă în vânt, adică le încredinţa Adierii...

– Aşa o sa zbor şi eu în curând, zise şi privi umbreluţele ce pluteau în văzduh.

– Păi, atunci... fii fericită!

– Mulţumesc, Cipi. Dar aş fi şi mai fericită dacă ai veni şi tu cu mine. Mi-ar părea rău să nu te mai văd niciodată. Ştii, tu... eşti atât de altfel...

– Să merg? Cu tine? se lumină obrazul piticului.

– Sigur! Am zbura împreună! Şi ar fi atât de bine! Pe la noi totul este atât de frumos! Ne spălăm în apă de vară, frăguţele se coc mai repede, fiindcă suntem pe partea de miazăzi a lumii, da...

– Fragii şi frăguţele... dau în pârg mai repede?! se miră Cipi.

– Chiar şi zmeura! Toate! Ei, vii? Cipi îşi roti privirile împrejur. Să meargă? Să nu meargă? Aceasta-i întrebarea!

– Pe la voi... este aşa ceva? şi arătă lumea pădurii din jurul său.

– Şi încă cum! Sunt copaci şi mai mari, şi mai frumoşi, şi fluturi minunaţi!

– E şi fag?

– Cât pofteşti!

– Şi brad?

– Şi.

– Brazi bătrâni, cu scoarţa julită?

– Da de unde! Tineri, brazi tineri şi sănătoşi! se laudă ea.

– Atunci unde locuiesc Albinele sălbatice?

– Nici nu ştiu... bănuiesc că nici nu sunt.

Cipi rămase pe gânduri. Dacă nu sunt Albine sălbatice, atunci pe cine o să îndrume în fiecare dimineaţă la muncă, zicând: «bună dimineaţa, neamurilor?» Şi cum să călătorească amândoi cu o umbreluţă, atât de departe?!

– Nu ne-ar ţine umbreluţa pe amândoi, privi Cipi cu atenţie vehiculul de zbor al Scânteioarei. Si eu... eu ce aş face acolo? Şi ce s-ar alege aici de Pasăre, de Iepure şi de nenorocitul ăsta de Surzilă — somnorilă? Şi dacă l-aş lăsa de capul lui, oare Purcelul Mistreţ n-ar abandona drumul dreptăţii şi al cinstei, tocmai acum în perioada sa de pubertate? E nevoie de mine, aici. Nu pot pleca. Nu pot părăsi Pădurea.

– Ce păcat. Logodnicul meu te-ar transporta şi pe tine prin cer cu plăcere.

Asta n-ar fi trebuit s-o spună Scânteioara în vecii vecilor. Inima piticului se făcu de piatră, împietri.

– Pe mine să nu mă transporte logodnicul tău nicăieri! Nici prin cer şi nici la dracu în praznic!

– Eşti supărat pe el? îl privi cu tristeţe fiinţa lilioară.

Cipi ridica din umeri.

– Nici măcar nu-s supărat. Dar e mai bine să ne luăm rămas bun, fiindcă despărţirile sunt emoţionante... E mai bine

să ne depăşim momentul critic, până nu vine invizibilul acela, logodnicul tău.

– Păi, atunci, toate cele bune, Cipi! Scânteioara se apropie de el, se ridică pe vârfuri şi-l cuprinse de după gât: şi-l sărută prelung şi dulce. Şi foarte zgomotos. Dar doar pe obraz. Bietul Cipi fu atât de uimit de această despărţire. Doamne, în viaţa lui nu se mai despărţise de nimeni, încât mai-mai... să creadă că el este cel care pleacă!...

– Atunci, plec, spuse.

Şi porni spre Fagul Uriaş. Nici nu vedea, nici nu auzea, aşa că răsturnă găleata cu rouă. Însă nu privi înapoi, intră în scorbură, buimăcit.

Sforăitul sănătos al prietenului său îl mai aduse puţin la realitate.

Simţea cum nu mai are aer, cum i se pune un nod în gât. Dar nu din cauza Scânteioarei. Da de unde! Doar aşa... de chichi...

Frunză verde cucuruz
Fruntea sus, măi frate,

fruntea sus
Burta suptă
Marş la luptă! se încuraja singur, şi chiar reuşi un lucru extraordinar: nici o picătură de lacrimă nu-i căzu din ochi! E drept, îi rămase printre gene.

Afară se auzi Vântul.

VIII. SEDUCĂTORUL

Afonul era dus departe, în lumea viselor, unde, se pare, era pe post de gornist: şi aşa-şi slujea obştea, fiindcă sforăia cumplit. Atât de zgomotos trăgea la trombon, încât Cipi

nici nu auzea prea bine Vântul care se certa pe afară... Deşi Vântul se pare că sufla mai puternic decât de obicei...

Da, de bucurie, Vântul vuieşte, se tăvăleşte, se dă peste cap, face gălăgie, se gândi Cipi. Între timp, parcă auzi şi vocea Scânteioarei! Dar de câte ori voia să fie mai atent, Surzilă sforăia mai puternic decât sufla Vântul şi încurca totul.

De câte ori îşi dădea seama că nimic nu e veşnic, de fiecare dată Cipi era mulţumit. Acum însă îl cuprinse nemulţumirea şi neliniştea când Vântul încetă bată. Lumea de afară se linişti, crengile se opriră din legănat, frunzele nu mai foşniră agitate: lumea Pădurii se odihnea.

Doamne, mai devreme sau mai târziu şi Afonul va înceta să mai sforăie! Se gândi cu tristeţe piticul. Şi dacă nici Surzilă nu va mai sforăi, se va face o linişte desăvârşită, şi liniştea asta o să-l doară. Dacă măcar ar cânta Pasărea! Dar aşa ceva era fără nici o speranţă... timpul concertului de dimineaţă trecuse. Cine ştie pe unde mai zbura cântăreaţa nechează!

Dar Pasărea chiar că nu zbura, stătea pe o creangă a Fagului Uriaş şi privea bucuroasă spre Luminiş. Nu era bucuroasă de liniştea ce se lăsase de când Vântul se oprise — sforăitul plin de încredere temeinică în sine al Afonului nu răzbătea până la ea! — şi nici nu se bucura de necazul piticului, ea nu se bucura niciodată de necazul altcuiva. Era bucuroasă de ce vedea. Numai că tot ce se petrecea sub ochii ei, Cipi nu putea nici măcar bănui, dar să mai şi vadă!

El stătea ghemuit pe o coajă de alună, în căsuţa lui. Cipi ar

fi vrut să se ducă în Luminiş, şi nu s-ar fi dus. Îi era dor să dea o raită prin împrejurimi, să mângâie pălăria Ciupercii Otrăvitoare, pe care aterizase Scânteioara, în zori, dar se şi temea de locurile acelea. Îi era frică să le vadă pustii, fără Scânteioara! Fiindcă Vântul cu siguranţă n-a plecat singur! A cuprins mijlocul subţire al lilioarei... ea s-a agăţat de umbreluţă şi... sus! Spre alte zări mai calde...

Oftă atât de greu, că Surzilă fu gata-gata să se trezească. Cipi îl privi pe domnul Clanţă-Cotoroanţă.

– Am rămas singuri pe lume, domnule Clanţă, îi şopti, să nu-l deranjeze pe Surzilă. Ne-a părăsit.

Domnul Clanţă-Cotoroanţă — după vechiul obicei — nu răspunse. Tăcu. Sfinx! Cu toate acestea, lui Cipi i se păru că şi Sfinxul este trist.

– Văd că suferi în tăcere — îi spuse — deşi de la tine nici nu şi-a luat rămas bun!

Şi gândindu-se la scena despărţirii de Scânteioara, Cipi oftă oh! oh! tare, dar atât de tare! că se trezi şi Afonul.

– Tu ce faci aici? îl privi Surzilă uimit. Căci în timpul zilei, şi mai ales vara, şi când era timp frumos, Cipi nu obişnuia să stea în casă. Ce faci aici?

– Stau, răspunse Cipi, apăsat.

– Dar cealaltă unde e?

– Ce fel de cealaltă? Ce însemnează cealaltă? îl privi Cipi furios.

– Păi aia mică, cum îi zice, Junioara, Inimioara...

– Nu Inimioara, ci Scânteioara. A plecat. Ne-a lăsat...

Somnorosul Surzilă se trezi dintr-o dată, de parcă cineva ar fi aruncat pe el o găleată cu apă rece.

– A plecat?! N-aş fi crezut niciodată. Cum?

– Aşa precum a venit. A

sosit... ştii tu cine. Logodnicul. Fluieră vânt ăla! Scânteioara şi-a ridicat umbreluţa şi... sus! Au zburat împreună în ţara de unde au venit.

Surzilă îşi asculta plin de nedumerire prietenul, scărpinându-se după ureche, nervos.

– Şi tu i-ai zis: Pa! I-ai făcut semne cu mâna?

– I-aş fi făcut, dar...

Cipi de-abia acuma îşi dădu seama cât a fost de nepoliticos cu Scânteioara... şi chiar cu Vântul! Nu i-a salutat la plecare, după datini, dorindu-le... Deşi Vântului i-ar fi spus mai bine: «Călătorie sprâncenată!» însă era imposibil să-i spună aşa... şi ea să cadă din cer! buf!

– Iar n-ai avut batistă curată!

– Nu de asta! Aş fi putut să-i salut şi cu pălăria, dar n-am avut pe cine.

– Atât de repede a răpit-o Vântul de toamnă?

– Nu de toamnă, de vară. Şi nu pot să ştiu cât de repede a dus-o, cu ce viteză a bătut...

– Păi n-ai văzut?

– Nu! N-am vrut să văd cum o îmbrăţişează Vântul şi cum o duce... Ne-am luat rămas bun înainte de... a veni el... Ne-am luat rămas bun... cu emoţia în piept... ne-am sărutat, oh! şi deodată m-am trezit că sunt aici, acasă. Am auzit apoi şuieratul Vântului. Şi mai târziu s-a făcut deodată linişte. Cui era să-i fac cu mâna? Tie?

– Mie poţi să-mi faci semn cu mâna chiar acum, că tot mă duc să dau o raită prin prejur...

Minunea minunilor, nu s-a dus să dea o raită prin cămară! E de scris în grindă! A ieşit din scorbură şi după o secundă s-a întors înapoi.

– Gata, ai şi dat o raită?! se miră Cipi.

– N-am dat nici o raită,

doar am aruncat o rapidă privire... Poţi să-ţi scoţi batista din buzunar, ori să faci semne cu pălăria...

– Ţie?

– Scânteioarei. Stă în Luminiş. Dar fii atent! şi-a rupt umbrela. Vezi să n-o arunce după tine!

Cipi sări în sus şi alergă cât putu de repede în Luminiş. Fiinţa lilială cu pieptăraş din petale de mac stătea acolo unde o lăsase...

– Scânteioaraaa! strigă. Aşteaptă-mă, sosesc!

Şi cu toată viteza sa piticească ajunse în câteva clipe lângă ea.

– N-ai plecat?! se bucură Cipi. Ai rămas la noi?

Dar Scânteioara îi întoarse ceafa. Afonul se apropie curios.

– Eşti supărată pe mine? o întrebă Cipi, speriat. Ea nu-i răspunse. Zău, pe mine eşti supărată?! o întrebă din nou. Dar în locul Scânteioarei răspunse Surzilă, liniştitor:

– Sigur că pe tine. Casăzicaşa... Nu observi? zise şi se apropie de Scânteioara. Ce s-a întâmplat, casăzicaşa, dragă Scânteioara? Mie poţi să-mi spui, doar mă cunoşti.

– Ţie îţi spun, începu ea cu o voce tremurată, gata să plângă. Fiindcă tu eşti drăguţ cu mine, şi bun, nu ca... alţii.

Pe Cipi — să-l lovească damblaua. Afonul e drăguţ?! E bun?!... să te lovească damblaua, nu alta!

– Aşa sunt eu, casăzicaşa — privi Surzilă chiorâş chiondorâş spre Cipi. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

– M-a lăsat, zise Scânteioara şi gura i se strâmbă, gata de plâns.

– Cine? Ăla... zăpăcitul? falsul? superficialul? întrebă Afonul revoltat.

– Ce fel de... superficial? îl privi fata, neînţelegând.

– Păi, Vântul... logodnicul!

– Ăla, a venit şi... A fost! îşi ridică ea mândră capul. I-am făcut vânt, Vuitului.

Surzilă clipi nelămurit:

– Eu sunt prea prost şi pentru tine, nu numai pentru Cipi, dragă Scânteioara. Adineaori mi-ai zis că te-a lăsat!

– Nu el! dădu fata din picior, enervată. Altul! A venit să ne despărţim, şi eu mi-am luat rămas bun, şi mi-a plăcut aşa de mult cum e rămasul bun încât am aşteptat ca şi el să-şi ia rămas bun! mă gândeam că ne vom lua rămas bun mereu, toată viaţa, stând de gât, dar el m-a părăsit. Şi eu am început

să plâng: şi atunci a venit Vântul, căruia i-am spus ca din partea mea poate să vină şi sa plece cât o pofti, fiindcă el nu ştie să-şi ia rămas bun! Şi mi-am rupt umbreluţa, ca să

rămân, iar Vântul a plecat vuind, vânăt ca o vâlvă.

– Ai auzit?! îl privi Afonul plin de indignare pe piticul cel fericit şi ruşinat... Si cu o voce neobişnuit de hotărâtă pentru el, Surzilă continuă: I-ai sucit minţile, amăgitorule! Ai despărţit-o de logodnicul ei, seducătorule! Acum ştii care îţi este datoria!

– Aşa e bine! Aşa e bine! — îl aprobă bucuroasă Pasărea ce stătea pe-o creangă a Fagului Uriaş.

IX. IUBIREA ÎNVINGE

Cipi socoti că pentru realizarea obligaţiei asumate în urma celor întâmplate, prezenţa lui Surzilă nu mai era necesară.

– Surzilă, mai adă-ne nişte rouă proaspătă, găleata e acolo, lângă Brusture.

– N-am adus de dimineaţă o găleată plină?! încercă Surzilă să scape...

– De adus, ai adus, dar în necazul ce ne-a lovit, am răsturnat găleata şi s-a vărsat roua... Hai, du-te, te rog.

– Du-te, Surzilă, nu mi-e frică de el! îl linişti Scânteioara, după care, vrând-nevrând, Afonul o porni după rouă.

– Păi tocmai aici e necazul, că nu ţi-e frică, mormăi Surzilă de unul singur. Şi continuă cu voce tare. Mă întorc numaidecât!

Se grăbi cu adevărat. Neajutoraţii ăştia puteau să strice totul.

– Dragă Scânteioara, îndrăzni Cipi, ceremonios, cu

miere în glas, dacă vrei, de azi înainte vei avea tot timpul la dispoziţie apă de vară.

– Şi vrei să te cred? zise tot îmbufnata Scânteioara. Apa Izvorului de vară e rece ca gheaţa. Eu vreau apă de vară. Adevărată.

– Adevărată îţi şi aduc! zise Cipi şi o luă la sănătoasa spre scorbură. | De acolo, în mâini cu două găleţi din scoarţă de brad, alergă spre Izvor. Ştia deja ce are de făcut. Găleţile cu apa de Izvor le va pune la soare: şi apa se va încălzi şi va deveni apă de vară. Ba va face şi un jgheab tot din coajă de brad: îl va umple ochi cu apă caldă, să aibă Scânteioara şi la iarnă apă de vară.

Scânteioara îl privea pe furiş. Nu se ştie de ce zâmbea, dar îi stătea bine zâmbind. Arăta atât de frumoasă, încât Pasărea, de bucurie, compuse pentru frumuseţea ei un cântec nou. Tangou.

Ajuns la Izvor, ce vede Cipi?

Surzilă tocmai umplea găleata cu apă de Izvor! Găleata pe care trebuia s-o umple cu luminoasa rouă!

– Deci de aici iei tu roua aceea specială de alune?! îşi puse Piticul mâinile în solduri. Coţcarule!

Afonul se sperie...

– Ssst! Linişte... si-i făcu semn lui Cipi să se apropie. Nu mă trăda! În acest fel, de! găleata se umple mult mai repede, şi precum ai văzut îi place şi Scânteioarei! Mai bine s-o afli de la mine... O să-ţi prindă în viitor bine, te afli în faţa unor vremuri grele... Dar nu spune nimănui!... Bine?

– Va veni vremea să discutăm şi această spinoasă problemă, îi aruncă Cipi o privire distrugătoare. Nu avea timp să-i spună Afonului mai multe! Îşi umplu repede găleţile şi se grăbi să ajungă în Luminiş.

– Rouă de alune... o să-ţi arăt eu ţie!... mormăi. Aşează găleţile în Luminiş, aşa ca să le bată bine soarele!

– Asta este mult lăudata şi renumita apă de vară? îl întrebă Scânteioara alintându-se...

– Încă nu este, dar imediat va fi... ...după ce se va încălzi. Eu o să adun multă, foarte multă apă, şi-o s-o punem bine, pentru la iarnă.

Inspiră adânc, îşi îndreptă şalele şi spuse:

– Soţia mea va avea tot ce-i trebuie!...

– Soţia ta?!... Îşi ridică uşor sprânceana dreaptă şi zâmbi din nou atât de frumos, că bietul Cipi de-abia putu să-şi continue discursul de cerere în căsătorie...

– Da, fiindcă eu pe tine... de atunci încolo... te cer... de-acolo în colo... de-acolo încoace...

Scânteioara îşi pierdu răbdarea, nu mai aşteptă sfârşitul bâlbâielii lui:

– Dacă tu pe mine de... atunci încolo, eu pe tine de-acum încolo! — zise şi-l îmbrăţişă pe Cipi şi începu să-şi ia rămas bun de la el... atât de drăgăstos că Pasărea izbucni în lacrimi de bucurie.

Surzilă îi găsi ţinându-se de mână. Oftând din greu, puse găleata pe pământ, lângă ei. De nu mi-ar fi trădat Cipi secretul cu aşa-zisa, casăzicaşa... rouă de alune! se gândi.

– În sfârşit! Mi-era teamă c-o să vă găsesc certaţi.

– Ce spui?! se miră nevinovată Scânteioara. Ne-am

certat noi vreodată? Eu cu Cipi? Ce zici, Cipi?

– Nu, niciodată! Noi, niciodată! Nevermore!

– Aşa e bine! Aşa e bine! îi reveni Pasării glasul.

– Păsărico! o chemă Cipi colegial. Te rog anunţă în toate zările, şi pe toată lumea! Peste puţin timp va începe nunta cea mare, Marea Nuntă! De la nord până la sud, să curgă mierea! Toţi să fie prezenţi! Mic şi mare!

M-am însurat! În lupta dintre intrigă şi iubire, Iubirea a învins intriga!

– Ce frumos le spui, îl lăudă fără să vrea Afonul. Scânteioara bătea din palme fericită.

X. FERICIRE ŞI LINIŞTE

Ce-i adevărat, e adevărat. A fost o nuntă mare ca în poveşti. Mai ales Albinele sălbatice au fost la înălţime! Atâta miere au adus la masă, că bietul Bondar s-a şi lipit cu miere şi... Erau toate bunătăţurile pământului: frăguţe, zmeură de primăvară, alune de anul trecut (prin bunăvoinţa veveriţelor), şi atâtea rădăcini dulci, că au mai rămas şi pentru alte nunţi. N-a lipsit nimeni. Au apărut şi Cerbii la un moment dat, la marginea Luminişului, cântând «Hai să ne iubim, copii, Că şi florile sunt vii». Iar după cântec nici nu s-au luat în coarne, doar s-au înţeles asupra locului unde se vor întâlni la toamnă în acest scop. Broasca Râioasă n-a venit personal, dar şi-a trimis nepotul, pe Oac-Oac, care era într-un frac verde şi de baltă... Ospăţul, muzica şi dansul au ţinut până spre înserat.

Apoi mesenii, după ce le-au urat tinerilor căsătoriţi cele mai bune urări de sănătate şi fericire, au plecat pe la casele

lor. Surzilă i-a condus pe toţi până la marginea Luminişului, iar pe Furnicile Roşii, până la muşuroiul lor personal.

– N-ar strica să pregătim ceva pentru cină, a zis Cipi, după ce au rămas doar ei trei. Miere mai avem, rădăcini dulci sunt destule, doar frăguţele trecut!

– Corect, aprobă Sur Tu te duci să culegi fragi, eu mă reped după nişte r că tinerii dansatori au bă toată...

Dar Surzilă tăcu dir dată, sub privirea piezişă a Cipi.

– Lasă tu roua, Afonule culege fragi; şi dacă poţi, să cumva să-i confunzi cireşele-lupului...

– Vai ce bine, tare-mi frăguţele, se buc Scânteioara. La masă.

Pasărea le-a ciugulit toate, şoptea să n-o a Pasărea, dacă se mai

cumva pe creanga Fagului cel Uriaş.

Surzilă privea gânditor spre depărtări.

– Eu cred că n-o să mai adun frăguţe, spuse foarte încet.

– Zmeură?! se arătă

– Nici zmeură. Mai bine îmi adun boarfele, şi... zise Jupân Cârtiţă. Prea m-am învăţat cu viaţa de burlac, şi eu îmi doresc din când în când şi câte o mâncare cu cărniţă, iar aici nu se obişnuieşte, nu intră în meniu... Şi de ce să mai deranjez lumea pe-aici?

– Ne părăseşti, Surzilă? — îl întrebă Scânteioara. Şi nici n-o să ne mai vizitezi?

– Cum să nu? O să vă calc des, nu vă întristaţi.

– Păi, atunci, de ce ai mai rămâne? Eu nu te mai reţin... i-a întins Cipi mâna.

Şi şi-a condus prietenul până la marginea Luminişului.

– Surzilă, cred că acum e ocazia.

– Ştiu ce vrei să-mi spui, Cipi. Şi eu m-am gândit mult. Nu înţeleg cum se întâmplă că eu te ascult întotdeauna cu mare drag. Atunci când vorbeşti tu, viaţa pare mai frumoasă! Dar când încerc şi eu să te imit ajung un caraghios, un mincinos. Un zăpăcit... Pentru tine nu e important niciodată ce este ceva, ci cum îi spui. Iar dacă eu spun altceva despre ceva — iese scandal, iese totul pe dos. Cred că e mai bine să rămân cum sunt, un tip sincer. Eu dacă spun nas, sigur e vorba despre nas. La tine e altfel, e un miracol... Tu eşti un magician... Cipi privea surâzător în depărtări:

– Păcat că nu recunosc şi

alţii lucrul acesta.

S-au îmbrăţişat, n-au mai făcut filosofie.

Cipi s-a întors la Scânteioara, iar Jupân Cârtiţă parcă s-a aplecat peste pământ... Parcă se topea. Se vedea din ce în ce mai puţin — apoi, nu s-a mai văzut nimic. A intrat în pământ.

– Până la cină ne-am putea odihni puţin, îi propuse Cipi Scânteioarei.

– Ştii ceva? Până la cină organizăm o curăţenie clasa întâia! Spălăm totul, aerisim, facem ordine prin casă, zise Scânteioara cu drăgălăşenie, dar pe un ton hotărât.

– Nu s-ar putea să facem astea... mâine?

– Nu. Fă azi ce poţi face mâine. E mai bine. Vino să ducem la Izvor duna, cearceafurile şi tot ce mai e de spălat. Până la cină se şi usucă...

– Bine. În timp ce tu speli, eu o să-ţi povestesc marele meu secret. Acum eşti soţia mea, pot să-ţi spun secretul.

– Ce fel de secret?

Cipi se îndreptă din şale şi se înălţă cât putu pe vârful degetelor:

– O să-ţi povestesc, dragă Scânteioara, cum am devenit uriaşi.

– Aha, îl întrerupse Scânteioara. O să-mi povesteşti deseară povestea asta, înainte de culcare, ori atunci când va ploua. Mai bine ajută-mă să facem curăţenie.

Cipi înghiţi în sec şi începu să-i dea o mână de ajutor.

Scoaseră din scorbură duna, care, spre uimirea lui Cipi, nu era atât de albă şi de frumoasă cum o vedea el înăuntru. Mai duseră la Pârâu preşurile, ciorapii, tot ce era de spălat, chiar şi batista lui Cipi.

– Până tu speli, eu o să-ţi povestesc ceva despre familia

Mistreţilor, zise Cipi şi se aşeza pe o piatră, lângă Izvor.

– Ai face mai bine să te întorci acasă... şi să măturі scorbura, îi recomandă Scânteioara soţului şi stăpânului ei.

– Acum? Să măturі?! se miră Cipi. Eu?

– Sigur! Şi aeriseşte. Altă dată nu făceai aşa?

Cipi rămase pe gânduri. E adevărat. Şi altă dată tot el măturа, ei aerisea în scorbură, fiindcă Afonul nu făcea nimic. Adică Surzilă totuşi făcea ceva: mânca şi dormea,

Ba da, şi altă dată eu măturam, dereticam... răspunse Cipi şi se gândi: da, dar numai atunci când aveam chef...

Nemaiavând încotro, Cipi plecă spre casă, pe potecă. Dintr-o dată, ce-i văd ochii în Luminiş? Mici grămăjoare de pământ se ridicau frumos rânduite în iarbă, spre Pădure: una... două... a treia, acum se ridica... Alunecau bulgării mici de pământ de pe înălţimile muşuroaielor... E Jupân Cârtiţă, munceşte, se gândi Cipi şi merse pe vârfuri până la Fagul Bătrân, să nu-i trezească prietenului său cumva dorul de căminul unde locuiseră până acum împreună.

Intră în scorbură, deschise larg fereastra şi puse mâna pe măturа...

– Nu rânji la mine, Domnule Clanţă Cotoroanţă, ai răbdare, te va lustrui şi pe tine Scânteioara!

Dar Domnul Cotoroanţă tot continua să rânjească. Şi deodată în scorbură se făcu

– Mătu… încetişor, oftă Cipi.

– Aşa e bine! Aşa e bine! ciripi bucuroasă Pasărea.

– Crezi? întrebă piticul.

– Cred! Aşa e bine! Acum nu mai eşti neliniştit! zise şi-şi luă zborul.

Cipi rămase pe gânduri. Are dreptate Pasărea. De când a cunoscut-o pe Scânteioara, şi mai ales de când şi-au spus fericitele cuvinte: «de atunci încolo de acum încolo», i-a trecut orice urmă de nelinişte!

Mătură mai departe, mulţumit.

Încet, dar liniştit.

XI

DEZVINOVĂŢIRE

Subsemnatul am promis o data ca n-o să vă mai spun niciodată poveşti despre piticul Cipi, care, deşi a devenit uriaş, era şi fericit. Şi nu mi-am respectat promisiunea; dar cred că nu eu sunt vinovat, ci Cipi. Prin faptul că domnia-sa piticul s-a căsătorit.

Şi căsătoria e o fericire.

O fericire care de cele mai multe ori nu e şi plicticoasă. Acest fel de fericire, fericirea plicticoasă, nu e prea de invidiat.

Oricum, fiecare ins e curios să ştie cum s-a căsătorit — celălalt…

Lector : IOANA RICUS
Tehnoredactor : CONSTANTIN GOSAV
Bun de tipar : 31.X.1883. Apărut 1983.
Coli de tipar : 14,66.
ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICA „OLTENIA”
CRAIOVA — Cd. l87/l983.